

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີຈົດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ຄວາມຍ້ານກົວ: ຄືຜົນຂອງການພາດລົ້ມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 3:1-19

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ ບົດທີ 2 ແລະ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການພາດລົ້ມຂອງມະນຸດຄືການຮັບເອົາຄວາມບາບ ແລະຮັບເອົາຄວາມຍ້ານກົວເຂົ້າມາໃນໂລກ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມຍ້ານກົວເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊື່ແຈງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມຍ້ານກົວແມ່ນໝາກຜົນຂອງການພາດລົ້ມຂອງມະນຸດ. (ການເຮັດບາບ)

ຄຳນຳ

ຕອນທົ່ວຂອງປີສຸດທ້າຍໃນຊັ້ນມັທຍົມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກບົ່ງບອກໃຫ້ກ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງການຍ້ານຕາຍ. ເພື່ອນຄົນນຶ່ງທີ່ຮ່ວມຫ້ອງກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂ້າຕົວຕາຍ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ້ມຕົ້ນຍ້ານກົວຕໍ່ຄວາມຕາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄປຄົ້ນຄວ້າຫາປຶ້ມທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍມາອ່ານ. ມີຫົວຂໍ້ນຶ່ງທີ່ສຳຄັນຫລາຍ ແລະປະທັບໃຈຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີຍຖືເອົາມາເປັນຄຳພະຍານຂອງຕົນເອງໃນເວລານັ້ນ; ໂອພຣະເຈົ້າເອີຍຖ້າເປັນໄປໄດ້ ຂໍຢ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຕາຍເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີອາຍຸພຽງສິບເຈັດປີເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ຄືຫົວຂໍ້ທີ່ລົງໃນໜ້າໜັງສືພິມກ່ຽວກັບເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຊື່ວ່າ ອັບບີ ເພື່ອນຮັກ.

ທ່ານບາງຄົນອາດຈະຈຳໄດ້ທີ່ເລື່ອງນີ້ເຄີຍອອກຢູ່ໃນຄຳລັມເປັນປະຈຳ. ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍເພິ່ນອ່ານເປັນປະຈຳທຸກໆວັນ. ບາງຄັ້ງເພິ່ນກໍໄດ້ເອົາມາໃຫ້ຂ້ອຍເບິ່ງເວລາມີເລື່ອງກ່ຽວກັບການຕາຍ. ຂ້ອຍກໍຕັດເອົາເຈັ້ງຕອນນັ້ນແລ້ວກໍເອົາມາຕິດໄວ້ຫລັງປຶ້ມພຣະຄຳພີຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄດ້ອ່ານຫລາຍເທື່ອຈົນນັບບໍ່ໄດ້. ເວລານັ້ນຂ້ອຍມີອາຍຸພຽງສິບເຈັດປີເທົ່ານັ້ນ ແລະກໍຍ້ານກົວຄວາມຕາຍທີ່ສຸດ.

ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດກໍຄື ຄຣູສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດຂອງຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍກ່ຽວກັບເລື່ອງຄວາມຕາຍນີ້ເລື້ອຍໆ. ລາວໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນຖານະທີ່ຂ້ອຍເປັນນັກຮຽນມັທຍົມປີສຸດທ້າຍຂ້ອຍໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນຂອງຂ້ອຍ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ນຳພາຂ້ອຍອອກມາຈາກຄວາມຍ້ານກົວນັ້ນ, ແລະແລ້ວມັນກໍເປັນຄວາມຈິງ ແລະກໍເປັນການອັດສະຈັນໃຈແທ້ໆ.

ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງຍ້ານກົວຄວາມຕາຍນີ້ແທ້? ມີຂ້ອຍຜູ້ດຽວບໍ່ທີ່ຍ້ານກົວຄວາມຕາຍອັນນີ້? ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ຂ້ອຍກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງການຍ້ານກົວຄວາມຕາຍຈຶ່ງແຕ່ຂຍາຍອອກໄປໃນສັງຄົມຂອງມະນຸດໃນໂລກນີ້. ຫລືວ່າຄວາມຍ້ານກົວນີ້ມັນເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເປັນມາຂອງໂລກ.

ທ່ານຍ້ານກົວບໍ່? ທ່ານເຄີຍຮູ້ຈັກຜູ້ໃດທີ່ຍ້ານກົວຄວາມຕາຍນີ້ບໍ່? ທ່ານເຂົ້າໃຈໃນການແຕ່ຂຍາຍຄວາມຍ້ານກົວນີ້ບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືສາສນາສາດທີ່ຈະນຳມາໃຊ້ໃນການສົນທະນາກັນໃນວັນນີ້? ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ນຳພາກັບໄປຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂລກນີ້.

1. ເວົ້າເຣື່ອງສວັນ: (ປະຖົມມະການ ບົດທີ 1 ແລະ 2)

ໃນການເປີດສາກໜ້າທຳອິດຂອງພຣະຄັມພິ ພວກເຮົາຈະເຫັນທຸກຢ່າງເຊັ່ນ: ທັດສະນະທຳທີ່ຂອງການຂີດຂຽນ, ການບໍ່ລຍາຍເຖິງການຊົງສ້າງຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບປວັດສາດຂອງໂລກ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກສັງເກດເບິ່ງຄັກງຸ ແລ້ວພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ໜ້າອັດສະຈັນໃຈແທ້ໆ. ພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະໄດ້ກ່າວເຖິງການເຄື່ອນໄຫວໃນການຊົງສ້າງ ໃນປະຖົມມະການບົດທີ1 ແມ່ນສະເກັດສ່ວນນ້ອຍໆສ່ວນນຶ່ງຂອງພຣະຄັມພິ ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄື ສ່ວນນ້ອຍໆຂອງການຊົງສ້າງ. ໃນປະຖົມມະການບົດທີ 2 ແມ່ນກ່າວເຖິງປະວັດຂອງມະນຸດ

ແທ້ຈິງແລ້ວ ສວນເອເດນກໍແມ່ນສວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ມະນຸດຄູ່ແລກ ມີລັກສະນະເໝືອນພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນສວນເອເດນນີ້ຕະຫລອດໄປ, ແລະຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນບົດນີ້ຍັງໄດ້ບໍ່ລຍາຍເຖິງຄວາມລຶດສວຍງົດງາມຂອງສວນເອເດນແລະຄວາມໄຮ້ດຽງສາຂອງມະນຸດດ້ວຍ. ມະນຸດຄູ່ແລກໄດ້ພາກັນເປືອຍກາຍຢູ່ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກລະອາຍຕໍ່ກັນເລີຍ.(ປຖກ. 2:5)

ສວນເອເດນມີຄຸນລັກສະນະທີ່ໜ້າຢູ່ ທັງສອງຄົນກໍມີຄວາມຮັກຕໍ່ກັນ, ຢູ່ໄປຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢູ່ໃນລະບົບຂອງການຊົງສ້າງ ແລະກໍຢູ່ຮ່ວມກັນຕະຫລອດໄປ. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ມີການຜິດພາດເກີດຂຶ້ນ?

2. ການສູນເສັງສວັນ: (ປະຖົມມະການ 3:1-13)

ໃນປະຖົມມະການບົດທີ 3 ຜູ້ຂຽນກໍໄດ້ເປີດການອະທິບາຍເຖິງທັນທີໂລດ ວ່າເປັນສັດທີ່ສລາດກວ່າໝູ່. ງູກໍເປັນສັດທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາທັມດາໆ ເໝືອນກັບສັດອື່ນ, ບໍ່ມີຫຍັງແປກປລາດ. ປະຖົມມະການບົດທີ 3 ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງກຳລັງພິເສດແຕ່ຢ່າງໃດ, ຢ່າງດຽວກໍຄືວ່າການບໍ່ເຊື່ອຟັງ.(ກະບົດ) ໃນການຊົງສ້າງທັງໝົດນີ້ ງູໂຕດຽວທີ່ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ປັດຈຸບັນນີ້ ມັນຍັງຊັກຊວນບັນດາສັດທີ່ຖືກສ້າງທັງໝົດ ພ້ອມທັງມະນຸດດ້ວຍໃຫ້ປະກອບສ່ວນໃນການກະບົດນີ້.

ງູພະຍາຍາມໃຊ້ຄໍາຫລອກລວງຂອງມັນອອກມາ ໂດຍໃຊ້ຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ມັນບໍ່ໄດ້ຕໍ່ວ່າກັບຜູ້ຍິງແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ພຽງແຕ່ລື້ມຄືນຄໍາຖາມຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນແທ້ບໍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຢ່າງນັ້ນ? ເທົ່ານີ້ຜູ້ຍິງຄືນນັ້ນກໍສິງສັຍແລ້ວ. ທຸກວັນນີ້ ຊາຕານຍັງໃຊ້ຄໍານີ້ຫລອກລວງມະນຸດຢູ່ ເພາະເປັນຄໍາທີ່ໃຊ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນ ກໍອາດຈະເປັນເໝືອນກັບເອວາທີ່ຖືກຄໍາຫລອກລວງຢ່າງນີ້ ຄືເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສິງສັຍໃນພຣະເຈົ້າ. ເອວາສິງສັຍລະຫວ່າງຄວາມດີແລະຄວາມຊົ່ວຂອງໝາກໄມ້ນັ້ນ(3:3). ເມື່ອເອວາມີຄວາມສິງສັຍແລ້ວ ງູກໍຕອກຍ້ໍາເຂົ້າຕື່ມ. ມະນຸດພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍມັກມີຈຸດອ່ອນຢ່າງນີ້ເໝືອນໆ ກັນທຸກຄົນ (3:4-5) ຄໍາຕອກຍ້ໍາກໍຄືວ່າເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ ແລະເຈົ້າກໍຈະຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງທຸກຢ່າງເໝືອນກັບພຣະອົງ. ສຸດທ້າຍເອວາກໍຕັດສິນໃຈກິນໝາກໄມ້ ແລ້ວກໍສິ່ງໃຫ້ສາມີຂອງນາງດ້ວຍ. (3:6) ທັງສອງກໍກາຍເປັນຄົນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອພວກເຮົາກິນໝາກໄມ້ແລ້ວຕາຂອງພວກເຮົາກໍສະວ່າງ; ແລະເຮົາກໍຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຮັດຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.(3:7) ພວກເຮົາເຫັນຕົນເອງເປັນອາຍຸຢູ່ ຈຶ່ງພາກັນໄປຫາສິ່ງທີ່ມາປົກປິດຮ່າງກາຍໄວ້. ພໍເຖິງຍາມມື້ແລງມາ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກເຮົາເໝືອນທີ່ພຣະອົງເຄີຍປະຕິບັດມາ. ພວກເຮົາພາກັນໄປຫລີບລີ້ຊ່ອນພຣະອົງ.(3:8) ພຣະອົງກໍເອີ້ນຫາພວກເຮົາ ພວກເຮົາພາກັນຢູ່ໃສ? ອາດາມກໍຂານຕອບພຣະເຈົ້າໄປທັນທີວ່າ: ພວກຂ້ານ້ອຍລີ້ຢູ່, ພວກຂ້ານ້ອຍຍ້ານກົວພຣະອົງ, ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນອາຍຸຢູ່ (3:9-10).

ໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດ ຄວາມຍ້ານກົວໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ເປັນເທື່ອທໍາອິດ. ພວກເຮົາຍ້ານກົວເພາະພວກເຮົາລະອາຍຕົນເອງ ພວກເຮົາກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄໍາຖາມແລະຄໍາຕອບພວກເຮົາຈະເຫັນຢູ່ໃນປະຖົມມະການ 3:9-13 ເໝືອນຢູ່ໃນສານທຸກຄົນມັກຈະໂຍນຄວາມຜິດໃສ່ຜູ້ອື່ນ. ທຸກວັນນີ້ກໍຍັງມີຢູ່ເລື້ອຍໆ ເພາະເປັນຄວາມຊົນເຄີຍຂອງມະນຸດທີ່ສືບທອດມາແຕ່ດຶກດໍາບັນ.

3. ການຕັດສິນ: (ປະຖົມມະການ 3:14-19)

ຖ້າມີການກະທໍາຜິດແລ້ວການຕັດສິນກໍຕ້ອງຕາມມາຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກະທໍາຕ້ອງຖືກຕັດສິນທັງໝົດຕາມການກະທໍາຂອງຕົນເອງ, ເຊັ່ນດຽວກັບ ງູ, ອາດາມ ແລະເອວາ ກໍຕ້ອງຖືກລົງໂທດ. ງູເປັນຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດໜັກ ເພາະເປັນຜູ້ຫລອກລວງໃຫ້ມະນຸດກະທໍາຜິດ. ເອວາ ກໍຖືກໜັກເໝືອນກັນ ເພາະເຊື່ອຟັງຄໍາຫລອກລວງແລະສິ່ງຕໍ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຮັດບາບດ້ວຍ. ສ່ວນອາດາມນັ້ນກໍໄດ້ທໍາຜິດໃນການກະທໍາຄວາມຜິດຕາມພັລຍາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັກເຕືອນໄວ້ໃນບົດ 2 ຂໍ້ 17 ວ່າຖ້າເຈົ້າເຮັດບາບເຈົ້າຕ້ອງຕາຍ. ເວລາຕາຍແລ້ວຕ້ອງກັບໄປເປັນດິນ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດເຮັດບາບແລ້ວກໍຍ້ານກົວຄືຍ້ານກົວຄວາມຕາຍນັ້ນເອງ (3:19)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ສຳແດງສະຖ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ ແລະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຈະໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມຢ້ານກົວພຣະອົງ ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຫລີບລີ້ພຣະອົງ.

ຄວາມບາບທີ່ມະນຸດກະທຳຂຶ້ນມາ ເປັນໜ້າເສັຽໃຈຫລາຍ ດັ່ງໃນປະຖົມມະການ ບົດທີ 3. ຜົນໄດ້ຮັບກໍຕາມມາເຖິງມະນຸດທຸກໆຊົ່ວຊາດຄືນ. ຄວາມຢ້ານກົວຄວາມຕາຍເຮັດໃຫ້ມະນຸດກາຍມາເປັນໂຣກຊຳເຮື້ອຕລອດມາ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດກ່ຽວກັບການພາດລົ້ມຂອງມະນຸດ?
2. ຄວາມບາບມີຜົນສະທ້ອນເຖິງຄອບຄົວບໍ່? ຍົກຕົວຢ່າງ.
3. ຄວາມຢ້ານກົວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດບາງຊີວິດບໍ່ກ້າວໜ້າແມ່ນບໍ່? ເປັນຫຍັງ? ອະທິບາຍ
4. ຄຣິສຕຽນໄດ້ພົບຄວາມຫວັງອັນໃດແດ່ບໍ່? ແລະໄດ້ຮັບການໝູນໃຈແບບໃດແດ່ບໍ່?
5. ທ່ານຢ້ານກົວສິ່ງໃດຫລາຍກວ່າໝູ່? ເວລາທ່ານຢ້ານກົວຫລາຍໆ ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ຢ້ານກົວຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 3:7-15; 4:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ ບົດທີ 3 ແລະ ບົດທີ 4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງພວກເຮົາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍການນຳພາແລະພລັງອຳນາດຂອງພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະໝັ້ນໃຈໄດ້ຢ່າງໃດ ທີ່ຈະນຳຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ອອກໄປໃນຊີວິດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຮົາ ແລະພລັງອຳນາດຂອງພຣະອົງ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາສຳເລັດແລ້ວໃນຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ທ່ານເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້ານຳທາງໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່ ແຕ່ທ່ານກໍປະຕິເສດທີ່ຈະຕິດຕາມ. ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງປະຕິເສດ? ເຄີຍຄິດສົງສັຍໃນຕົນເອງບໍ່? ທ່ານເຄີຍສົງສັຍໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ທ່ານສົງສັຍພຣະເຈົ້າບໍ່?

ສ່ວນຫລາຍຄຣິສຕຽນຈະສາມາດໃຫ້ຄຳພະຍານແກ່ທ່ານ ກ່ຽວກັບການສົງສັຍພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວລາພວກຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນໂຮງຮຽນພຣະຄຳພິ ພວກເຮົາເອົາຫ້ອງການອອກໄປປ່າວປະກາດນຳກັນ ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເອົາພວກເຮົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງພ້ອມພາກັນເອົາຫ້ອງນັ້ນ.

ໂບດຂອງພວກເຮົາກໍໃຫ້ການສນັບສນຸນ, ພວກເຮົາມີຄຣູສອນທີ່ດີ ເພາະໃນສ່ວນຕົວຂອງຄຣູແລ້ວເພິ່ນກໍເປັນຜູ້ອອກໄປປ່າວປະກາດຢູ່ແລ້ວ. ພວກເຮົາໄດ້ຮ່ວມຝຶກຝົນກັບນັກຮຽນທີ່ມາຈາກໂບດອື່ນໆດ້ວຍ. ຕາມທັມດາແລ້ວພວກເຮົາຈະອອກໄປຢ້ຽມຢາມຄົນທີ່ມາຢ້ຽມຢາມໂບດຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ເປັນການງ່າຍໆທີ່ພວກເຮົາພາກັນກະທຳຢູ່.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຄວາມລັ່ງເລສົງສັຍໃນການແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນເອງຢູ່. ດັ່ງນັ້ນ ໃນເວລາທີ່ມີການສົນທະນາກັນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖາມທຸກໆຄຳຖາມທີ່ຢູ່ໃນຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະທັກທາຍກັບຄົນດ້ວຍການຖາມເຖິງຄອບຄົວ ຕໍ່ມາກໍແມ່ນຖາມເຮືອງໂບດ ແລະຕໍ່ມາກໍຈະແມ່ນເຮືອງກິລາ ແລະຕໍ່ໆໄປ.... ຍາກຫລາຍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະຫັນເຂົ້າມາຫາເຮືອງຄວາມເຊື່ອ (ສາສນາ) ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າກໍຍອມຄຣູຝຶກ ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານຫລາຍແທ້ໆ. ສົງສັຍວ່າຄວາມຮູ້ທາງດ້ານພຣະຄຳພິຍັງບໍ່ພໍບໍ່? ເພາະ

ວ່າຍັງຢ້ານຄຳຖາມທີ່ເຂົາຈະຖາມມາ ແລ້ວກໍຕອບບໍ່ໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານຈະມີການຜິດພາດ. ຫລືວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະຮຽນເຖິງເລື່ອງການສະຖິດນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າຕື່ມອີກບໍ? ເພື່ອຈະໄດ້ແນ່ໃຈວ່າພຣະອົງໃຫ້ພລັງອຳນາດໃນການປະກາດ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເອົາຊະນະຄວາມຢ້ານກົວນີ້ໃຫ້ໄດ້.

ໃນບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາຈະພົບກັບໂມເຊແລະຮຽນຈາກລາວຫລາຍຢ່າງ. ລາວຕ້ອງເອົາຊະນະຄວາມສົງສັຍແລະວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງເດັດຂາດ ແລະເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະສົມອາວຸດທຸກຢ່າງແກ່ພວກເຮົາ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ແກ່ເຮົາ.

1. ການເຄື່ອນໄຫວ, ການຈັດຕຽມຂອງພຣະເຈົ້າ: (ອົບພະຍົບ 3:7-9)

ບາງຄົນເຊື່ອພຣະເຈົ້າແບບຫ່າງໆ ແບບຢູ່ໃນໄລຍະໃກ. ບາງຄົນກໍຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເພິ່ນບໍ່ສົນດອກຖ້າພວກເຮົາຫາກມີວຽກມີງານແລ້ວ. ແຕ່ວ່າ ພຣະຄັມພິຊຳພັດບັນທຶກໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານນີ້. ພຣະອົງຍັງເຄື່ອນໄຫວ, ພຣະອົງຍັງຈັດຕຽມທຸກຢ່າງສຳລັບຜູ້ທີ່ເປັນສີພຣະທັດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫລົງລືມແລະບໍ່ໄດ້ລົດລະໃນການທີ່ຈະມີສ່ວນພົວພັນກັບມວນມະນຸດທັງຫລາຍ.

ອົບພະຍົບ 3:7-9 ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກຂອງໄພພິນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ພຣະອົງເຫັນຄວາມທຸກຮ້ອນຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ ພຣະອົງສະເດັດລົງມາກໍເພື່ອຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຊາວອີຍິບ.

ໃນການກ່າວເຖິງສ່ວນຕົວຢ່າງນີ້ ກໍໝາຍເຖິງຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂມເຊເຂົ້າໃຈດີ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງເພິ່ນ ຍັງມີການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະຍັງມີແຜນການຮ່ວມກັບມະນຸດທຸກໆສັມຍຕລອດມາ.

2. ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ: (ອົບພະຍົບ 3:10-15)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແນວຄິດຂອງໂມເຊຕີນຂຶ້ນມາແລ້ວ, ພຣະອົງກໍໄດ້ເອີ້ນເອົາໂມເຊທັນທີວ່າ ຈິ່ງມາເຖີດ ບັດນີ້ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າໄປເຝົ້າຟາຣາໂອເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ພາໄພພິນຂອງເຮົາຄື ຄົນອິສຣາເອນອອກຈາກອີຍິບ. ໃນອົບພະຍົບ 3:10 ນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂມເຊໃຫ້ເປັນຕົວແທນຂອງການຊົງໄຖ່ຄົນອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າຈະປົດປ່ອຍຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະໂມເຊກໍເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພຣະອົງ.

ອົບພະຍົບ 3:1-6 ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງປາກົດການໃຫ້ແກ່ໂມເຊ ຄືພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃຫ້ມີໄຟເກີດຂຶ້ນທີ່ພູມໄມ້ ແຕ່ໄຟບໍ່ໄດ້ໄໝ້ພູມໄມ້ເລີຍ. ສ້າງຄວາມແປກປລາດໃຫ້ແກ່ໂມເຊຫລາຍ ເພິ່ນຈິ່ງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປເບິ່ງ ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດໄຟຈິ່ງບໍ່ໄໝ້. ພຣະເຈົ້າກໍເອີ້ນເອົາໂມເຊທັນທີທີ່ໂມເຊຫຍັບເຂົ້າມາ. ໂມເຊກໍໄດ້ຮັບເອົາດ້ວຍຄວາມສົງສັຍ ຫລືແບບບໍ່ແນ່ນອນໃຈ.

ເປັນຫມາຍດາບ? ພວກເຮົາຫລາຍຄົນກໍເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ບັດນີ້ລອງມາເບິ່ງໃຫ້ລະອຽດເບິ່ງດູ່ວ່າເປັນຢ່າງໃດ. ອີບພະຍົບ 3:11 ໂມເຊໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າຄືນວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ໃດ ທີ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປເຝົ້າຟາຣາໂອ ແລະຈະນຳຄົນອິສຣາເອນອອກຈາກອີຍິບ. ບໍ່ມີຜິດອັນໃດທີ່ໂມເຊຖາມຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາກໍເໝືອນກັນແມ່ນບໍ່? ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄັ້ງຕ້ອງເໝືອຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາ ເພາະພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເພິ່ງອົງພຣະອົງ. ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາແນ່ນອນແມ່ນບໍ່ພຽງພໍ.

ການຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານແບບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອກໍເກີດຂຶ້ນມາໃນຂໍ້ພຣະຄຳ 3:11, 13; 4:1, 10, 13. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຂຍາຍຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ, ພຣະອົງຕ້ອງການທີ່ຈະໃຊ້ພວກເຮົາ, ພຣະອົງຢາກສອນພວກເຮົາ ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຮຽນຈາກພຣະອົງ.

3. ຄຳຕອບຂອງພຣະເຈົ້າ: (ອີບພະຍົບ 3:12-15)

ພຣະເຈົ້າຕອບໂມເຊ ຄົນທີ່ມີຄວາມສົງສັຍວ່າຢ່າງໃດ? ພຣະອົງຮັບປະກັນທຸກຢ່າງ. ພຣະອົງສັນຍາຕໍ່ໂມເຊວ່າຈະຢູ່ກັບລາວຕະຫລອດ(3:12) ສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ພລັງອຳນາດ ແລະຈະຢູ່ກັບໂມເຊທຸກເວລາ. ຖ້າພວກເຂົາຫາກຖາມຂ້ານ້ອຍວ່າ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ? ພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຊື່ຫຍັງ? ຂ້ານ້ອຍຈະຕອບພວກເຂົາວ່າຢ່າງໃດ? ແລະພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບທັງໝົດແກ່ໂມເຊ.

4. ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ: (ອີບພະຍົບ 4: 1-9)

ໂມເຊຍັງບໍ່ແລ້ວ, ຍັງຢູ່ໃນຄວາມຍ້ານກົວຢູ່, ຖ້າພວກເຂົາຫາກບໍ່ເຊື່ອແລະບໍ່ຟັງຂ້ານ້ອຍເດ? (4:1). ເພາະວ່າຄົນອິສຣາເອນໄດ້ເຄີຍອາສັຍຢູ່ໃນດິນແດນຂອງອີຍິບເປັນເວລາດົນນານເຖິງ 400 ປີ. ໂມເຊບໍ່ຍ້ານກົວປານໃດຕໍ່ຟາຣາໂອ ແຕ່ເພິ່ນຍ້ານກົວຄົນອິສຣາເອນເອງ. ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ເພິ່ນເປັນຜູ້ນຳບໍ່ ເພິ່ນຈະໄປວ່າຢ່າງໃດກັບພວກເຂົາ. ເພິ່ນຈະໄປຍັງຢືນກັບພວກເຂົາຢ່າງໃດວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ຂອງອີຊາກ ແລະຂອງຢາໂຄບເປັນຜູ້ທີ່ໃຊ້ເພິ່ນມາ? ແລະແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສຳແດງຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງສອງຢ່າງເພື່ອຍັງຢືນໃຫ້ໂມເຊເຫັນ.

5. ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ: (ອີບພະຍົບ 4:10-17)

ຫລັງຈາກທຸກສິ່ງຜ່ານໄປໂມເຊຍັງມີຄວາມສົງສັຍຢູ່ ຍັງບໍ່ພໍເພິ່ນສົງສັຍຕົນເອງ ເຖິງການເວົ້າວ່າຕົນເອງເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ. ພຣະເຈົ້າຊົງຕຽມພ້ອມທຸກຢ່າງເພື່ອແກ້ໄຂຄຳຖາມຂອງໂມເຊ. ພວກເຮົາຮູ້ນຳກັນຢູ່ແລ້ວວ່າໂມເຊເປັນຄົນດີດີງ, ບໍ່ມັກຟັງຄວາມຜູ້ໃດ. ລາວຍັງບອກພຣະເຈົ້າຄືນວ່າ ຈົ່ງຊອກຫາເອີ້ນຄົນອື່ນເຖິດ ເພາະຂ້ານ້ອຍເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ(4:13) ຈົ່ງໄປເຖິດ ເຈົ້າຍັງມີອ້າຍຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ເວົ້າເກັ່ງ ລາວຊື່ວ່າອາໂຣນ ແລະລາວກໍກຳລັງມາ.

ເວລາພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງຕຽມພຣະຄຸນທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ນຳເອົາໄປໃຊ້.

ພຣະອົງຮູ້ວ່າມະນຸດເປັນຄົນຂີ້ຍ້ານ. ພຣະອົງຈະຊົງນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນຫາເຫລົ່ານີ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໂມເຊກໍເຊື່ອຟັງແລະປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າຢູ່. ເພິ່ນພະຍາຍາມສູ້ບັນຫາດ້ວຍການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ສຶກສາຈາກຊີວິດຈິງ ດ້ວຍການວາງໃຈແລະມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນກໍຍັງຮູ້ອີກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດນຳພາເພິ່ນຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ເພິ່ນມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ເຄີຍໃຫ້ຄວາມຍ້ານກົວເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເປັນອຳມະພາດຈົນເຮັດອັນໃດບໍ່ໄດ້. ການຕໍ່ສູ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ກາຍມາເປັນປະວັດສາດ ແລະກໍເປັນບົດຮຽນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນການຮຽກເອີ້ນຄົນແລ້ວຄົນເລົ່າເຊັ່ນ: ອັບຣາຮາມ, ໂມເຊ, ໂຢຊວຍ, ກິເດໂອນ, ຊາມູເອນ, ເອຊາຢາ, ເຢເຣມີຢາ, ອາໂມດ, ເປໂຕ, ອັນເດອາ, ໂຢຮັນ, ຢາໂກໂບ, ໂປໂລ. ພຣະອົງຊົງເອີ້ນໂດຍເກີນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ.

ທຸກວັນນີ້, ພຣະເຈົ້າຍັງທຳງານຢູ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງຮຽກເອີ້ນຄົນຂອງພຣະອົງຢູ່ທຸກວັນ ເພື່ອຈະມາຮັບໃຊ້. ຢ່າແປກປລາດເມື່ອພຣະອົງຊົງເອີ້ນເອົາທ່ານ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄວາມຍ້ານກົວອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ໂມເຊສົງສັຍພຣະເຈົ້າ?
2. ພຣະເຈົ້ານຳພາຢ່າງໃດ ເພື່ອຈະຜ່ານຜ່າຄວາມຍ້ານກົວນີ້?
3. ໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ ມີວິທີໃດອີກແດ່ບໍ່ທີ່ພຣະອົງຈະຊົງສຳແດງແກ່ພວກເຮົາ?
4. ເປັນຫຍັງໂມເຊຈຶ່ງສົງສັຍພຣະເຈົ້າ? ຄວາມຍ້ານກົວປະເພດໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສົງສັຍ?
5. ໂມເຊເອົາຊະນະຄວາມສົງສັຍດ້ວຍວິທີໃດ?
6. ພວກເຮົາເດຈະເອົາຊະນະຄວາມສົງສັຍຂອງພວກເຮົາຢ່າງໃດ? ຈະຕອບສນອງການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 3

ເຄັດລັບຂອງການລົມຕົວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 13:26 - 14:9

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 13 ແລະ 14

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມຍ້ານກົວກໍ່ແມ່ນເຄັດລັບອັນນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫລົງລົມພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຢູ່ເທິງສວັນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມຍ້ານກົວ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫລົງລົມພຣະເຈົ້າຜູ້ຢູ່ເທິງສວັນຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກຈະຢັ້ງຢືນວ່າກຸນແຈທີ່ຈະເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານກົວນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີ ເຄັດລັບອັນແນບນຽນແລະອົງຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ເຄັດລັບແມ່ນແຜນການອັນນຶ່ງທີ່ຊຸກເຊື່ອງໄວ້. ເຄັດລັບຈະປາກົດອອກມາຕາມຂນາດຂອງມັນ. ໃນຖານະທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສິດຍາພິບານ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ມີເຄັດລັບໃນການທີ່ຈະນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະກໍ່ມີເຄັດລັບ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສະມາຊິກຕິດຢູ່ໃນໂບດ.

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ໂບດຂອງພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພວກເຮົາໃຫ້ໄປເຮັດການປ່າວ ປະກາດຢູ່ແຖວອັຟຣິກາພາກຕາເວັນຕົກ. ພວກເຮົາໄດ້ພ້ອມພາກັນອະທິຖານ ແລະກໍ່ໄດ້ເຫັນການຊົງນຳ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຮົາ ຖືກພຣະເຈົ້າເອີ້ນໃຊ້. ພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຈັດແຈງເອົາຢາຫລາຍຊະ ນິດ ແລະເຄື່ອງອຸປະກອນທີ່ກ່ຽວກັບແຂ້ວ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຝຶກພວກທີ່ຈະອອກໄປຮ່ວມກັນ ກ່ຽວ ກັບການໃຊ້ຢາ ການທຳງານທີ່ກ່ຽວກັບແຂ້ວ. ຕໍ່ນັ້ນມາພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີຫາເງິນເພື່ອຈະນຳໄປໃຊ້ໃນ ການເດີນທາງຕ່າງໆ.

ແລງວັນນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັລຍາກໍ່ໄດ້ອະທິຖານແລະລົມກັນກ່ຽວກັບທຳງານ. ພວກເຮົາບໍ່ແນ່ໃຈເລີຍວ່າ ພວກເຮົາຈະໄປເຮັດຢ່າງໃດ. ພວກເຮົາຄິດຫລາຍຢ່າງຕ່າງໆນາໆ, ຄົນທັງຫລາຍຈະອີງໃສ່ພວກເຮົາເພາະ ພວກເຮົາເປັນຜູ້ນຳ. ກ່ອນຈະເລີ້ມຕົ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນອະທິຖານອ້ອນວອນແລ້ວບໍ່? ອະທິຖານແລ້ວ. ພວກເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ນຳແລ້ວບໍ່? ແຕ່ງຕັ້ງແລ້ວ. ພວກເຮົາພໍໃຈທີ່ຈະເຮັດແລ້ວແມ່ນບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ ກ້າວຕໍ່ໄປ ແມ່ນຫຍັງອີກ?

ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັລຍາ ໄດ້ພາກັນອະທິຖານອ້ອນວອນ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າສຳແດງແຜນການເຄັດລັບອັນນີ້ ຊ່ວຍພວກເຮົາ. ໃນຄືນວັນນັ້ນ ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງກ້າວໜ້າຕໍ່ໄປແລະເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຢ່າງບໍ່ທີ່

ຖອຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງທົດລອງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງພວກເຮົາ ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາເປັນຢ່າງໃດ. ພວກເຮົາຈະລໍຖ້າເບິ່ງວ່າອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ທີ່ນັ້ນ ທາງໂບດຂອງພວກເຮົາກໍຍັງຕ້ອງການອາຄານສູນກາງການໃຫ້ຄຳແນະນຳອີກນຶ່ງຫລັງຕົກເປັນຮາຄາ 35,000 ໂດລາ. ພວກເຮົາກໍໄດ້ແຕ່ອະທິຖານດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄອຍຖ້າເໝືອນເດີມ.

ສອງມື້ຜ່ານໄປ, ມີສະມາຊິກໂບດຄົນນຶ່ງ, ເປັນຜູ້ຍິງໄດ້ເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າໃນຫ້ອງການ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ລາວດີພໍທີ່ໃດ ລາວໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈລາວ ວ່າລາວຢາກຈະປະກອບສ່ວນໃນງານຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ລາວກໍໄດ້ຍື່ນເຊັກເງິນຈຳນວນ \$100,000 ໂດລາໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຫັນແລ້ວກໍເຫັນວ່າພຽງພໍໃນການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈະອອກໄປປ່າວປະກາດແລະສ້າງອາຄານສູນກາງການໃຫ້ຄຳແນະນຳ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງເຄັດລັບໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ບໍ່ມີຈັກຄົນທີ່ຈະຮູ້ເຄັດລັບຂອງພຣະອົງວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຢ່າງໃດ, ແຕ່ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍແລ້ວມັກຈະຍ້ານກົວເມື່ອມີການທົດລອງ ແທນທີ່ພວກເຮົາຈະອະທິຖານອ້ອນວອນກ່ອນ.

1. ອົບພະຍົບ: (ອົບພະຍົບ 13: 1-25)

ໃນປະຖົມມະການ 12:1-3 ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກເອີ້ນເອົາອັບຣາຮາມໃຫ້ອອກຈາກເມືອງອູຣະ ແລ້ວຕິດຕາມພຣະອົງໄປ, ພຣະອົງຈະບອກເພິ່ນເອງວ່າຈະໄປໃສ. ອັບຣາຮາມແລະຄອບຄົວກໍເຊື່ອຟັງແລະພາກັນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ.

ໃນພຣະທັມອົບພະຍົບ ບົດ 13, ຫລາຍປີຜ່ານໄປ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດແກ່ພວກອິສຣາເອນ ເພື່ອຈະໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງສົມບູນກຸ່ວກັບແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ. ຕາມປະວັດສາດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດອີຢິບ ດ້ວຍການລ້ຽງເກືອອາຫານປະຈຳວັນ, ຈັດຕຽມເສົາໄຟເປັນແສງສວ່າງໃນຍາມກາງຄືນ, ເສົາເມກໃນຍາມກາງເວັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງເອງທີ່ຈະບັນຊາຄົນອິສຣາເອນທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນສັ່ງແກ່ໂມເຊວ່າ ຈົ່ງສົ່ງຄົນໄປສອດແນມທີ່ແຜ່ນດິນການາອານ ຈົ່ງສົ່ງຄົນຈາກແຕ່ລະຕະກຸນ. ແຕ່ລະເຜົ່າກໍເລືອກເອົາຜູ້ນຳຂອງຕົນໄປ.

ໃນທີ່ສຸດຄົນອິສຣາເອນ, ຜູ້ຕາງໜ້າແຕ່ລະເຜົ່າກໍໄດ້ເຂົ້າໄປຢຽບແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍນ້ຳເຜິ້ງແລະນ້ຳນົມ.

2. ເຫັນຮູບພາບທີ່ຈະຕ້ອງປະເຊີນ: (ອົບພະຍົບ13: 26-33)

40 ວັນຜ່ານໄປ ພວກສອດແນມທັງຫລາຍໄດ້ກັບມາເຖິງຖິ່ນທຸຣະກັນດານ. ພວກເຂົາໄດ້ໄປເຫັນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນດິນແດນແຫ່ງນັ້ນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ໝາກໄມ້ຈະອຸດົມສົມບູນແລະໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາກໍ

ໃຫຍ່ດ້ວຍ. ພວກສອດແນມກໍຍັງໄດ້ເກັບເອົາຜິລໄມ້ມາໃຫ້ຍາດພີ່ນ້ອງເບິ່ງນຳດ້ວຍ ແລະໄດ້ຊົມຣິດຊາດ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຕົວຢ່າງ.

ຊ່າງສິດສວຍງົດງາມຫລາຍແທ້ໆ ດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນທີ່ພຣະອົງຊົງ ຮັກ. ປະຊາຊົນກໍໃຫຍ່ແລະແຂງແຮງ, ກຳແພງເມືອງກໍແໜ້ນໜາ ທະຫານຂອງອິສຣາເອນບໍ່ມີອາວຸດຫຍັງ ນີ້ ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງນັກສືບສືບຄົນ. ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວແມ່ນທຽບໃສ່ກັນບໍ່ຕິດ.

ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນດັງນັ້ນກໍພາກັນຮ້ອງໄທ້ໂຮແຊວ ຜູ້ນຶ່ງໃນນັກສືບສືບສອງຄົນ, ຄາເລັບ, ໄດ້ບອກປະຊາ ຊົນວ່າພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຈົ່ງໃຈເຢັນໆໄວ້ ລາວມີຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນນີ້. ລາວເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ທ້າທາຍພີ່ນ້ອງອອກໄປວ່າ ຈົ່ງຢ່າເຊື່ອສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຈົ່ງຂຶ້ນໄປຍຶດຄອງ ເພາະພວກເຮົາມີ ກຳລັງສາມາດທີ່ຈະເອົາຊັຍຊະນະໄດ້. (13:30)

ເໝືອນຄົນອິສຣາເອນ ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນບັນຫາທີ່ຂວາງໜ້າພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ ພວກເຮົາກໍມັກຢ້ານກົວ. ຄວາມຢ້ານກົວກໍເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະແລ້ວພວກເຮົາກໍກາຍເປັນຄົນເບິ່ງຫລ່ອຍທາງດ້ານຈິດໃຈ ຄົນອິສຣາເອນ ເມື່ອໄດ້ຟັງການລາຍງານຂອງນັກສືບສືບຄົນແລ້ວ ກໍພາກັນກ່າວໂທດໃສ່ໂມເຊ.(13:31-33)

3. ບໍ່ຕ້ອງຕົກໃຈພວກເຮົາຍັງມີແຜນການ: (ອີບພະຍົບ 14: 1-4)

ເມື່ອປະຊາຊົນຮ້ອນຣົນກະວົນກະວາຍຫລາຍ. ຄວາມຢ້ານກົວແຜ່ຂຍາຍອອກໄປທົ່ວຄ້າຍພັກເຂົາ ເໝືອນ ແມ່ພະຍາດ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຫລົງລືມຣິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລົງລືມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງເກືອ ພວກເຂົາມາ. ພວກເຂົາເຫັນຢ່າງດຽວຄືໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນໄປຕາຍຢູ່ໃນປະເທດອີຢິບ ດີກວ່າຈະມາຕາຍຢູ່ ທີ່ນີ້. ພວກເຂົາລົມກັນວ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງຄົນນຶ່ງຂຶ້ນເປັນຫົວໜ້າແທນໂມເຊ ແລ້ວກັບໄປປະເທດອີຢິບ. (14:1-4) ພວກເຂົາກໍພາກັນເວົ້າເຖິງພຣະເຢໂຣວາວ່າ ເພິ່ນເປັນຜູ້ນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກອີຢິບ, ແຕ່ ວ່ານຳອອກມາຕາຍ. (14:3)

4. ແມ່ນຈະຢູ່ໃນກອງໄຟກໍຕ້ອງເຊື່ອ (ອີບພະຍົບ 14:5-9)

ເມື່ອປະຊາຊົນຮ້ອງໂຮຫລາຍ ໂມເຊແລະອາໂຣນກໍກຶ້ມໜ້າໃສ່ພື້ນດິນຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຊຸມຊົນທັງຫລາຍ ໂຢຊວຍ ແລະຄາເລັບກໍພາກັນຈິກເສື້ອຜ້າຍ້ອນຄວາມເສັຽໃຈເພາະຄົນບໍ່ຟັງ. ເພິ່ນກ່າວຂຶ້ນວ່າ ເຮົາກໍໄປສອດແນມຄື ກັນ ແຜ່ນດິນກໍດີແທ້ ແຕ່ວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍໃນພວກເຮົາ ພຣະອົງຈະນຳພວກເຮົາເຂົ້າໄປ. ຂໍແຕ່ຢ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍກະບົດ. ພວກເຮົາເປັນເຂົ້າໜົມຂອງພວກເຮົາແລ້ວ. ຢ່າຢ້ານພວກເຮົາເລີຍ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ການເດີນທາງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຕ້ອງມີການສູງ. ການເດີນທາງຈະເຖິງເປົ້າໝາຍຕາມຈຸດປະສົງໄດ້ ບໍ່ແມ່ນຈະອ່ອນນີ້ມລະມຸນລະໄມຕລອດໄປ. ພຣະເຈົ້າອາດຈະທົດລອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງຮຽນວ່າຈະຕໍ່ສູ້ຢ່າງໃດ? ຈະຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດ?

ພວກເຮົາອາດຈະເອົາຊະນະຄວາມຢ້ານກົວໄດ້ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກປັກຕາໃສ່ພຣະເຢຊູ, ແຕ່ຖ້າຍາມໃດສາຍຕາຂອງພວກເຮົາຫາກຫັນອອກຈາກພຣະເຢຊູແລ້ວ ພວກເຮົາກໍຕ້ອງຕາຍທັນທີ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ອື່ນຈະເອົາສາຍຕາອອກຈາກພຣະເຈົ້າກໍຕາມ ຕົວເຮົາເອງຈຶ່ງກ້າຫານ ເໝືອນໂຢຊວຍແລະຄາເລັບ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກນັກສືບສິບສອງຄົນກັບມາແລ້ວລາຍງານແກ່ໂມເຊວ່າຢ່າງໃດແດ່?
2. ເປັນຫຍັງນັກສືບສິບຄົນຈຶ່ງມີຄວາມຢ້ານກົວແທ້?
3. ທ່ານໄດ້ຮັບບົດຮຽນອັນໃດແດ່ບໍ່ສໍາລັບວັນນີ້ ເມື່ອທ່ານຫາກຈະພົບພໍ້ກັບບັນຫາທີ່ຈະມາເຖິງໃນຂ້າງໜ້າ?
4. ທ່ານຈະຮັບຜິດຊອບກັບບັນຫາຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ຄວາມຍ້ານນຳໄປເຖິງຄວາມໝົດຫວັງ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	1 ກະສັດ ບົດທີ 19:1-18
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	1 ກະສັດ ບົດທີ 19:17-19
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄວາມໝູນໃຈພວກເຮົາຖ້າມາກາງຄວາມໝົດຫວັງດ້ວຍສຽງກະຊິບຄ່ອຍໆໃສ່ຫູ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈະເອົາຊະນະຕໍ່ຄວາມຍ້ານທີ່ນຳໄປຫາຄວາມໝົດຫວັງນີ້ໄດ້?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ໝູນໃຈຄົນອື່ນໃຫ້ຮູ້ຕົນເອງວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງການຢຸດພັກຜ່ອນ, ນັ່ງຄິດຕົກຕອງ, ຕື່ມນ້ຳມັນ, ແລະເຂົ້າສົມດິດກັບພຣະເຈົ້າເພາະສິ່ງນີ້ເປັນຢາວິເສດແກ້ຄວາມໝົດຫວັງໃນຊີວິດໄດ້.
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະໜີບໍ່ພົ້ນຈາກຄວາມຮູ້ສຶກໝົດທາງ ແລະສິ້ນຫວັງນີ້. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປະທານຄວາມຫວັງແລະປົນປົວພວກເຮົາໃນຖ້າມາກາງຄວາມສິ້ນຫວັງ.

ບົດນຳ

ຫລາຍປີມາແລ້ວມີສິດຍາພິບານຄົນອາວຸໂສຄົນນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຄວາມປຶກສາແກ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮືອງການຮັບໃຊ້. ພວກເຮົາທັງສອງໄດ້ປຶກສາກັນເຖິງຫລາຍໆເຮືອງ. ເພິ່ນໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກ, ສອນວິທີຕຽມບົດເທສນາ, ສອນວິທີເບິ່ງລູກແກະ, ແລະສອນໃຫ້ມີສາຍຕາກວ້າງໄກ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສິດຍາພິບານກໍເພາະເພິ່ນເປັນຄົນປັ້ນສອນເປັນຢ່າງດີ.

ມີຕອນນຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າໃຫ້ຟັງເຮືອງລຳບາກໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕົກໃຈ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເພິ່ນເປັນສິດຍາພິບານຜູ້ສຳເລັດ ຄຣິສຕະຈັກຂອງເພິ່ນໄດ້ຈະເຣີນຂຶ້ນເພາະໄດ້ຕິດຕາມການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕອນນຶ່ງເພິ່ນເວົ້າໃຫ້ຟັງດ້ວຍຄວາມເສັຽໃຈຄືເພິ່ນບໍ່ຫົວຊາກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນເອງ ຄືການພັກຜ່ອນ ແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສະບາຍ.

ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນໄດ້ພົບຊີວິດ “ຫົວຕຳຝາ” ເພິ່ນໄດ້ໄປຫາໝໍ ແລະທ່ານໝໍກໍເລີຍບອກເພິ່ນວ່າ, “ເຈົ້າອຸກອັ່ງຈິດໃຈຫລາຍ.” ສິດຍາພິບານຄົນນີ້ກໍຕົກຕະລົງໃຫຍ່ເມື່ອທ່ານໝໍກວດພໍ້ພະຍາດແນວນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນເພິ່ນເປັນຄົນສຳເລັດໃນການຮັບໃຊ້ ແຕ່ເພິ່ນເມື່ອຍດ້ານຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ ເພິ່ນກໍຮູ້ສຶກນ້ອຍໃຈ ແລະຮູ້ສຶກໝົດຫວັງໃນຫລາຍໆເຮືອງໃນຊີວິດ.

ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າຢ່າເປັນຄົນເໝືອນເພິ່ນເຮັດວຽກຈົນບໍ່ຄິດເຖິງຕົນເອງ ໃຫ້ໃຊ້ເວລາກັບຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະຮັກສາສຸຂະພາບ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຄຳແນະນຳທີ່ດີນັ້ນມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນໃນທຸກວັນນີ້. ເພິ່ນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນມີປັນຍາແລະໄດ້ແນະນຳໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ລຸ້ນໃໝ່ຜູ້ນ້ອຍທັງອາຍຸແລະປະສົບການ. ເພິ່ນໄດ້ຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຫລີກເວັ້ນຈາກຄວາມຜິດຫວັງໃນຖານະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງການພັກຜ່ອນ ແລະເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່ ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງໃນຍາມລຳບາກ. ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມີພຽງພໍຕໍ່ພວກເຮົາ.

ເລື່ອງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນ

ໃນ 1 ກະສັດ 17:1, ພວກເຮົາຈະເຫັນເລື່ອງຜູ້ມີຊື່ສຽງດັງໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກອິສະຣາເອນ: ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາຊາວຕີສປີ. ເພິ່ນເປັນນັກເທສະນາທີ່ກ້າແລະມີໂວຫານດີໃນປະຫວັດສາດຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດທຽບໄດ້. ເພິ່ນເປັນຄົນຜູ້ພິເສດຫລາຍຈົນພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຮິດມ້າມາຈາກສວັນຮັບເພິ່ນຂຶ້ນໄປສວັນດ້ວຍລົມພະຍຸໃຫຍ່ (2 ກະສັດ 2:11-12).

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນຣາຊະການຂອງກະສັດອາຣາບໂອຣິດຂອງໂອມຣີ. ອາຣາບເປັນກະສັດຊົ່ວຊ້າ. ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າກະສັດອາຣາບໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍຫລາຍກວ່າກະສັດອື່ນທີ່ປົກຄອງມາກ່ອນ (1 ກະສັດ 16:33). ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງງານກັບເຈົ້າຍິງຕ່າງດ້ວຍຈາກປະເທດໂຟນີເຊັ່ນຜູ້ມີຊື່ວ່າເຢເຊເບນ ຜູ້ນັບຖືພຣະບາອານ. ກະສັດອາຣາບໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບມະເຫສີຮັບໃຊ້ພຣະບາອານ ເພິ່ນຍັງໄດ້ສ້າງໃຫ້ພຣະບາອານທີ່ເມືອງຊາມາເຣັງຊຶ່ງເປັນສູນກາງຂອງອານາຈັກປົກຄອງຂອງເພິ່ນ.

ກະສັດອາຣາບແລະນາງເຢເຊເບນເປັນຄົນຊົ່ວໃນທຸກດ້ານ. ມີຕອນນຶ່ງນາງເຢເຊເບນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ກະສັດ 18:14). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ຮູ້ຈັກທັງສອງຄົນນີ້ດີວ່າເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວລົງໂທດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ວ່າຈະມີການອິດຢາກເກີດຂຶ້ນ (1 ກະສັດ 17:1). ເອລີຢາໄດ້ໜີຈາກອານາຈັກພາກເໜືອແລະໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ເມືອງນ້ອຍທີ່ເປັນສູນກາງຄົນຮັບໃຊ້ພຣະບາອານ.

ຫລັງຈາກໄດ້ກັບມາທີ່ພາກເໜືອຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ໄປພົບກະສັດອາຣາບ ເພິ່ນໄດ້ທ້າທາຍກະສັດແລະຜູ້ປະກາດຂອງພຣະບາອານ ແລະພວກອັດຊະໂຕເຣດໄປພົບກັນທີ່ພູເຂົາກາເມນ (1 ກະສັດ 18). ເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນປະຫວັດສາດສຳຄັນໃນປຶ້ມພຣະຄັມພິເດີມ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ທ້າໃຫ້ຜູ້ປະກາດພະທັມຂອງພວກບາອານ ແລະພວກອັດຊະໂຕເຣດໃຫ້ເອີ້ນພຣະທີ່ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ສິ່ງໄຟລົງມາເພື່ອໄໝ້ເຄື່ອງບູຊາເທິງແທນ. ພວກເຂົາໄດ້ຟ້ອນ ໄດ້ຮ້ອງ ໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພຣະຂອງເຂົາສິ່ງໄຟຈົນເມື່ອຍແລະບໍ່ເຫັນແມ່ນແຕ່ໝັດໄຟນ້ອຍໆ. ໃນທີ່ສຸດຜູ້ປະກາດເອລີຢາໄດ້ອ້ອນວອນອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສະຣາເອນ ພຣະອົງໄດ້ຕອບຢ່າງໄວໂດຍສິ່ງໄຟລົງມາໄໝ້ເຄື່ອງບູຊາ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກອິສະຣາເອນຈຶ່ງພາກັນດີໃຈສັ່ງເສີນພຣະເຈົ້າແລະກ່າວວ່ານີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ຂ້າຜູ້ປະກາດພຣະບາອານທັງໝົດແລະສົ່ງກະສັດອາຣາບກັບບ້ານດ້ວຍຄວາມປຣາຊັຍຢ່າງຖ່ອມຕົວ.

ນາງເຢເຊເບນໃຈຮ້າຍ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢ້ານ (1 ກະສັດ 19:1-18)

ຫລັງຈາກນາງເຢເຊເບນໄດ້ຍິນຂ່າວເຣື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ພູເຂົາກາເມນ ນາງໄດ້ໂກດຮ້າຍຫລາຍເພາະຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະບາອານຜູ້ເຄີຍກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະດຽວກັນທັງໝົດຖືກຂ້າ. ນາງເປັນຜູ້ມີອຳນາດແລະຕ້ອງການແກ້ແຄ້ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໂດຍສາບານວ່າຈະບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າຖ້າບໍ່ໄດ້ຂ້າແກ້ແຄ້ນ ຂ່າວນີ້ນາງໄດ້ສົ່ງໄປບອກໃຫ້ເອລີຢາຮູ້ ໃນ (19:1-2).

ເຣື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກປ່ຽນໄປ ມີຫລາຍຄົນຄິດວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະໄປປະເຊີນກັບນາງເຢເຊເບນ ເພາະເພິ່ນເອົາຊະນະຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມພຣະບາອານມາແລ້ວທີ່ພູເຂົາກາເມນ. ແຕ່ພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາຍ້ານ (19:3). ເພິ່ນຍ້ານຫລາຍຈຶ່ງແລ່ນໜີໄປຈາກອານາຈັກທາງເໜືອໄປລີ້ຕົວຢູ່ທາງພາກໃຕ້. ໝາຍເຫດ: ເອລີຢາໄດ້ປະຄົນໃຊ້ໄວ້ທີ່ເມືອງເບັດຊີບາ ແລະເພິ່ນເດີນທາງຕໍ່ໄປອີກວັນນຶ່ງ (19:4). ເພິ່ນຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຕາຍເພາະເຊື່ອວ່າການປະກາດຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບ. ມີຄຳຖາມວ່າ ເປັນດ້ວຍເຫດໃດເຣື່ອງນີ້ຈຶ່ງປ່ຽນໄປຢ່າງໄວ? ແລະວິທີໃດຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອົາຊະນະທີ່ພູເຂົາກາເມນບ່ອນສູງໄດ້ຕົກລົງໄປທີ່ຫາບ່ອນຕ່ຳຢ່າງໄວເຊັ່ນນັ້ນ?

ມັນເປັນຄວາມຈິງແທ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ມີຄວາມຍ້ານຕໍ່ນາງເຢເຊເບນ ເພາະພຣະຄັມພິໄດ້ເວົ້າຢ່າງນັ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດພົ້ນຈາກຄວາມຍ້ານກົວ, ຄວາມກະວົນກະວາຍ ແລະສິ້ນຫວັງໃນຊີວິດບໍ່ໄວກໍຂ້າ ເຖິງແມ່ນຜູ້ມີຄວາມສຳເລັດກໍເຄີຍພົບສິ່ງນີ້ມາແລ້ວ.

ເຣື່ອງເອລີຢາຜູ້ໂດ່ງດັງທີ່ສຸດໃນຊີວິດກໍຍັງຍອມແພ້ ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອົາຊີວິດເພິ່ນໄປເສັງເພາະຍ້ອນເປັນທຸກທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ (19:14) ເພິ່ນເມື່ອຍແລ່ນໜີໄປໄກເໝືອນຄົນໂທດ ຄວາມສິ້ນຫວັງໄດ້ເຂົ້າມາເຮັດໃຫ້ອ່ອນເພັງແລະຍອມແພ້.

ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ພົບເຫັນຄົນອື່ນຜູ້ເປັນທຸກກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວໃຫ້ເຂົ້າໄປຊ່ອຍເຫລືອເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປພົບເອລີຢາຄົບຮອບໄດ້ສິ່ງເທວະດານຳເອົາອາຫານແລະນ້ຳດື່ມໄປໃຫ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານການຜັກຜ່ອນແລະເຮັດໃຫ້ຄົນດີກັບຄົນຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດເອເລຢາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກໍມີແຮງຂຶ້ນມາ ແລະກໍຄິດໄດ້ຢາກຈະຕໍ່ສູ້ມີຊີວິດອີກ. ຫລັງຈາກນີ້ເພິ່ນໄດ້ອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປທາງໃຕ້ເຖິງພູເຂົາໂຮເຣັບ (ພູເຂົາຊີນາອີ). ຕອນນີ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄປຍັງບ່ອນທີ່ໂມເຊໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດ. ນີ້ເປັນສັນຍາລັກຄີພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບັດຍັດໃຫ້ເພື່ອມະນຸດຈະຮູ້ຈັກເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຊອບພຣະທັຍ ຊຶ່ງເປັນຄຳເຕືອນບໍ່ໃຫ້ເຮັດເໝືອນຄົນເຄີຍຢູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກອິສຣາເອນຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເອລີຢາໄດ້ເດີນທາງໄກຈາກແຜ່ນດິນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອາຫານການກິນ ຈາກກະສັດຜູ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຍິນພຣະດຳຮັດຈາກພຣະອົງອີກ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ເອລີຢາຮັບໃຊ້ອີກເທື່ອນຶ່ງໃຫ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະອົງ.

ເວລາໂມເຊໄດ້ພົບກັບພຣະເຈົ້າເທິງພູເຂົາຊີນາອີນີ້ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຮັສໝີຂອງພຣະເຈົ້າຄື ເປັນລົມ, ເປັນໄຟ, ແລະເປັນແຜ່ນດິນໄຫວ. ໂມເຊໄດ້ໄປລີ້ຢູ່ໜ້າຜາຕອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຜ່ານໄປ (ອພຍ 33-34). ບັດນີ້ເອລີຢາກໍໄດ້ຢູ່ບ່ອນໂມເຊເຄີຍໄປ ແຕ່ເອລີຢາໄດ້ລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳ (1 ກະສັດ 19:9). ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາພົບແລະຖາມວ່າ, “ເຈົ້າມາເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້?” ເອລີຢາຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງມີວຽກໃຫ້ເຮັດອີກຢູ່ ແລະພຣະອົງຈະຊົງເອີ້ນອີກເພື່ອໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະປະທານພລັງໃຫ້ອີກ. ເຫັນວ່າເອລີຢາຍັງບໍ່ສາມາດຕອບພຣະເຈົ້າໄດ້ສອງເທື່ອ ເອລີຢາໄດ້ຕອບພຣະເຈົ້າວ່າເພິ່ນເປັນຄົນດຽວທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງພວກອິສຣາເອນ. ແນວໃດ

ກໍຕາມພຣະເຈົ້າຍັງໃຊ້ຄໍາເວົ້າເໝືອນສຽງກະຊິບໃສ່ຫູຄ່ອຍໆ (19:12). ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງຍັງມີ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກ 7000 ຜູ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະນາມຫລືລົງໂທດເອລີຢາ ແຕ່ພຣະອົງ ເຂົ້າມາພົບເຮັດໃຫ້ເອລີຢາມີກໍາລັງໃຈຂຶ້ນເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນຈະບໍ່ພົ້ນຈາກຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າເຮັດອັນໃດກໍບໍ່ໄດ້, ຜິດພາດ, ແລະ ຜິດຫວັງໃນຊີວິດ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາເປັນຄົນເກ່ງກ້າໃນການເທສນາ ບໍ່ຍ້ານພຣະຂອງພວກບາ ອານ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍໜີບໍ່ພົ້ນຄວາມຍ້ານ ເພາະເພິ່ນຍ້ານນາງເຢເຊເບນຈົນໄດ້ແລ່ນໜີໄປທາງໄກ. ຖ້າເຮືອງ ຢ່າງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາ ແນ່ນອນມັນກໍຈະເກີດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາເໝືອນ ກັນ.

ໃນເມື່ອເຮືອງບໍ່ດີຢ່າງນີ້ເກີດຂຶ້ນຍາມໃດຢ່າປະມັນໄວ້ ຕ້ອງຊອກທາງແກ້ໃຫ້ໄດ້ ມັນຈະບໍ່ຫາຍໄປເອງ. ໃຫ້ເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງເທົ່ານັ້ນສາມາດຊ່ອຍໃນຍາມຢ່າງນີ້. ພວກເຮົາຕ້ອງການພັກຜ່ອນ ມີສຸຂ ພາບດີ ຢ່າຍອມໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກອຸກອັ່ງເຂົ້າມາໃນຄວາມຄິດແລະຈິດໃຈ. ໃນຄຣິສຕະຈັກພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບ ໃຊ້ຕ້ອງຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກດ້ານຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ. ຕ້ອງຮູ້ວ່າພວກເຮົາມີຂອບເຂດ ບໍ່ສາ ມາດເຮັດທຸກຢ່າງໄດ້ຄົນດຽວ.

ຄໍາຖາມ

1. ແມ່ນເຫດການອັນໃດເຮັດໃຫ້ເອລີຢາຮູ້ສຶກເມື່ອຍລ້າໃນຊີວິດ?
2. ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດເຮືອງຄວາມຮູ້ສຶກນ້ອຍເນື້ອຕໍ່ໃຈຂອງເອລີຢາ?
3. ທຸກວັນນີ້ເດທ່ານຄິດວ່າແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນໝົດກໍາລັງໃຈ?
4. ວິທີໃດທີ່ຄຣິສຕະຈັກຈະຊ່ອຍຕອບສະໜອງຄົນຜູ້ມີປະສົບການຢ່າງນີ້?

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຢ້ານຖືກແກ້ແຄນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເອສະເທີ 4:4-17; 7:1-6
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເອສະເທີ 3-8
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄວາມຢ້ານອາດເຮັດໃຫ້ຄົນຢາກເຮັດສິ່ງຖືກຕ້ອງມີດຽບຢູ່.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຢ້ານເພື່ອຊອກຫາໂອກາດຕໍ່ສູ້ສິ່ງອະທັມ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ຕັດສິນໃຈທຳລາຍຄວາມຢ້ານອອກໄປເພື່ອຊອກຫາໂອກາດຕໍ່ສູ້ກັບສິ່ງອະທັມ.
ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:	ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມກ້າຫານຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມອະທັມ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄວາມອະທັມກໍຈະຕັ້ງຢູ່. ເອົາຕົວຢ່າງຂອງຣາຊິນີ ເອສະເທີ ຜູ້ມີໃຈກ້າຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມອະທັມ ເຖິງຈະຕາຍກໍຍອມ.

ບົດນຳ

ມີຄົນຍິງຜູ້ເຫລືອຕາຍຈາກຄ້າຍຮິດເລີຍູ່ປະເທສເຢັງຣະມັນ ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, “ບາງຄັ້ງພວກເຮົາອາດເປັນຄົນບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມອະທັມໄດ້, ແຕ່ມັນບໍ່ຄວນພົດໂອກາດທີ່ຈະປະທ້ວງຕໍ່ຄວາມອະທັມ.” ພວກເຮົາຄົງຈະໄດ້ພົບຄວາມອະທັມເໝືອນພວກຍິງ. ຣາຊິນີ ເອສະເທີໄດ້ພົບກັບຄວາມອະທັມຢ່າງປະລາດໃຈ 300 ປີກ່ອນອົງພຣະເຢຊູ ເພິ່ນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຕໍ່ພວກເຮົາໃນສະໄໝທຸກວັນນີ້.

ແນ່ນອນປຶ້ມເອສະເທີບໍ່ແມ່ນປຶ້ມນິທານ ແຕ່ເປັນເລື່ອງຈິງເປັນປະຫວັດສາດ. ພຣະເຈົ້າມີແຜນການໃນປຶ້ມນີ້ຕອດມາ ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຂຽນໃນປຶ້ມນີ້ເລີຍ. ໃນປຶ້ມພຣະຄຳພີເດີມແມ່ນເວົ້າເລື່ອງພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເຫລືອພວກຍິງ ແລະຕອນນີ້ເປັນເລື່ອງລາຍລະອຽດດີ. ເລື່ອງນີ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ຍິງທີ່ຍິນດີຍອມຕາຍເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມອະທັມ.

ເລື່ອງຂ້າທັງໂຄດໃກ້ຈະເປັນຈິງ

ນາງເອສະເທີເປັນລູກກຳພ້າ ແລະຍາດພີ່ນ້ອງຜູ້ມີຊື່ວ່າມໍເດກາຍເອົາໄປລ້ຽງ ພວກເຂົາເປັນເຊື້ອຊາດຍິງທີ່ອົບພະຍົບໄປຢູ່ກຸງບາບີໂລນ. ຕໍ່ມາກະສັດຈາກປະເທດເປີເຊັຽຄືເຊເຊັດໄດ້ມາຄອບຄອງ. ກະສັດອົງນີ້ອ່ອນແອເພາະໄດ້ສູນເສັຽມະເຫສີຜູ້ສວຍງາມມີພຣະນາມວ່າ ວາຊາຕີ (ເອສະເທີ 1:10-20). ຫລັງຈາກຂະນະສົງຄາມຈາກພວກຮົກ ເວລາກັບມາໃນວັງກໍຂາດມະເຫສີ ຜູ້ຊ່ອຍກະສັດແນະນຳໃຫ້ກະສັດອອກຄຳ

ສິ່ງປະກວດຜູ້ສາວງາມແລະເປັນຄົນປອດ ເພື່ອມາໃຫ້ກະສັດເປັນຜູ້ເລືອກເອົາມາແທນ ຮາຊິນີ ວາຊາຕີ ຜູ້
ໝົດຕຳແໜ່ງເພາະບໍ່ຍອມຟັງຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ.

ກະສັດໄດ້ອອກພຣະດຳຮັດໃຫ້ສິ່ງສາວງາມແລະປອດໄປທົ່ວ 127 ອານາຈັກທີ່ເພິ່ນປົກຄອງ. ນາງເອ
ສະເທີໄດ້ຖືກຄັດເລືອກໃນຖ້ຳມາກາງຍິງສາວເຫລົ່ານັ້ນ (2:15). ນາງເປັນຄົນໜ້າຮັກທັງທາງໃນແລະທາງ
ນອກຈົນກະສັດຊອບໃຈຈົນສິ່ງໃຫ້ມີສາວໃຊ້ເຈັດຄົນມາປົວລະບັດໃນວັງຂອງກະສັດ. ນາງເຮັດໃຫ້ກະສັດ
ເຊເຊັດຊອບພຣະທັຍເມື່ອເຖິງເວລານາງເຂົ້າໄປພົບ. ກະສັດໄດ້ເອົາມຸງກຸດໃສ່ຫົວຂອງນາງເອສະເທີແລະ
ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ນາງເປັນມະເຫສີຂອງກະສັດເປີເຊັງ.

ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ຕື່ນເຕັ້ນສຳລັບນາງເພາະນາງມີສາຍເລືອດຍິວແລະຜູ້ໃດກໍຮູ້ຈັກ. ຜູ້ເປັນຍາດພີ່ນ້ອງມໍເດ
ກາຍຈຶ່ງໄປສອດແນມໃນວັງທຸກວັນເພາະຢາກຮູ້ວ່ານາງເອສະເທີຈະເປັນຢ່າງໃດ. ວັນນຶ່ງມໍເດກາຍໄດ້ຍິນ
ສອງຄົນຜູ້ເປັນຂ້າຮາຊການໃນວັງລົມກັນແຮງເພື່ອວາງແຜນສັງຫານກະສັດ ໃນທີ່ສຸດມໍເດກາຍໄດ້ສິ່ງຂ່າວ
ນີ້ໄປໃຫ້ມະເຫສີເອສະເທີ ແລະນາງກໍໄປບອກກະສັດທັນທີຍ້ອນມໍເດກາຍສິ່ງຂ່າວມາ. ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ແຂນຄໍ
ຜູ້ວາງແຜນຂ້າພຣະອົງ (2:19-23) ແຕ່ເຫັນວ່າກະສັດລືມເຮືອງນີ້ໄປເພາະຫຍຸ້ງກັບພາຣະກິດຫລາຍຢ່າງ.

ກະສັດໄດ້ຕັດສິນໃຈຜິດທີ່ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນໃຫ້ຮາມານຜູ້ມີປະວັດສາດກຽດຊັງຄົນຍິວໃຫ້ເປັນຜູ້ລອງ. ຮາມານ
ມີນິສັຍອວດຕົວເໝືອນນົກຍຸງ ລາວມັກໄປແຄມປະຕູຂອງພຣະຣາຊວັງເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນກິ້ມຫົວໂຄລົບຕົນ
ເອງ (3:1-2). ມໍເດກາຍຜູ້ມານັ້ງກໍໄປພຣະຣາຊວັງເພື່ອສອດແນມ ເມື່ອເຫັນຮາມານມາລາວກໍບໍ່ໄດ້ຄຳນັບຈິ່ງ
ເຮັດໃຫ້ຮາມານໃຈຮ້າຍຫລາຍ ແລະຮາມານກໍໄດ້ອອກຄຳສັ່ງດ້ວຍໃຊ້ນາມຂອງກະສັດເຊເຊັດໃຫ້ຂ້າຊາດ
ຍິວທັງໝົດໃນອານາຈັກເປີເຊັງ (3:3-10).

1. ມະເຫສີເອສະເທີໄດ້ຮັບຂ່າວສຸກເສີນ: (ເອສະເທີ 4:1-7)

ຮາມານໄດ້ໃຊ້ຊື່ຂອງກະສັດເຊເຊັດປະກາດໃຫ້ທຳລາຍຄົນຍິວທົ່ວ 127 ແຂວງທີ່ພວກຍິວອາສັຍຢູ່. ໃນ
ເມື່ອພວກຍິວໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນວ່າໃຫ້ທຳລາຍເຂົາໂດຍບໍ່ມີສິດຕໍ່ສູ້ຄົນໄດ້ ພວກເຂົາກໍພາກັນຮ້ອງໄຫ້ ນຸ່ງຜ້າກະ
ສອບທຸກຄົນ. ເຫັນວ່າມີແຕ່ມະເຫສີຜູ້ມີເຊື້ອຍິວຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກເຮືອງນີ້. ຕາມຄຳບອກຂອງຍາດຜູ້
ລ້ຽງ ມໍເດກາຍວ່າທຳມະເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ ແຕ່ເຫັນວ່າມັນຈະຖືກເປີດເຜີຍຂຶ້ນໃນໄວງນີ້.

ມະເຫສີຜູ້ບໍ່ຮູ້ເຮືອງອັນໃດ ນາງໄດ້ສິ່ງເຄື່ອງນຸ່ງໄປໃຫ້ມໍເດກາຍ ແຕ່ເຫັນວ່າມໍເດກາຍບໍ່ນຸ່ງເອສະເທີຈຶ່ງຮູ້
ວ່າຕ້ອງມີບັນຫາໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະເຫສີຈຶ່ງສິ່ງຄົນໃຊ້ສ່ວນຕົວໄປສືບເບິ່ງ ໃນທີ່ສຸດມໍເດກາຍກໍບອກ
ເຮືອງທຸກຢ່າງໃຫ້ຄົນໃຊ້ຂອງມະເຫສີຮູ້ ເຮືອງຄວາມຈອງທອງຂອງຮາມານຜູ້ຢາກຂ້າດັບເຊື້ອພວກຍິວ.
ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມະເຫສີເຂົ້າໃຈຜິດເຖິງຄຳສັ່ງ ມໍເດກາຍໄດ້ສິ່ງສຳເນົາທີ່ກະສັດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຂ້າພວກຍິວໄປ
ໃຫ້ມະເຫສີເອສະເທີອ່ານ.

2. ມໍເດກາຍສິ່ງມະເຫສີເອສະເທີ: (ເອສະເທີ 4:8-17)

ມໍເດກາຍໄດ້ສິ່ງໃຫ້ເອສະເທີເຂົ້າໄປພົບກະສັດເພື່ອຮ້ອງຂໍເອົາຊີວິດຂອງຄົນຊາດຕົນເອງ (4:8). “ຄົນ
ຂອງນາງ” ຈົນເຖິງຕອນນີ້ບໍ່ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກຊາດຂອງມະເຫສີ ຖ້າມີຄົນຮູ້ຈັກວ່າມະເຫສີເອສະເທີເປັນ
ຄົນຍິວພວກເຂົາອາດປະຕິບັດບໍ່ດີຕໍ່ນາງ. ໃນເວລານັ້ນເຫັນວ່າມີຄົນຍິວທີ່ຢູ່ປະເທດເປີເຊັງມີປະມານສອງ

ລ້ານຄົນ ແລະທັງໝົດນີ້ຈະມີຊີວິດສືບຕໍ່ໄປຫລືບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ຍິງຄົນດຽວຄືມະເຫສີ ເອສະເທີເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່
ໃນວັງມີກົດໝາຍວ່າຖ້າຜູ້ໃດເຂົ້າໄປຫາກະສັດໂດຍບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດຄົນນັ້ນຕ້ອງຖືກຂ້າ ແຕ່ຖ້າກະສັດເອົາ
ໄມ້ເທົ່າໃຫ້ຈັບໝາຍຄວາມວ່າກະສັດເຫັນດີ. ຕອນນີ້ມະເຫສີມີເຣື່ອງຮ້ອນຮິນໜັກໃຈ ນາງຈຶ່ງຍອມສະລະຊີ
ວິດເຂົ້າໄປຫາກະສັດເພື່ອຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ. ສົມມຸດວ່າກະສັດເຊເຊັດປະຕິເສດ ຊີວິດຂອງມະເຫສີ
ເອສະເທີຕ້ອງຕາຍພ້ອມກັບຄົນຍິງທັງໝົດໃນອານາຈັກ.

ມະເຫສີເອສະເທີຢາກບອກເຖິງກົດອັນເຄັ່ງຄັດໃນການເຂົ້າໄປຫາກະສັດໂດຍໃຫ້ຄົນໃຊ້ຜູ້ເກົ່າໄປບອກ
ມໍເດກາຍວ່າ ກະສັດຍັງບໍ່ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ໄປຫາອີກກຳນົດ 30 ວັນ ຖ້າຂຶ້ນເຂົ້າໄປຕ້ອງຖືກຂ້າແນ່ນອນ.
ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງມໍເດກາຍຊຶ່ງຄຣິສະຕຽນໄດ້ຮູ້ຈັກດີ: “ຢ່າຊຸ່ຄິດວ່ານາງຢູ່ຮາຊວັງຈະລອດພົ້ນໄດ້ດີ
ກວ່າພວກຍິງທັງປວງ ເພາະຖ້ານາງຢູ່ໃນເວລານີ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແລະການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ພົ້ນຈະມາ
ເຖິງພວກຍິງຈາກບ່ອນອື່ນ ແຕ່ນາງແລະເຊື້ອສາຍພໍ່ຂອງນາງຈະຈົບຫາຍ ທີ່ຈິງນາງມາຮັບຕຳແໜ່ງຮາຊິນີກໍ
ເພື່ອຍາມຫຍຸ້ງຍາກເຊັ່ນນີ້ ກໍອາດຈະເປັນໄດ້ ໃຜຈະຮູ້ຈັກ.” (4:13-14).

ຕອນນີ້ມະເຫສີເອສະເທີກຳລັງຈະສະແດງກຳລັງພາຍໃນ, ບຸກຄະລິກລັກສະນະແລະຄວາມກ້າຫານທີ່
ຫລາຍຄົນເຄີຍເຫັນນາງເຮັດມາແລ້ວແຕ່ຫົວທີ. ນາງອາດມີສິ່ງປະເສີດງາມກວ່າທຳຕາຈິ່ງເຮັດໃຫ້ກະສັດເຊ
ເຊັດຫລົງຮັກ ເພາະມີນາງງາມຫລາຍຄົນໃນອານາຈັກໃຫ້ກະສັດເລືອກ. ໃນທີ່ສຸດນາງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຂົ້າໄປ
ຫາກະສັດ ແລະນາງໄດ້ບອກໃຫ້ມໍເດກາຍເອີ້ນພວກຍິງອ້ອນວອນແລະຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອນາງ ແລະມະ
ເຫສີເອສະເທີພ້ອມສາວໃຊ້ທຸກຄົນກໍຈະໄດ້ເຮັດຄືກັນ. ໃນເມື່ອເຮັດເຊັ່ນນີ້ອາດຈະເປັນໂອກາດທີ່ເປີດໃຫ້
ຄົນອື່ນຮູ້ຈັກເຊື້ອຊາດຂອງນາງ. ມະເຫສີເອສະເທີໄດ້ຕອບມໍເດກາຍ: “ຂ້ອຍຈະເຂົ້າເຝົ້າກະສັດເຖິງວ່າເປັນ
ການຝ່າຝົນກົດໝາຍ ຖ້າຂ້ອຍຈົບຫາຍ ຂ້ອຍກໍຂໍຈົບຫາຍ.” (4:16).

3. ມະເຫສີເອສະເທີຕັດສິນເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ: (ເອສະເທີ 7:1-6)

ໃນຖານະເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນໂດຍບັງເອີນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ມໍເດກາຍເປັນຜູ້
ສັ່ງແລະເອສະເທີເປັນຜູ້ເຮັດຕາມ. ກະສັດເຊເຊັດໄດ້ເບິ່ງມະເຫສີເອສະເທີດ້ວຍຄວາມພໍໃຈໂດຍເດີມໄມ້ເທົ່າ
ໃຫ້ນາງເຈັບ ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນກະສັດຈະມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ເຄິ່ງນຶ່ງຖ້ານາງຢາກໄດ້. ນາງໄດ້ເຊີນໃຫ້ກະສັດ
ແລະຮາມານໄປຮ່ວມກິນລ້ຽງ. ທັງສອງກໍໄດ້ຮັບຄຳເຊີນເພາະກະສັດມັກຕື່ມເຫລົ້າແວງ ເມື່ອເຫັນວ່າກະສັດ
ມັກກິນລ້ຽງນາງກໍເຊີນທັງສອງໄປອີກມື້ໜ້າ. ບົດ 5:9-6:14 ເປັນເຣື່ອງປະລາດໃນງານກິນລ້ຽງຄັ້ງທີສອງ
ເພາະນາງເອສະເທີໄດ້ບອກເຣື່ອງທີ່ເຮັດໃຫ້ກະສັດຕົກຕະລົງ ພ້ອມກັບຮາມານ ຄືວ່າຮາມານໄດ້ຫລອກໃຫ້
ກະສັດອອກຄຳສັ່ງຂ້າຄົນຍິງໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ກະສັດຮູ້ວ່າຄົນຍິງເປັນຂ້າທາດເທົ່ານັ້ນ ນາງເອສະເທີຈຶ່ງບອກ
ເຣື່ອງໃຫ້ກະສັດຮູ້ວ່າຮາມານໄດ້ອອກຄຳສັ່ງຂ້າຄົນຍິງທັງໝົດໂດຍໃສ່ຊື່ຂອງກະສັດເຊເຊັດ. ກະສັດກໍບໍ່ເອົາ
ຫົວຂາຕໍ່ປະວັດເບື້ອງຫລັງຂອງມະເຫສີ. ໃນເມື່ອນາງໄດ້ຍືນຂຶ້ນຂໍຮ້ອງໃຫ້ກະສັດຊ່ອຍຄົນຂອງນາງໃຫ້ພົ້ນ
ຈາກຄຳສັ່ງໃຫ້ທຳລາຍຄົນຍິງ ນາງໄດ້ຍືນຢູ່ລະຫວ່າງຄວາມຕາຍແລະຊີວິດ. ກະສັດໃຈຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ຫລອກໃຫ້
ກະສັດອອກຄຳສັ່ງຢ່າງນັ້ນ ໃນທີ່ສຸດຮາມານໄດ້ຖືກແຂວນຄໍໃນບ່ອນທີ່ລາວເຮັດໄວ້ແຂວງມໍເດກາຍ. ຈົນ
ເຖິງທຸກວັນນີ້ພວກຍິງທັງຫລາຍໄດ້ສລອງວັນນັ້ນທີ່ມະເຫສີໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດເອົາໄວ້ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າບຸນພູຣິມ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ທຸກມື້ນີ້ຍັງມີສິ່ງບໍ່ເປັນທັມເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນ: ຍິງສາວຖືກຂາຍໄປເປັນທາດທາງເພດ, ຄວາມທຸກຍາກ, ຄົນບໍ່ມີເຮືອນຢູ່, ການຖືກຂ້າລ້າງໂຄດ, ຄວາມອິດທິວ, ລັງກຽດຜິວພັນ, ແລະອື່ນໆ. ເຮືອງດັ່ງກ່າວອາດເກີດຂຶ້ນໃນໂຮງຈັກໂຮງງານບ່ອນທ່ານເຮັດວຽກ ແລະບາງເທື່ອທ່ານອາດເປັນຜູ້ຍິນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມເປັນທັມ ການເຮັດຢ່າງນີ້ອາດເຮັດໃຫ້ທ່ານເສັຽວຽກ, ແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງຍອມ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຖິ້ມເໝືອນຢ່າງມະເຫສີເອສະເທີຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ.

ຄຳຖາມ

5. ມະເຫສີເອສະເທີຮູ້ເຮືອງວ່າກະສັດເຊເຊັດໄດ້ໄລ່ມະເຫສີຄົນເກົ່າຜູ້ມີຊື່ວ່າ ວາຊາເຕີເພາະຝົນຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ. ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າກະສັດຈະເຮັດແນວນັ້ນຕໍ່ນາງໃນເມື່ອເຂົ້າໄປພົບໂດຍບໍ່ໄດ້ເອີ້ນ? ມະເຫສີໄດ້ສູງໆພ້ອມໃຈໃນການເຂົ້າໄປພົບກະສັດ?
6. ໃຫ້ສົມທຽບລະຫວ່າງອົງພຣະເຢຊູ (ມຣກ 14:35-36) ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ ກັບມະເຫສີເອສະເທີໃນບົດນີ້ວ່າທັງສອງມີຄວາມລ້ຽງເລໃຈແນວໃດ?
7. ຄຳສັ່ງຂອງມໍເດກາຍຕໍ່ມະເຫສີເອສະເທີໃຫ້ສູງຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມກ້າຫານຫລືຂີ້ຢ້ານ? ເປັນຫຍັງ?
8. ທ່ານເຄີຍຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຕົວແທນຕໍ່ສູ້ເຮືອງບໍ່ທຽງທັມບໍ່? ຖ້າເຄີຍມີ ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດຕໍ່ຄົນທີ່ບອກໃຫ້ທ່ານສູງໆໃນເຮືອງນີ້?
9. ທ່ານເຄີຍຍອມເສັຽວຽກ, ຊື່ສູງໆ, ຫລືຊີວິດບໍ່ເພື່ອຈະນຳເອົາຄວາມທຽງທັມເຂົ້າມາ? ທ່ານມີຄຳພະຍານໃນເຮືອງນີ້ບໍ່?
10. ທ່ານໄດ້ເຫັນເຮືອງມະເຫສີ ເອສະເທີຜູ້ສູງຊີວິດເພື່ອຊ່ອຍຊາດຕົນເອງໃນທຸກວັນນີ້ບໍ່? ທ່ານຄິດແນວໃດ ເຫັນດີຫລືບໍ່ເຫັນດີນຳ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຍ້ານທີ່ຈະບອກ ເພາະເປັນເຮືອງຄົນບໍ່ນິຍົມ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຢເຣມີຍາ 1
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ເຢເຣມີຍາ 1
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ແນ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳເມື່ອພວກເຮົານຳຂ່າວດີໄປບອກຄົນອື່ນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດ ແຕ່ເປັນເຮືອງຄົນບໍ່ນິຍົມ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ຕັດສິນໃຈ ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເມື່ອບອກໃຫ້ໄປປະກາດ.
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ຂ່າວຮ້າຍບໍ່ມີໃຜຢາກບອກ. ແຕ່ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປບອກແລ້ວ ພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ເກີດຜົນ.

ບົດນຳ

ຂ່າວຮ້າຍຄົນບໍ່ຢາກຟັງ ແລະຜູ້ສົ່ງຂ່າວກໍບໍ່ຢາກບອກ. ຜູ້ທີ່ມີສາມີພັດຍາເປັນທະຫານບໍ່ຢາກເຫັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂີ້ຮົດທະຫານເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານເພາະຍ້ານວ່າພວກເຂົາມີຂ່າວຮ້າຍມາບອກ. ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນກຸ່ມທະຫານເຄີຍໄດ້ນຳເຮືອງຮ້າຍນີ້ໄປບອກ ແລະເຮັດໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຍິນຮ້ອງໄທ້ໂສກເສົ້າເພາະພວກເຂົາໄດ້ເສັຽສາມີຫລືສະມາຊິກໃນຄອບຄົວໄປໃນສົງຄາມ.

ໃນປີ 2015 ນ່ວຍປະກາດຕ່າງປະເທດໄດ້ອອກຂ່າວວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ຕັດຜູ້ຮັບໃຊ້ປະມານ 600-800 ຄົນ ທົ່ວໂລກເພາະຂາດງົບປະມານ. ປະທານຄົນໃໝ່ເປັນຄົນປະກາດຂ່າວນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນຕົກໃຈແລະຍ້ານ. ແຕ່ເຫັນວ່າຈຳເປັນຕ້ອງບອກໃຫ້ຮູ້ຄວາມຈິງ. ເຮືອງເຊັ່ນນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີປະມານ 627 ກ່ອນຄສ. ພຣະເຈົ້າມີເຮືອງບອກເມືອງຢູດາແລະເມືອງຂ້າງຄຽງວ່າພຣະເຈົ້າຍັງໃຫ້ໂອກາດອີກຄັ້ງນຶ່ງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍກັບໃຈໃໝ່. ຜູ້ປະກາດເຢເຣມີຍາເປັນຄົນພຣະເຈົ້າຖືກສົ່ງໃຫ້ໄປບອກຄົນໃນເຮືອງນີ້ຊຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຢາກຟັງ.

1. ອາລັມພະບົດ: (ເຢເຣມີຍາ 1:1-3)

ຢູດາໄດ້ຕັ້ງຢູ່ສູນກາງຂອງສາມປະເທດ ອີຢິບເປັນປະເທດມີອຳນາດໃນພາກຕາເວັນຕົກ ອັສຊີເຮັງມີອຳນາດໃຫຍ່ຢູ່ທາງພາກເໜືອ ແລະບາບີໂລນເປັນປະເທດກຳລັງມີອຳນາດທາງທິດຕາເວັນອອກ. ພຣະເຈົ້າມີຂ່າວຈຳເປັນຕ້ອງບອກ ແລະພຣະອົງໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣມີຍາໄປບອກຂ່າວແກ່ຄົນໃນເມືອງຢູດາ.

ເຢເຣມີຢາໄດ້ປະກາດໃນຮາຊການຂອງກະສັດທ້າອົງ ຈາກໂຢຊາຍຢາເຖິງເຊກີດີອາ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣມີຢາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງປະໂຣທິດ ແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ຄົນເມືອງຢູດາບໍ່ມັກ. ດັ່ງນັ້ນ, ຕາມປະວັດສາດແລ້ວເຮັດໃຫ້ຄົນແຮງບໍ່ຢາກຟັງສິ່ງທີ່ເຢເຣມີຢາມາປະກາດໃຫ້ພວກຄົນໃນເມືອງນັ້ນ. ການປະກາດຂອງເຢເຣມີຢາໄດ້ສຸດລົງເມື່ອເມືອງຢູດາໄດ້ຕົກເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງກຸງບາບີໂລນໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄສ. ເຮືອງທີ່ເຢເຣມີຢາປະກາດນັ້ນກາຍເປັນຄວາມຈິງໃນທີ່ສຸດ.

ປຶ້ມເຢເຣມີຢາເປັນປຶ້ມເອົາມາປະກອບເຂົ້າກັນຢ່າງຍາກລຳບາກເປັນເວລາຍາວນານ. ເປັນຄັ້ງແລກທີ່ເຢເຣມີຢາໄດ້ກ່າວແລະເພື່ອໃຫ້ປະໂຣທິດເປັນຄົນຈິດຂຽນເອົາໄວ້ໃນມ້ວນໜັງສື. ການທີ່ຂຽນໃສ່ກໍ່ມ້ວນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ຮາຊການໃນວັງຢາກອ່ານອອກສຽງດັງຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ກະສັດເຢໂຫອາແຄມຢາກຕັດແລະເອົາໄປເຜົາໄຟເພາະເພິ່ນບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນຄຳສອນ ແຕ່ເຢເຣມີຢາໄດ້ບອກໃຫ້ບາຣັກຂຽນຂຶ້ນມາອີກເພື່ອຄົນລຸ້ນຫລັງຈະໄດ້ຍິນ.

2. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ: (ເຢເຣມີຢາ 1:4-10)

ພຣະຄັມພິເປັນຂອງໃກ້ຊິດສ່ວນຕົວເພາະພຣະເຈົ້າຢູ່ໃກ້ຊິດກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເຢເຣມີຢາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເພິ່ນເວລາຢູ່ໃນທ້ອງຂອງແມ່. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຄວນເຫັນຄຳຂອງຊີວິດເລີ້ມເວລາຕັ້ງຄັນ. ເຮັດແນວໃດເຢເຣມີຢາຈະປະຕິບັດພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນເມື່ອເພິ່ນຮູ້ຈັກແນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເລືອກເພິ່ນກ່ອນເກີດ? ແຕ່ເຫັນວ່າເພິ່ນກໍ່ເຄີຍປະຕິເສດພຣະເຈົ້າຄືກັນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກເຢເຣມີຢາວ່າພຣະອົງໄດ້ຮູ້ຈັກກ່ອນເພິ່ນເກີດເປັນຄົນ (ຢຣມ 1:5) ເໝືອນກັບກະສັດດາວິດໄດ້ຂຽນໃນເພງສັດເສີນ 139:13 ແມ່ນພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງທຸກສ່ວນໃນຕົວຂ້າພຣະອົງ ພຣະອົງປະກອບຂ້າພຣະອົງເຂົ້າກັນໃນທ້ອງແມ່. ອາຈານໂປໂລກໍເວົ້າຄືກັນໃນປຶ້ມຄາລາເຕັງ 1:15 ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເຮົາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ໃນທ້ອງມານດາ ແລະຊົງໂຜດເອີ້ນເອົາເຮົາດ້ວຍພຣະຄຸນໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ ແລະຕາມພຣະອົງຊອບພຣະທັຍ. ພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຄວນເວົ້າຢ່າງນີ້ເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຢ່າງອັດສະຈັນເພື່ອໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕາມຄຳເອີ້ນຈາກພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຍ້ານໃນຄຳເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ເຢເຣມີຢາມີຄວາມຍ້ານຈົນປະຕິເສດຄຳເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເອີຍຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກຈະເວົ້າ ເພາະຂ້ານ້ອຍຍັງເປັນເດັກ (ຢຣມ 1:6). ທ່ານກໍ່ເຄີຍເວົ້າຢ່າງນັ້ນມາກ່ອນບໍ່? ໂມເຊກໍຄືກັນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ເພິ່ນກັບໄປບົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອນຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດເອຢິບ. ໂມເຊແກ້ຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າຕົນເອງເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ ເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ລຽນໄຫລ ເໝືອນກັບຄົນອື່ນເລີຍ (ອພຍ 4:10).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ໝູນໃຈຕີໂມທຽວວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດປາດຄວາມໝຸ່ມຂອງເຈົ້າ” (1 ຕມທ 4:12) ເພາະລາວຈະເປັນຄົນປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຄົນໃນເມືອງເອເຟໂຊໄດ້ຍິນ ເຖິງແມ່ນເຮືອງຂ່າວປະເສີດອາດບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ນິຍົມຕໍ່ພວກທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຢາກປ່ຽນຈາກຊີວິດເກົ່າຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາຕໍ່ເຢເຣມີຢາ, ໂມເຊ, ແລະຕີໂມທຽວວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດນຳເພື່ອເປັນກຳລັງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຕໍ່ອາຍຸຍັງເຍົາ, ຄວາມຍ້ານ, ເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ ຫລືຄວາມແກ້ຕົວອື່ນໆ. ພວກເຮົາກໍ່ເຊັ່ນກັນບໍ່ຕ້ອງຍ້ານເພາະພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນຳເມື່ອເຮົາປະກາດຂ່າວປະເສີດ.

ຄວາມຍ້ານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາອ່ອນແອແລະມັກຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ. ແຕ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣເມີຢາ, ໂມເຊ ເມື່ອປະກາດພຣະທັມກໍໄດ້ຮັບຄວາມທຸກ ແລະຖືກຂົ່ມເຫງ. ເມື່ອປະກາດພຣະທັມແລະໄດ້ຮັບຄວາມທໍຣະມານແລະເປັນທຸກໆ ປະການ ພຣະເຈົ້າສັ່ງວ່າບໍ່ໃຫ້ຍ້ານ (ຢຣມ 1:8).

ເພື່ອໃຫ້ເປັນຫລັກຖານແກ່ເຢເຣເມີຢາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັບປາກເພິ່ນແລະປະທານຄຳເວົ້າໃຫ້ເພື່ອປະກາດ. ເປັນຂ່າວຮ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຢເຣເມີຢາກ່າວຕໍ່ເມືອງຢູດາ ວ່າຢູດາຈະຖືກທຳລາຍ ແຕ່ກໍຍັງມີຊ່ອງທາງໃຫ້ມີຄວາມຫວັງຢູ່ຖ້າປະຊາຊົນກັບໃຈ ພຣະເຈົ້າຍັງບອກອີກວ່າ ເຢເຣເມີຢາຈະເປັນຄົນກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່.

3. ນິມິດ: (ເຢເຣເມີຢາ 1:11-16)

ນິມິດບໍ່ແມ່ນສິ່ງເກີດຂຶ້ນເປັນປະຈຳໃນພຣະຄັມພີ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ນິມິດເປັນພາຊະນະບອກໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣເມີຢາໃນພຣະຄັມພີເດີມ ແລະຕໍ່ໂຍຮັນໃນພຣະຄັມພີໃໝ່ ໃຫ້ເພິ່ນຈິດສິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນເກາະປາໂມດ. ງ່າຕົ້ນ "ອາລມອນ" ແມ່ນນິມິດທີ່ນຶ່ງທີ່ເຢເຣເມີຢາໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະຄັມພີເປັນພາສາເຮັບເຮີໃຊ້ໂຕໜັງສືເປັນຮູບ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ແປຍາກເປັນພາສາອັງກິດຫລືພາສາອື່ນໆ. ເຊັ່ນໃນພາສາເຮັບເຮີທີ່ໃຊ້ໃນຕອນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ "ຕຽມຕົວ" ຫລື "ຕຽມພ້ອມ." ກິ່ງຕົ້ນອາລມອນໄດ້ມີດອກແລະມີໝາກຕາມລະດູການ. ນິມິດນີ້ສອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກວ່າຈະມີການລົງໂທດຕາມລະດູການ. ນິມິດທີສອງເຫັນວ່າເປັນໜ້າຍ້ານກວ່າ ຄືເປັນພາບຂອງໝໍ້ນໍ້າຮ້ອນຊຶ່ງງ່າງໄປທາງທິດເໜືອ. ກຸງບາບີໂລນກໍລັງມີກໍລັງຂຶ້ນເວລາພວກອັສຊີເຮັງໝົດກຳນົດແລະອ່ອນແຮງ. ໃນທີ່ສຸດພວກບາບີໂລນໄດ້ທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນປີ 586-587 ກ່ອນ ຄສ. ບົດ 39:3 ໄດ້ກ່າວເຖິງນິມິດຢ່າງລະອຽດດີ: ເວລາກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກຍຶດ ຂ້າຮາຊການແລະກະສັດຈາກກຸງບາບີໂລນໄດ້ມານຶ່ງທີ່ປະຕູກາງເມືອງ. ອ່ານ ເຢເຣເມີຢາ 1:15. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣເມີຢາໄດ້ເຂົ້າໃຈຄັກທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນເອົາເພິ່ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນສມັຍເຊັ່ນນີ້.

4. ຜູ້ປ້ອງກັນ: (ເຢເຣເມີຢາ 1:17-19)

ຂ້າພະເຈົ້າມັກກ່າວເຖິງຂໍ້ 17 ນີ້ຕໍ່ກອງປະຊຸມຕ່າງໆ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານຳພາ. ເຮືອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານຳພາແລະສິດສອນແມ່ນເຮືອງຢ່າຮ້າງແລະການຄົນດີກັນ. ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສອນນັ້ນຄົນທີ່ມາຮ່ວມບໍ່ຢາກຟັງແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຖ້າຢາກໄດ້ຜົນດີຕອບແທນ ເໝືອນກັບສິ່ງທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣເມີຢາຈະກ່າວຕໍ່ຜູ້ນຳ, ສະກັດ, ເຈົ້າຍິງ, ແລະພວກປະໂຮທິດ ພຣະເຈົ້າຈະນຳການລົງໂທດອັນໃຫຍ່ມາເຖິງແມ່ນວ່າຄົນເວົ້າເຮືອງບໍ່ດີຕໍ່ກະສັດກໍຈະຖືກລົງໂທດ ແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າແລະພຣະເຈົ້າເອງຈະເປັນຜູ້ໝູນຫລັງບໍ່ໃຫ້ຍ້ານ.

"ຈ້ອນເສື້ອ" ເປັນຄຳເວົ້າໃຊ້ເລື້ອຍໆໃນພຣະຄັມພີ. ຜູ້ຊາຍໃນສມັຍກ່ອນນຸ່ງເຄື່ອງລ່າມ ຖ້າແລ່ນພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຈ້ອນເສື້ອຫລືສິ່ງຂຶ້ນ ນັ້ນເປັນພາບທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ຜູ້ປະກາດເຢເຣເມີຢາເຮັດເມື່ອເພິ່ນມີຂ່າວຈາກພຣະເຈົ້າໄປບອກຄົນໃນເມືອງຢູດາໄວ້ ແລະພຣະເຈົ້າຍືນຍັນວ່າຈະສະຖິດນຳແລະໃຫ້ມີກຳລັງ.

ພຣະເຈົ້າບອກວ່າຈະສະຖິດຢູ່ນຳແລະຊ່ອຍເຫລືອ ແລະພຣະເຈົ້າຍັງບອກອີກວ່າເຮືອງນີ້ຈະສຳເລັດລົງແນວໃດ. ພຣະອົງກ່າວວ່າເຢເຣເມີຢາຈະເປັນເໝືອນເມືອງໃຫຍ່ທີ່ມີເສົາຫີນແຂງ ແລະມີກຳແພງປ້ອງກັນ. ພາບຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຢເຣເມີຢາມີຄວາມກ້າຫານເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພາແລະປ້ອງກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຢເຣເມີ

ຢາຈຶ່ງເລີ້ມຕົ້ນກ້າຫານຂຶ້ນ ແນ່ນອນເພິ່ນອາດຈະຄິດນ້ອຍໃຈບາງຄັ້ງ ແຕ່ພາບທີ່ເພິ່ນມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະ ຊ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນສາມາດເດີນກ້າວໜ້າໄປໄດ້ເພາະຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ. (ເບິ່ງ ຢຣມ 20:9:13).

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ປະກາດທີ່ຢູ່ໃນຖ້າມກາງຫລາຍດ້ານເຊັ່ນ: ເສດຖະກິດ, ການເມືອງ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ວິທະຍາສາດ ແລະສາສນາ. ພວກເຮົາເຄີຍຟັງເຮືອງໂຫດຮ້າຍແລະສິ້ນຫວັງ ແຕ່ບາງຄັ້ງສິ່ງນີ້ກໍກາຍເປັນຈິງໄດ້. ຄົນສ່ວນຫລາຍເຄີຍໄດ້ຍິນສິ່ງບໍ່ດີເກີດຂຶ້ນຈົນຊົນເຄີຍ ແລະຮູ້ຈັກວິທີຕັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນອອກໄປ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຍິນເຮືອງທີ່ຄົນບໍ່ນິຍົມ ແຕ່ເປັນເຮືອງຈໍາເປັນຕ້ອງຟັງ ພວກເຮົາກໍໝົດກໍາລັງໃຈ.

ເວລາພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຊຶ່ງບໍ່ເປັນເຮືອງນິຍົມ ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງ ສິດສອນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງ ເຖິງແມ່ນຈະໄດ້ຖືກຫົວຂວັນແລະນິນທາ.

ຄໍາຖາມ

11. ທ່ານເຄີຍນໍາເຮືອງທີ່ຄົນບໍ່ນິຍົມໄປບອກຄົນອື່ນຫລືກຸ່ມອື່ນບໍ່? ຫລືມີຂໍ້ແກ້ແກ້ຕົວແນວໃດ?
12. ຖ້າທ່ານຈະເອົາຂໍ້ອ່ອນແອຂອງທ່ານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ທ່ານຄິດວ່າສິ່ງນັ້ນຈະແມ່ນຫຍັງ?
13. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານມີຄວາມຈິງອັນໃດບໍ່ທີ່ທ່ານຕ້ອງບອກຄົນອື່ນໃຫ້ຮູ້ນໍາ ຫລືຄວາມຜິດທີ່ທ່ານຕ້ອງ ເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ມີບໍ່?
14. ໃນເມື່ອຮູ້ຈັກຢ່າງນັ້ນແລ້ວທ່ານຈະອ້ອນວອນທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍແນວໃດ?
15. ອ່ານ ເຢເຣມີຢາ 1:17,19. ມີຄວາມຈິງອັນໃດທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ເພື່ອທ່ານຈະສາ ມາດອອກໄປບອກຄົນອື່ນ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຢ້ານພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າຢ້ານມະນຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດານີເອນ 3: 1-2, 8-18, 25-29

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ດານີເອນ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະການສ່ຽງພັຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຢ້ານພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າຢ້ານມະນຸດໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ຍອມສ່ຽງພັຍເພື່ອຈະໄດ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ຢູ່ໃນໂລກທີ່ມີການຕໍ່ຕ້ານຄຣິສຕຽນຫລາຍຂຶ້ນ, ພວກເຮົາອາດຈະພົບກັບພັຍເຣື່ອງການຊົງຄອບຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລາຍກວ່າຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຮົາ. ລອງຄິດວ່າພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດເມື່ອພົບຄວາມກົດດັນ.

ຄຳນຳ

ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຕົນເອງຮູ້ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນໂລກ. ຖ້າບໍ່ເຫັນໜັງສືພິມ, ໂທຣະທັດ, ຂ່າວໃຫຍ່ໃນອິນເຕີແນັດ, ຫລືຄຳບອກກ່າວຂອງຊາວບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບອກຕົວເອງໄດ້ຢູ່ວ່າທຸກຢ່າງໃນໂລກຍັງດີຢູ່. ແຕ່ວ່າຄວາມເວົ້ານັ້ນກໍຈະຜິດກັບສະພາບຄວາມເປັນຈິງ.

ຄົງບໍ່ມີໃຜທີ່ຢາກເຫັນຊີວິດປະຈຳວັນເຕັມດ້ວຍພັຍອັນຕະລາຍ; ແຕ່ລະມື້ພວກເຮົາສິ່ງລູກຫລານໄປໂຮງຮຽນ, ຊາວໜຸ່ມໄປວິທະຍາລັຍ, ແລະພວກເຮົາກໍໄປທຳງານ. ບາງຄົນກໍປົດກະສຽນແລະມີຄວາມຫວັງວ່າຈະໄດ້ຢູ່ດີສະບາຍໃນບັນປາຍຂອງຊີວິດ. ໃນທຸກຢ່າງ ພວກເຮົາກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຢູ່.

ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຍິນເຣື່ອງນັກຮຽນຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຍິງເພື່ອນຮ່ວມທ້ອງໃນໂຮງຮຽນ, ຫລືເດັກນ້ອຍຖືກຕັດຄໍຢູ່ໃນຕ່າງປະເທດເພາະພໍ່ແມ່ຂອງລາວບໍ່ຍອມປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຖາມຕົວເອງວ່າ: ຂ້ອຍຈະສາມາດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ ເວລາຊີວິດຂ້ອຍ ຫລືຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຂ້ອຍຮັກຕ້ອງພົບກັບພັຍອັນຕະລາຍເຊັ່ນນັ້ນ.

ເຣື່ອງໃນບົດຮຽນນີ້ມາຈາກພຣະທັມດານີເອນໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບພັຍອັນຕະລາຍໄດ້ເພາະຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການຊົງຄຸ້ມຄອງ ແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ

ເບື້ອງຫລັງຂອງ ດານີເອນ 1 ແລະ 2

ຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ ຄົງຈະບໍ່ມີເຈຕນາທີ່ຈະໄປຍືນຕໍ່ໜ້າພຣະຣາຊາຂອງຊາວເປີເຊັງ; ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີເຈຕນາທີ່ຈະຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ເປີເຊັງ ແລະຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນວັງຂອງກະສັດ. ຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນ

ແຕ່ຊື່ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກປ່ຽນໂດຍເຈົ້າຕົວບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ. ຊີວິດປ່ຽນໄປໂດຍບໍ່ຄາດຄິດ; ແນ່ນອນຊີວິດພວກເຮົາມັກເປັນໃນທຳນອງນີ້.

ຊາວໜຸ່ມພວກນີ້ ແລະດານີເອນ ຊຶ່ງເປັນຊາວຍິວໄດ້ຖືກກວາດອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມໄປເປັນຊະເລີຍຢູ່ກຸງບາບີໂລນໃນປີ 605 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໃນການກວາດລ້າງຄັ້ງທີໜຶ່ງ, ອຳນາດບາບີໂລນໄດ້ເລືອກເອົາຄົນຢູດາຍຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມສາມາດໄປກ່ອນ. ຈາກຊາວຍິວໜຸ່ມນີ້ ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄຸມລາຍຊື່ໃຫ້ເລືອກເອົາບຸກຄົນທີ່ສາດແລະແຂງແຮງໃນຕະກຸນກະສັດຂອງຊາວຍິວໄປຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ໃນຈຳພວກທີ່ຖືກເລືອກກໍມີ ດານີເອນ, ຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ.

ແຜນຂອງກະສັດກໍແມ່ນຈະລ້ຽງຄົນກຸ່ມນີ້ດ້ວຍອາຫານທີ່ດີ ແລະເຫລົ້າອະງຸ່ນເປັນເວລາສາມປີ; ນອກນັ້ນກໍຈະມີການຝຶກທັດພວກເຂົາເຮື່ອງການຮັບໃຊ້ໃນວັງ. ແຕ່ຊາຍສີ່ຄົນໃນຄົນທັງຫລາຍຂໍກິນແຕ່ຜັກແລະນ້ຳ; ຫລັງຈາກສິບວັນ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີກຳລັງເທື່ອແຮງດີກວ່າຄົນທີ່ກິນອາຫານຂອງພຣະຣາຊາ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈແລະຄວາມສາມາດທັງດ້ານໜັງສືແລະສະຕິປັນຍາໃຫ້ພວກເຂົາ. ແລະໃນທີ່ສຸດຊາຍສີ່ຄົນນີ້ກໍໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້ໃນວັງຂອງກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ.

ດານີເອນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານພຣະພອນເຮື່ອງການແປຄວາມຝັນ ໄດ້ແປຄວາມຝັນໃຫ້ກະສັດເມື່ອນັກປາດທັງຫລາຍທີ່ບາບີໂລນບໍ່ສາມາດແປໄດ້. ເພື່ອຕອບແທນຄວາມດີ ກະສັດໄດ້ເລື່ອນຊັ້ນດານີເອນໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງບາບີໂລນ. ຈາກນັ້ນດານີເອນກໍໄດ້ຂໍໃຫ້ກະສັດແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອນສາມຄົນຂອງລາວໄວ້ໃນຕຳແໜ່ງສຳຄັນແລະມີອຳນາດ. ສິ່ງສຳຄັນໃນຕອນນີ້ແມ່ນກະສັດເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນ “ພຣະເຈົ້າຂອງພຣະແລະຂອງຣາຊາທັງຫລາຍ” (ດານີເອນ 2: 47).

1. ເວທີພ້ອມແລ້ວ: (ດານີເອນ 3: 1-2)

ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາເປັນຄົນຍາກທີ່ຈະຖອມຕົວ ແຕ່ເປັນຄົນມັກທະນົງຕົວ. ເຖິງເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າກໍຕາມ, ເພິ່ນຍັງບໍ່ພໍໃຈໃນພຣະອົງດຽວ; ໃນບາບີໂລນມີພຣະຫລາຍອົງ ແຕ່ກະສັດຈະສ້າງເພີ່ມອີກອົງໜຶ່ງ. ຮູບປັ້ນໃໝ່ນີ້ຈະເປັນຮູບຂອງເນບູກາດເນັດຊາເອງ.

ຮູບທອງຄຳຊື່ມີລວງສູງເກົ້າຟຸດ ແລະລວງກວ້າງເກົ້າຟຸດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄວ້ທີ່ທົ່ງພຽງ ຊຶ່ງອາດຈະເປັນຈຸດສູນກາງສຳລັບຊາວບາບີໂລນໃນການມານະມັສການ. ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນມາຮ່ວມການສລອງ, ຂ້າຣາຊການທັງນ້ອຍແລະໃຫຍ່ໃຫ້ມີໜ້າ ແຕ່ບາກົດວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ ຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກ. ຄຳສັ່ງເດັດຂາດມີດັ່ງນີ້: “ຕໍ່ໄປນີ້ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນສຽງເປົ່າແກຕິດຕາມດ້ວຍສຽງປີ່ ສຽງພິນ ສຽງກະຈັບປີ່ ແລະສຽງແຄນ ແລ້ວຈະມີສຽງດົນຕີອື່ນໆດັງຂຶ້ນ ພໍໄດ້ຍິນສຽງດົນຕີໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຂາບໄຫວ້ຮູບຄຳທີ່ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາຊົງສ້າງນີ້” (ດນອ 3:5).

2. ການຂູ່ເຂັນມີຈິງ: (ດານີເອນ 3: 8-18)

ເພື່ອນທັງສາມກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບສ່ຽງພ້ອມຊຶ່ງໝາຍເຖິງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນອາດຈະບໍ່ເຖິງຂັ້ນນັ້ນ ແຕ່ພວກເຮົາກໍຮູ້ວ່າເຫດການໃນທຸກວັນນີ້ເລີ່ມຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ; ຄຣິສຕຽນໄດ້ກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງກຸ່ມກໍ່ການຮ້າຍ ແລະການຂົ່ມເຫັງຜູ້ເຊື່ອໃນທົ່ວໂລກໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນສອງເທົ່າໃນປີ 2013. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຖິງຂັ້ນຕ້ອງປະເຊີນກັບຄວາມຕາຍຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຈະຕ້ອງຖືກທົດສອບແນ່ນອນ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນຈາກເພື່ອນສາມຄົນຂອງດານີເອນ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຄັກແນ່ວ່າເປັນຫຍັງຊາວບາບີໂລນຈຶ່ງພາກັນຈອບເອົາເຮືອງຊົນຊາດຍິວ; ຊາວບາບີໂລນອາດຈະເກີດການອິດສາເພາະກະສັດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄົນຕ່າງຊາດໃນຕຳແໜ່ງສຳຄັນ, ຫລືເພາະຊາວຍິວບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງແລະເຮັດຕາມປະເພນີຂອງພວກຕົນ; ຢ່າງໃດກໍຕາມປາກົດວ່າຊາວບາບີໂລນກຳລັງສຳເລັດໃນເປົ້າໝາຍທີ່ຈະລົງໂທດຊາວຍິວ.

ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຫລາຍ, ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາຈຶ່ງສັ່ງຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກເຂົ້າມາພົບພຣະອົງ ແລະຕັດສິນລົງໂທດຖານລະເມີດຄຳສັ່ງ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ໂອກາດອະທິບາຍ. ຄຳສັ່ງຂອງກະສັດນັ້ນເປັນເດັດຂາດຄື: “ບັດນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງແກສຽງປີ່ ສຽງພິນ ສຽງກະຈັບປີ່ ສຽງແຄນ ແລະສຽງດົນຕີອື່ນໆທັງຫມົດໃຫ້ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຂາບໄຫວ້ຮູບຄຳນັ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມຂາບໄຫວ້ ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກໂຍນເຂົ້າເຕົາໄຟທັນທີ ຫລືພວກເຈົ້າຄິດວ່າມີພຣະອົງອື່ນທີ່ຈະຊ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງເຮົາບໍ່? (ດນອ 3: 15).

ນັບວ່ານີ້ເປັນຄຳສັ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະນອກນັ້ນຍັງມີການທ້າທາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວຍິວດ້ວຍ; ກະສັດເປັນໂລກຄວາມຈຳເສື່ອມ ເພາະບໍ່ດົນມາເພິ່ນໄດ້ຍອມຮັບວ່າພຣະຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າເໜືອພຣະທັງຫລາຍ. ຊັດຣາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂຕ້ຕອບກະສັດຢ່າງກ້າຫານວ່າ: 16...ພວກຂ້າພຣະອົງຈະບໍ່ຂໍປ້ອງກັນຕົວເອງໄວ້ 17ຖ້າພຣະເຈົ້າອົງທີ່ພວກຂ້າພຣະອົງຮັບໃຊ້ຢູ່ ຊົງພໍພຣະທັຍຈະຊ່ອຍພວກຂ້າພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກເຕົາທີ່ໄຟລຸກຢູ່ ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາ ພຣະອົງກໍຈະຊົງຊ່ອຍກູ້ພວກຂ້າພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະຣາຊອຳນາດ ຂອງພຣະຣາຊາ 18ແຕ່ຖ້າບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາ ຂໍພຣະອົງຊົງຂາບວ່າ ພວກຂ້າພຣະອົງຈະບໍ່ນັບຖືພຣະຂອງພຣະອົງ ແລະຈະບໍ່ຂາບໄຫວ້ຮູບຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນ.” (ດນອ 3: 16-18)

3. ໄຟບໍ່ມີຣິດ: (ດານີເອນ 3: 25-29)

ກະສັດສັ່ງຄົນໃຫ້ດັງໄຟໃນເຕົາຮ້ອນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າເຖິງເຈັດເທົ່າ “²⁰ແລ້ວຊົງສັ່ງໃຫ້ຄົນຜູ້ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດໃນກອງທັບຂອງພຣະອົງຜູກຊາຍສາມຄົນນີ້ ²¹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາທັງສາມຈຶ່ງຖືກມັດຄາເຄື່ອງນຸ່ງ ມີເສື້ອຊັ້ນໃນ ຊັ້ນນອກ ມີຫມວກແລະຂອງອື່ນໆ ແລ້ວໂຍນເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟ.” ຫລັງຈາກນັ້ນກະສັດເນບູກາດເນັດຊາກໍນັ່ງຊົມໄຟໄໝ້ຄົນ. ໃນທັນໃດກະສັດເກີດຄວາມປະຫລາດໃຈຈຶ່ງຖາມຂ້າຣາຊການຂອງທ່ານວ່າ “ພວກເຮົາໄດ້ມັດຊາຍສາມຄົນນັ້ນໂຍນເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟ ບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ພວກເຂົາທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາ ແມ່ນແລ້ວ

ພຣະເຈົ້າຂ້າ” ²⁵ພຣະອົງຊົງຖາມອີກວ່າ, “ແລ້ວເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເຫັນຊາຍສີຄົນກຳລັງຍ່າງຢູ່ໃນເຕົາໄຟ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມັດແລະບໍ່ເຫັນເປັນອັນຕະລາຍຫຍັງເລີຍ ຄົນທີ່ສີຂ້າພັດເບິ່ງຄ້າຍຄືກັນກັບເທວະດາ.”

ເພາະສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາສັຣເສີນພຣະເຈົ້າອີກເທື່ອນຶ່ງ ແຖມຍັງປະກາດວ່າ: “²⁹ບັດນີ້ ເຮົາ ອອກຄຳສັ່ງວ່າ ຖ້າຄົນໃດ ປະເທດໃດ ເຊື້ອຊາດໃດ ຫລືພາສາໃດເວົ້າຫມິ່ນປະກາດພຣະເຈົ້າຂອງຊັດຮາກ, ຂອງເມຊາກ ແລະອາເບັດເນໂກ ເຂົາຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຂ້າຢ່າງທາຣຸນ ແລະທຳລາຍເຮືອນຊານຖິ້ມ ເພາະວ່າບໍ່ມີ ພຣະອັນໃດທີ່ສາມາດຊ່ອຍໄດ້ເໝືອນພຣະເຈົ້າອົງນີ້.” (ດນອ 3: 29)

ເຮືອງຂອງຊາຍໝູ່ມູ່ຜູ້ສັດຊີ້ນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ກະສັດຄົນຕ່າງຊາດຍອມຮັບວ່າ ພຣະຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງ ໃຫຍ່; ນອກນັ້ນເຮືອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຍັງເປັນຄຳພຍານມາເຖິງພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຊັດຮາກ, ເມຊາກ, ແລະອາເບັດເນໂກປະກາດກັບກະສັດວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງຊ່ວຍ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຂາບ ໄຫວ້ພຣະອື່ນໆ; ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາໄດ້ຍິນຄົນປ່ວຍມັກເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຂອງລາວຈະປົນປົວຮັກສາ ແຕ່ບໍ່ ເຄີຍໄດ້ຍິນຄົນເວົ້າວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປົນປົວ ພຣະເຈົ້າຍັງຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ຫລືບໍ່.

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຊື່ອພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຈະເຊື່ອພຽງແຕ່ສິ່ງພຣະອົງຊົງກະທຳ; ເພື່ອນແລະຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຄຣິສຕຽນເກົ່າຄົນທີ່ຖືກຂ້າທີ່ໂບດເອມານູເອັນ ເມໂຕດິດ ເອປິສໂກປົນ ທີ່ຊານ ສະຕັນ ນອດແຄໂຣໄລນາ ຄົງຈະເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກສາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ . ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ ໄດ້ຊົງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ແຕ່ເພາະເຫດຮ້າຍນີ້ ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກປະກາດແລະຍົກຍ້ອງໄປທົ່ວໂລກ ຍ້ອນໄດ້ເຫັນຄວາມສັດຊີ້ຂອງຄອບຄົວແລະສະມາຊິກໂບດຫລັງຈາກເຫດການ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊີ້, ຢ່າໃຫ້ ພວກເຮົາຢ້ານກົວສິ່ງໃດເລີຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອພິຈາຣະນາ

1. ແມ່ນໃຜຄືບຸກຄົນທີ່ສີ່ໃນກາງເຕົາໄຟ? (ດນອ 3: 25)
2. ພວກເຮົາມີພຣະທຽມປະເພດໃດແດ່ໃນສັມຍນີ້? ການ “ນະມັສການ” ພຣະທຽມເຮັດແນວໃດ?
3. ແມ່ນຫຍັງແດ່ຄືການຂົ່ມເຫງສຳລັບທ່ານຢູ່ໃນເມືອງ, ໃນຮັດ, ຫລືໃນປະເທດ?
4. ທ່ານເຄີຍຖືກຂົ່ມເຫງເພາະຄວາມເຊື່ອບໍ່? ອະທິບາຍ
5. ເຮືອງຂອງເພື່ອນສາມຄົນຂອງດານີເອນຊ່ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານບໍ່?
6. ທ່ານເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປົດປ່ອຍທ່ານຈາກການຂົ່ມເຫງບໍ່? ຖ້າພຣະອົງບໍ່ຊົງປົດປ່ອຍເດ?

ບົດຮຽນທີ 8

ຄວາມຢ້ານທີ່ເກີດຈາກອະຄະຕິ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢນາ 1: 1-3; 3: 1-5; 4: 1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢນາ 1-4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢນາຢ້ານພຣະເຈົ້າຈະຊົງອວຍພຣະພອນພວກສັດຕູ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມຢ້ານເປັນແຮງດັນອະຄະຕິຂອງຂ້ອຍວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອພິສູດເບິ່ງວ່າຄວາມຢ້ານເປັນແຮງດັນອະຄະຕິຂອງຂ້ອຍວິທີໃດ.

ອ່ານລວບ: ໂຢນາສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄວາມຢ້ານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງຄົນອື່ນໆ ຜິດ ແລະຍັງເປັນຜົນກະທົບເຮືອງການກະທຳຂອງເຮົາກັບພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງ.

ຄຳນຳ

ສັມຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ ຢູ່ໃນຄຸ້ມບ້ານຂ້ອຍມີຄົນຂາກຸດຜູ້ນຶ່ງ; ຂ້ອຍຢ້ານລາວຫລາຍ ເຖິງວ່າລາວບໍ່ເຄີຍເຮັດຫຍັງໃຫ້ຂ້ອຍຈັກເທື່ອ. ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນມີມາຣະຍາດດິເວລາລາວເວົ້າກັບພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍ; ແຕ່ບານນີ້ຂ້ອຍກໍຍັງຄິດຢ້ານລາວຫລາຍ. ເປັນຫຍັງ? ເພາະລາວແຕກຕ່າງກັບຄົນອື່ນໆ; ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນຄົນຂາດຽວຈັກເທື່ອ. ຄົນເຮົາມັກຈະຢ້ານຄົນທີ່ບໍ່ຄືຕົນເອງ. ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງສຳລັບໂຢນາ.

ພຣະທັມ ໂຢນາແຕກຕ່າງກັບພຣະທັມອື່ນໆ; ພຣະທັມສ່ວນຫລາຍຈະມີຄຳສອນ ຫລືບົດເທດ ແຕ່ພຣະທັມໂຢນາມີບົດເທດອັນດຽວຍາວປະມານແປດຄຳ; ນອກນັ້ນແມ່ນເລົ່າເຮືອງ. ພຣະທັມໂຢນາມີສ່ວນປະກອບຫລາຍຢ່າງ: ມີເຮືອງບໍ່ຄາດຝັນ, ເຮືອງປະຈິນພັຍ, ແລະເຮືອງພັນລະນາ. ໃນເຮືອງຂອງໂຢນາ ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າລາວມີໃຈອະຄະຕິກັບຊາວເມືອງນິເນເວ.

1. ຄວາມຢ້ານຂອງໂຢນາຖືກເປີດເຜີຍ: (ໂຢນາ 1: 1-3)

ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ໂຢນາໄປຍັງເມືອງນິເນເວ ແລະເທສນາໃຫ້ຄົນທີ່ນັ້ນຟັງ. ຊາວເມືອງນິເນເວເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງປະສົງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຜິດບາບຕໍ່ໄປ; ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບໂຢນາບໍ່ແມ່ນເຮືອງທັມມະດາ. ໃນສັມຍອັສຊີເຮືອງອຳນາດ, ນິເນເວເປັນເມືອງເອກ ແລະເປັນເມືອງໃຫຍ່ເໝືອນກັບເປັນຈຸດສູນກາງຂອງໂລກ. ຄົນອັສຊີເຮືອງເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍໃນການເຮັດສິ່ງຄາມ ເພາະພວກເຂົາຈະໃຊ້ຄວາມທາລຸນທີ່ສຸດກັບສັດຕູ. ຄົນໃນຂົງເຂດນັ້ນກຽດຊັງຄົນອັສຊີເຮືອງ, ແລະໂຢນາກໍຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນດ້ວຍ.

ນັບວ່າເປັນເຮືອງແປກສຳລັບໂຢນາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ລາວໄປເທສນາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະຄຳພິສອນວ່າ

ພຣະເຈົ້າຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຊົນຊາດ ຊຶ່ງຮວມທັງຄົນໂຫດຮ້າຍໃນຈັກພົບອັສຊີເຮັງດ້ວຍ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສມັຍນັ້ນຈະຖືກຊົງເອີ້ນໃຫ້ປະກາດກັບຊົນຊາດອິສຣາເອນ; ບໍ່ມີຜູ້ປະກາດຜູ້ໃດທີ່ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງພວກຕົນໄປປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ.

ບັນຫາທຳອິດທີ່ພວກເຮົາເຫັນຄືໂຢນາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ໂຢນາເດີນທາງໄປຍັງທາຣາສິດ ຊຶ່ງເປັນເມືອງນຶ່ງຂອງປະເທດສະເປນ. ພຣະທັມຕອນນີ້ເວົ້າເຖິງທາຣາສິດເຖິງສອງເທື່ອຊຶ່ງເນັ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າໂຢນາບໍ່ມີເຈຕນາຈະໄປນິເນເວ. ພຣະທັມບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ຕາມພາຍຫລັງວ່າ ໂຢນາກຽດຊັງເມືອງນິເນເວ; ຄວາມກຽດຊັງສາມາດເຮັດໃຫ້ມີອະຄະຕິຕໍ່ຄົນບາງພວກທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ອະຄະຕິຂອງໂຢນາເຮັດໃຫ້ລາວຕ້ອງຫລົບໜີຈາກພຣະເຈົ້າ.

2. ຄວາມຍ້ານຂອງໂຢນາຖືກປະເຊີນໜ້າ: (ໂຢນາ 1: 4-2: 10)

ການເດີນທາງເຮືອຂອງໂຢນາໄດ້ພົບກັບລົມພະຍຸໃຫຍ່. ພວກລູກເຮືອພາກັນຍ້ານກົວຫລາຍ; ພວກເຂົາຕ່າງກໍໄດ້ຮອງຂໍພຣະຂອງຕົນໃຫ້ຊ່ວຍ; ລູກເຮືອໄດ້ໂຍນສິນຄ້າຖິ້ມລົງທະເລເພື່ອໃຫ້ເຮືອເບົາ; ໃນຂະນະດຽວກັນນາຍເຮືອກໍໄດ້ພົບໂຢນານອນຫລັບຢູ່; ທ່ານຈຶ່ງປຸກໂຢນາແລະບອກໃຫ້ລາວຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າຂອງຕົນເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ; ລູກເຮືອຄິດໄດ້ວ່າຄົງຈະມີໃຜຄົນນຶ່ງໃນພວກເຂົາທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງພະຍຸຮ້າຍນັ້ນ ຈຶ່ງຊວນກັນໃຊ້ສລາກເພື່ອຈະຮູ້ແນ່ນອນ ແລ້ວສລາກນັ້ນກໍໄປຕົກໃສ່ໂຢນາ.

ໂຢນາສາລະພາບວ່າລາວໄດ້ເປັນຜູ້ຜິດເພາະກຳລັງປົບໜີຈາກພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່າສວັນ ຜູ້ຊົງສ້າງທຸກໆ ຢ່າງ; ໂຢນາບອກວ່າພຣະອົງນັ້ນແຫຼະເປັນຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ລົມພະຍຸເກີດຂຶ້ນ ລູກເຮືອຍິ່ງເກີດຄວາມສະຫ້ານຍ້ານກົວ; ໂຢນາຈຶ່ງຍອມເປັນເຄື່ອງບູຊາ ແລະບອກລູກເຮືອໃຫ້ໂຍນເຂົາລົງໃນທະເລ ແລ້ວລົມພະຍຸຈະສົງບລົງ. ໃນຕອນແລກ ລູກເຮືອບໍ່ຍອມເຮັດ, ແຕ່ພະຍຸກໍແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆຈົນຈະເອົາຊີວິດບໍ່ລອດ; ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາອ້ອນວອນຂໍພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງຖືໂຫດຜິດກັບພວກຕົນແລ້ວກໍໂຍນໂຢນາລົງໃນທະເລ ແລ້ວພະຍຸກໍສົງບລົງ. ບັນດາລູກເຮືອເຫັນເຊັ່ນນັ້ນກໍພາກັນຍ້ານກົວ ຈຶ່ງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງປາໃຫຍ່ໂຕນຶ່ງໃຫ້ມາກິນໂຢນາ; ໂຢນາຢູ່ໃນທ້ອງປາເປັນເວລາສາມວັນສາມຄືນ. ໂຢນາໃຊ້ເວລາໃນທ້ອງປາອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າແລະສັຣເສີນພຣະອົງຜູ້ຊົງໂຜດຮັກສາຊີວິດຕົນ; ໂຢນາສາລະພາບຮັບຮູ້ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມອ່ອນແອຂອງຕົວເອງ. ໂຢນາສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງຊົ່ວຊີວິດ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງສົ່ງປາໃຫຍ່ຕົນນັ້ນໃຫ້ໄປຄາຍໂຢນາໄວ້ທີ່ແຄມທາດຊາຍ.

3. ໂຢນາມີໂອກາດເທື່ອທີສອງ: (ໂຢນາ 3: 1-10)

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໂຢນາອີກຄັ້ງນຶ່ງໃຫ້ໄປຍັງນິເນເວເພື່ອປະກາດພຣະຄຳ ເທື່ອນີ້ໂຢນາເຮັດຕາມພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງທຸກປະການ ເພາະລາວໄດ້ຮັບບົດຮຽນຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງແລ້ວ. ມີທຳອິດທີ່ໂຢນາໄປເຖິງເມືອງນິເນເວ

ລາວກໍໄດ້ເທສນາແບບສັ້ນໆວ່າ: “ໃນສິ່ງສິບວັນ ເມືອງນິເນເວຈະຖືກທຳລາຍ” (ຢນ 3: 4). ໂຢນາບໍ່ໄດ້ແນະນຳຫຍັງນອກຈາກຄຳປະກາດນັ້ນ; ລາວບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເຮືອງພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຽງແຕ່ເວົ້າແລ້ວກໍໜີອອກເມືອງໄປ.

ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າບອກວ່າ: “ປະຊາຊົນໃນເມືອງນິເນເວເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ປະກາດໃຫ້ທຸກໆຄົນທັງຄົນຊັ້ນສູງແລະຄົນຊັ້ນຕ່ຳ ອິດອາຫານແລະນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງໄວ້ທຸກ ເພື່ອເປັນການສະແດງວ່າ ເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລ້ວ” (3: 5). ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາກໍຄືໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ “ບາງທີພຣະເຈົ້າອາດເຊົາໂກດຮ້າຍ; ແລະພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ” (3: 9).

4. ຄວາມຍ້ານກົວຂອງໂຢນາກາຍເປັນຈິງ: (ໂຢນາ 4: 1-10)

ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມຈິງໃຈຂອງປະຊາຊົນເມືອງນິເນເວ ແລະ “ພຣະອົງຈຶ່ງປ່ຽນໃຈບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາຕາມທີ່ໄດ້ຊູ່ໄວ້” (ຢນ 3: 10). ເມື່ອເຫັນເຊັ່ນນັ້ນໂຢນາກໍຄຽດແລະບໍ່ພໍໃຈ; ລາວບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນຄວາມສຳເລັດ ເພາະລາວຢາກເຫັນນິເນເວຖືກທຳລາຍ; ຄວາມຍ້ານກົວຂອງໂຢນາໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງ ເພາະລາວຍ້ານວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມເມດຕາກັບປະຊາຊົນພວກທີ່ລາວມີອະຄະຕິນີ້. ໂຢນາອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອົາຊີວິດຂອງລາວເສັງ. “ຂ້ານ້ອຍຕາຍໄປກໍດີກວ່າທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່” (ຢນ 4: 3).

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄຳຕໍ່ວ່າຂອງໂຢນາຕໍ່ພຣະເຈົ້າດັ່ງນີ້ (ຢນ 4: 2-3): 1. ໂຢນາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີຄວາມຮັກແລະເມດຕາ; ພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະປ່ຽນໃຈແລະບໍ່ລົງໂທດ; 2. ໂຢນາຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ຂ້າລາວຕາຍເສັງ ເພາະລາວໄດ້ມີສ່ວນໃນການຊ່ວຍສັດຕູຈາກຄວາມພິນາດ ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບໂຢນາດ້ວຍຄຳຖາມວ່າ “ເຈົ້າມີສິດຫຍັງທີ່ຈະໂກດຮ້າຍ?”

ພຣະທັມ ໂຢນາຈົບດ້ວຍຄຳອຸປະມາທີ່ມີຊີວິດ (4: 5-8) ຄຳອຸປະມານີ້ບອກເຖິງທັສນະຂອງໂຢນາ. ໂຢນາຕ້ອງການເຫັນເມືອງນິເນເວຖືກທຳລາຍ; ຫລັງຈາກປະກາດພຣະຄຳແລ້ວ ລາວກໍນັ່ງລໍຖ້າທີ່ຕູບນ້ອຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ມີຕົ້ນໄມ້ເກີດຂຶ້ນສູງກວ່າບ່ອນທີ່ໂຢນາກຳລັງຊົມຢູ່ ເພື່ອປ້ອງກັນຜູ້ປະກາດຈາກແສງແດດຮ້ອນ; ໂຢນາກໍດີໃຈທີ່ໄດ້ມີຮົ່ມ. ໃນມື້ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າຊົງສິ່ງດ້ວງໂຕນຶ່ງໃຫ້ມາກັດຕົ້ນໄມ້, ແລ້ວຕົ້ນໄມ້ກໍຫ່ຽວແຫ້ງລົງ; ພຣະເຈົ້າສິ່ງລົມຮ້ອນພັດມາໃສ່ໂຢນາແລະລາວເກືອບສລົບໄປ ເພາະຄວາມຮ້ອນຂອງແສງແດດກ້າ ໂຢນາກໍຄິດຢາກຕາຍ; “ຂ້າພຣະອົງຢາກຈະຕາຍເສັງດີກວ່າຈະມີຊີວິດຢູ່” ພຣະເຈົ້າຊົງຖາມ ໂຢນາວ່າ, “ການທີ່ເຈົ້າຄຽດຮ້າຍກົກໄມ້ນັ້ນ ມັນຖືກຕ້ອງແລ້ວຫລື?” (ຢນ 4: 8-9).

ໂຢນາໂກດຮ້າຍເຮືອງກົກໄມ້ທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ປູກເອງ ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຫວ່າງໃຍຄົນຈຳນວນຫລາຍກວ່າ 120, 000 ຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນເມືອງນິເນເວ. ພຣະເຈົ້າຊົງຖາມໂຢນາແບບທ້າທາຍອະຄະຕິຂອງລາວວ່າ: “ເຮົາຈະບໍ່ລົງສານມະຫານະຄອນນິເນເວຫລື ຊຶ່ງມີເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ຮູ້ດຽງສາກວ່າແສນສອງຫມື່ນຄົນ ແລະມີສັດລ້ຽງເປັນຈຳນວນຫລາຍອີກດ້ວຍ” (ຢນ 4: 11).

ສິ່ງທີ່ໜ້າຄິດຈາກເນື່ອງນີ້ຄືປະຊາຊົນທີ່ເມືອງນິເນເວແລະໂຢນາເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ; ນິເນເວສຳນຶກຜິດແລະກັບໃຈ, ແຕ່ໂຢນາບໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ໂຢນາຢາກເຫັນນິເນເວຖືກທຳລາຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈເພື່ອພຣະອົງຈະຮັກສາພວກເຂົາໄວ້. ໂຢນາຮັບຮູ້ວ່າລາວຮູ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບນິເນເວ, ແຕ່ຍ້ອນໃຈອະຄະຕິຂອງລາວ ລາວຈຶ່ງພຍາຍາມຄັດຂວາງ ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດເພາະຄວາມຮັກ, ແຕ່ໂຢນາໄດ້ເຮັດເພາະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ. ໂຢນາແລະພຣະເຈົ້າມີເປົ້າໝາຍຕ່າງກັນແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບເນື່ອງ.

ເວລາພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຍ້ານກາຍເປັນອະຄະຕິ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງອະຄະຕິທັງຫຼາຍ. ການເຫັນແກ່ຕົວສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ມີຄວາມໂກດຮ້າຍ. ພວກເຮົາສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຍ້ານທີ່ເກີດຈາກອະຄະຕິໄດ້ດ້ວຍຄວາມຮັກເມດຕາແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ໂຢນາສອນພວກເຮົາເຖິງອັນຕະລາຍທີ່ເກີດຈາກອະຄະຕິສ່ວນຕົວ ເວລາພວກເຮົາຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບເນື່ອງຕ່າງໆ. ຄວາມຍ້ານກົວໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ ຫລືຄຸ້ນເຄີຍ ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີອະຄະຕິກັບຄົນອື່ນ. ບາງເທື່ອພວກເຮົາຈຳຕ້ອງໄດ້ພິສູດຄວາມຍ້ານຂອງຕົວເອງ ແລະກ້າວອອກນອກເຂດທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ເພື່ອຈະສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງແວດລ້ອມ. ພຣະເຢຊູຊົງສອນໃຫ້ຮັກສັດຕູ. ພວກເຮົາຄວນຮຽນຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈວ່າຄົນອື່ນຄິດແລະປະພຶດຢ່າງໃດ ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະມີອະຄະຕິກັບພວກເຂົາ ຄົນທັງໂລກກຳລັງຍ້າຍເຂົ້າມາຢູ່ໃນປະເທດເຮົາ; ອະເມຣິກາປະກອບດ້ວຍຄົນທີ່ມາຈາກຫຼາຍໆປະເທດໃນໂລກ; ພວກເຮົາຄວນຮຽນຮູ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນເພື່ອສິ່ງກົດກັນຈະໄດ້ໜ້ອຍລົງ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີເຫດຜົນແນວໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເກີດມີອະຄະຕິກັບຜູ້ອື່ນ?
2. ມີຄວາມຍ້ານກົວແນວໃດແດ່ທີ່ນຳໄປສູ່ການມີອະຄະຕິ?
3. ອະຄະຕິເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນສັງຄົມວິທີໃດ?
4. ທ່ານຄິດວ່າຜູ້ໃດຄືສັດຕູຂອງພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນ?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດຊ່ວຍເພື່ອຜ່ອນອະຄະຕິໃນສັງຄົມ?
6. ເປັນຫຍັງໂຢນາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະອະຄະຕິທີ່ລາວມີກັບປະຊາຊົນຂອງອັສຊີເຣັຍ? ທ່ານຈະຫລີກເວັ້ນເນື່ອງໃນທຳນອງນີ້ວິທີໃດ?

ບົດຮຽນທີ 9

ຄວາມຍ້ານຈະບໍ່ພຽງພໍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 12: 22-34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 12: 22-34

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກເຮົາສາມາດເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີຄວາມຕ້ອງການແນວໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍກະວົນກະວາຍ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າການກະວົນກະວາຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການຊົງປະທານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄວາມຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງສອງນ້ອງອ້າຍ ແລະຄຳອຸປະມາເຮືອງເສດຖີໂງ່ເພື່ອສອນພວກສາວິກໃຫ້ປາສຈາກຄວາມກະວົນກະວາຍ ໂດຍເຊື່ອວ່າໃຈໃນພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າໃນຊັບສິມບັດ.

ຄຳນຳ

ຫລາຍໆ ຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຍ້ານບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນສະເລ່ຍໄປ; ເຊັ່ນການຍ້ານຕົກຈາກທີ່ສູງ, ຍ້ານແມງມຸມຕອດ, ແລະຍ້ານເຄື່ອງບິນໂດຍສານຕົກ. ຄວາມຍ້ານສ່ວນຫລາຍກໍບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກເຄີມໃນຮ່າງກາຍ. ຄວາມຍ້ານສ່ວນຫລາຍເກີດມາຈາກຄວາມຕ້ອງການ. ພວກເຮົາຍ້ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນ ຫລືຍ້ານຂາດເຂີນ. ໃນບົດຮຽນນີ້ພຣະເຢຊູຊົງສອນໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃຫ້.

1. ຄວາມໄຮັປໂຍດຂອງການຍ້ານແລະການກະວົນກະວາຍ: (ລູກາ 12: 1-21)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນພວກສາວິກໃຫ້ສັດຊື່ໃນເວລາຖືກຂົ່ມເຫງ (ລູກ 12: 1-12) ແຕ່ມີຊາຍຄົນນຶ່ງມາຫຼຸນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ. ຊາຍຄົນນີ້ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ແບ່ງປັນມໍຣະດົກລະຫວ່າງລາວແລະອ້າຍ. ແນ່ນອນພວກເຂົາຄົງມີການໂຕ້ຖຽງກັນ ແລະຊາຍຄົນນັ້ນອາດຕົກເປັນຜູ້ເສັຽປຽບ; ລາວຈຶ່ງມາຂໍຄວາມຍຸດຕິທັມຈາກພຣະເຢຊູ. ຕາມປົກຕິແລ້ວ ພວກຄຣູສອນຂອງຄົນຢິວຈະເຮັດໜ້າທີ່ນັ້ນໃນຄຸ້ມບ້ານ.

ບັນຫາທີໜຶ່ງ: ສິ່ງທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນກຳລັງຮ້ອງຂໍບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູກຳລັງສອນພວກສາວິກ; ເຖິງປານນັ້ນພຣະອົງກໍຊົງໃຊ້ໂອກາດເພື່ອສອນບົດຮຽນເຮືອງຄວາມໂລບກັບຜູ້ຟັງທັງຫລາຍ. ໃນລູກາ 12: 16-21, ພຣະເຢຊູເລົ່າເຮືອງພໍ່ນາຮັ່ງມີຜູ້ນຶ່ງຊຶ່ງເປັນຄົນໂງ່. ຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນສະໄໝນັ້ນມັກຈະຖືກເອີ້ນວ່າ “ຄົນໂງ່.” ພໍ່ນາຄົນນີ້ມີຜົນລະບູກຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນບໍ່ມີເລົ່າຈະໃສ່; ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງຕັດສິນໃຈສ້າງເລົ່າໃໝ່ໃຫ້ໃຫຍ່ກວ່າຂັ້ນແທນ ເພື່ອຈະພຽງພໍສຳລັບເກັບຜົນລະບູກ; ເມື່ອສຳເລັດທຸກຢ່າງ ລາວກໍສລອງຜົນ

ງານ. ແຕ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ພໍ່ນາຮັ່ງມີຜູ້ນີ້ບໍ່ຮູ້ກໍຄືວ່າຊີວິດຂອງຕົນຈະດັບໄປໃນຄົນນັ້ນ. ພຣະເຢຊູຈົບຄຳອຸປາມດ້ວຍຄຳຖາມທີ່ວ່າ: “ສ່ວນສິ່ງຂອງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຫາມາໄວ້ນັ້ນ ຈະຕົກເປັນຂອງຜູ້ໃດ?” ຄຳຕອບກໍຄື: ຂອງຄົນອື່ນ,

ພໍ່ນາເສດຖີກາຍເປັນຄົນໂງ່ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜນການຂອງລາວ; ນັ້ນຄືຄຳສອນສຳຄັນໃນລູກາ 12. ພຣະເຢຊູຊົງສອນສາວິກໃຫ້ຕໍ່ສູ້ການຂົ່ມເຫັງ ແລະບໍ່ໃຫ້ກະວົນກະວາຍວ່າຈະກິນຫຍັງຫລືນຸ່ງຫຍັງ. ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຢູ່ຕໍ່ໄປເພາະເຂົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງດູແລພວກຕົນ. ການເພິ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຈຸດສຳຄັນ; ສັງເກດເບິ່ງວ່າພຣະອົງກຳລັງເຮັດຫຍັງ ແລະສແວງຫາອານາຈັກພຣະເຈົ້າກ່ອນ ຈະເປັນປັດຈັຍສຳຄັນສຳລັບພວກສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ ແທນທີ່ຈະກະວົນກະວາຍແລະຢ້ານກົວ.

2. ຢາແກ້ຄວາມຢ້ານແລະກະວົນກະວາຍ: (ລູກາ 12: 22-28)

ພຣະເຢຊູຊົງສອນພວກສາວິກໃຫ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານ (12: 22-23). ພຣະອົງຊົງເນັ້ນວ່າຄວາມກະວົນກະວາຍຈະເປັນພັຍຕໍ່ຊີວິດພວກເຮົາ ແລະຈະເປັນອຸປະສັກເຮືອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູກໍຊົງໃຊ້ຄຳອຸປາມເພື່ອສອນເປັນການເຕືອນຕໍ່ໄປ (12: 22-34). ຄຳສອນເຫລົ່ານີ້ເລີ່ມດ້ວຍຄຳເຕືອນ: ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດເກັບຊັບສົມບັດໄວ້ສຳລັບຕົວເອງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອແຜ່ເຮືອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງສອນສາວິກເຮືອງການດຳເນີນຊີວິດ.

ຄຳສອນເວົ້າເຖິງຈະກິນຫຍັງ, ຮ່າງກາຍຂອງຄົນ, ແລະຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ. ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງເຮືອງຜູງກາ (ອາຫານ), ຮ່າງກາຍຂອງຄົນ (ສຸຂະພາບ), ແລະ ດອກໄມ້ (ເຄື່ອງນຸ່ງ).

- ຜູງກາ (ຜູງນົກ): ບໍ່ໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດ, ບໍ່ມີເລົ້າເຂົ້າ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງລ້ຽງພວກມັນ (ຜູງກາເປັນສັດເປື້ອນໃນ ພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ). ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ, “ພວກເຈົ້າຍິ່ງມີຄ່າລືນກວ່າຜູງນົກເຫລົ່ານັ້ນ.”
- ຮ່າງກາຍຂອງຄົນ: ຄວາມກະວົນກະວາຍມີຜົນກະທົບໃນທາງລົບຕໍ່ການຫລັບນອນ ແລະສຸຂະພາບ; ພຣະເຢຊູຊົງຖາມວ່າ: “ຄວາມກະວົນກະວາຍສາມາດຕໍ່ຊີວິດໃຫ້ຍືນຍາວໄປອີກໄດ້ບໍ່?”
- ດອກໄມ້: ບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ, ບໍ່ໄດ້ຕຳຜ້າ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕົບແຕ່ງພວກມັນໃຫ້ງາມກວ່າກະສັດໂຊໂລໂມນຜູ້ມີທຸກຢ່າງ. ພຣະເຢຊູຊົງຖາມຜູ້ຟັງວ່າ: “ພຣະອົງຈະບໍ່ຕົບແຕ່ງພວກເຈົ້າຫລາຍກວ່າດອກໄມ້ນັ້ນບໍ່?”

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນຄົນທີ່ກະວົນກະວາຍວ່າ “ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍ” ເພາະພວກເຂົາຂາດຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າແລະພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຄຳສອນທີ່ຜ່ານມານີ້ພາໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງຄວາມຮັກແລະຫວ່າງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການທີ່ຈະປະທານສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຂາດເຂີນແຕ່ລະວັນ.

3. ທາງເລືອກເພື່ອຊະນະຄວາມຢ້ານແລະກະວົນກະວາຍ: (ລູກາ 12: 29-34)

ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ທາງເລືອກສຳລັບພວກສາວົກ: ຊີວິດທີ່ກະວົນກະວາຍກັບຊີວິດປະຈຳວັນ ຫລືຊີວິດໃນອາ
ນາຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ງພຣະອົງໃນທຸກໆ ຢ່າງ. ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານນັ້ນມັນຫລາຍກວ່າການກິນ,
ການດື່ມ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ແລະຊັບສິມບັດ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຄວາມຂາດເຂີນໃນຊີວິດພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນ
ວ່າຊີວິດຂອງ “ຄົນທີ່ໄປຢູ່ໃນໂລກນີ້ກະວົນກະວາຍຢູ່ສະເມີກັບເຮືອງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້.” ຄົນທີ່ໄປຈະຊອກ
ສແວງຫາຊັບສິມບັດເພື່ອຄວາມໝັ້ນຄົງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຕົວເອງໄດ້.

ບ່ອນເກັບຜົນປູກເປັນບັນຫາສຳຄັນໃນສັດຕູວັດທິນຶ່ງ; ລະບົບອາຍເຢັນແລະສາງເກັບເຄື່ອງຍັງບໍ່ມີ; ຄົນທີ່ໄປ
ຈະບໍ່ມີທີ່ຮັກສາອາຫານຫລືຂອງມີຄຸນຄ່າທີ່ປອດພ້ອມ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງຂະໂມຍແລະມອດສຳລັບຜູ້
ທີ່ຕ້ອງການສະສົມ. ມອດຫລືແມງໄມ້ສາມາດທຳລາຍອາຫານແລະເຄື່ອງນຸ່ງ; ຂະໂມຍສາມາດເຈາະຝາ
ເຮືອນແລະລັກເອົາສິ່ງຂອງ.

ສມັຍນີ້ພວກເຮົາບໍ່ມີບັນຫາເຮືອງບ່ອນເກັບຂອງ, ແຕ່ພວກເຮົາມີບັນຫາເຮືອງຊີ້ບໍ່ເຊົາ. ຄົນທີ່ໄປໃນສມັຍນີ້
ກໍບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງກັບຄົນທີ່ໄປໃນສມັຍຂອງພຣະເຢຊູທີ່ພຣະອົງຕໍ່ສູ້ຢູ່ ພວກເຂົາເພິ່ງຄວາມສາມາດຂອງຕົວ
ເອງໃນການເກັບເຂົ້າຂອງເງິນທອງ. ຄຳຕອບກໍຍັງຄືເກົ່າ: ພວກເຮົາເລືອກວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນຢູ່
ຕລອດໄປ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເອົາອານາຈັກສວັນໄວ້ກ່ອນທຸກຢ່າງ; ເວລາພວກເຮົາເຮັດດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະ
ໄດ້ສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ (ອາດຈະບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ); ພວກເຮົາຈະໄດ້ສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນເພື່ອຈະສາມາດເຮັດ
ໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດພວກເຮົາສຳເລັດ (ລກ 12: 31).

ພຣະເຢຊູຊົງສລຸບການສັ່ງສອນດ້ວຍຄຳສັ່ງວ່າບໍ່ໃຫ້ຍ້ານ (ລກ 12: 32); ພຣະອົງຊົງເອີ້ນພວກສາວົກວ່າ
“ແກະຝູງນ້ອຍເອີຍ” ຊຶ່ງບອກເຖິງຄວາມຮັກແພງລະຫວ່າງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພໍ່ແລະສາວົກຜູ້ເປັນລູກ. ຄວາມ
ຍ້ານແລະຄວາມກະວົນກະວາຍເປັນຂອງຄົນທີ່ແລ່ນນຳໂລກ. ແຕ່ລາງວັນຂອງອານາຈັກສວັນຄືສັນຕິສຸກ
ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຄຸ້ມຄອງທຸກຢ່າງ; ຊັບສິມບັດທີ່ພວກເຮົາຝາກໄວ້ກັບພຣະອົງ ບໍ່ມີໃຜຈະ
ຂະໂມຍ ຫລືທຳລາຍໄດ້.

ຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍສວັນມີເສລີພາບທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຈະມີສ່ວນໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງໃນ
ໂລກນີ້. ທັສນະທີ່ພຣະເຢຊູສອນຊ່ວຍພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ກຳຊັບສິມບັດໄວ້ຈົນແໜ້ນ ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນ
ຄົນເພື່ອແຜ່; ທັສນະນີ້ຈະບອກວ່າພວກເຮົາຄວນແລ່ນນຳທັງໃນໂລກນີ້. ພຣະເຢຊູສລຸບວ່າ: “ເພາະຊັບສິມ
ບັດຂອງພວກເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງພວກເຮົາກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນແຫລະ” (ລກ 12: 34).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ກະວົນກະວາຍກັບສິ່ງຈຳເປັນໃນແຕ່ລະວັນ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານ. ໂລກນີ້ສອນພວກ
ເຮົາໃຫ້ແລ່ນນຳຊັບສິມບັດເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໃຫ້ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນຊີວິດ. ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້
ດຽວສາມາດນຳຄວາມປອດພ້ອມແລະສັນຕິສຸກມາສູ່ຊີວິດ. ບັນຫາຄືພວກເຮົາຈະຕ້ອງຍອມປ່ອຍ ແລະເຊື່ອ

ວາງໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງດູແລສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຂາດເຂີນແຕ່ລະວັນ; ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍວ່າໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນກຽດຄ້ານ, ເພາະເປັນການບອກວ່າຢ່າໃຫ້ຄວາມຍ້ານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນບໍ່ມີປໂຍດ. ໃຫ້ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ເຮືອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະຊົງດູແລພວກເຮົາ. ຈົ່ງປ່ອຍຄວາມກະວົນກະວາຍໄປເລັ້ງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີເຫດຜົນແນວໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນກະວົນກະວາຍ?
2. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານເອົາຊະນະຄວາມກະວົນກະວາຍ?
3. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຄວນຍ້ານ ແລະສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນຍ້ານ?
4. ຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານກະວົນກະວາຍ. ທ່ານມີແຜນແນວໃດແດ່ທີ່ຈະປ່ອຍສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄປ?
5. ພຣະຄໍາຕອນໃດແດ່ທີ່ຍາກສໍາລັບການນໍາໄປປະຕິບັດ?
6. ທ່ານສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ເພື່ອຈະເອົາຄວາມກະວົນກະວາຍອອກໄປຈາກຊີວິດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ຊົງຊະນະຄວາມຍ້ານ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ມັດທາຍ 26:36-46
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ມັດທາຍ 21; 26:1-56
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຊົງຍ້ານເມື່ອໃກ້ຈະເຖິງວັນທີ່ພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງຕາຍແຕ່ຄຳອ້ອນ ວອນເຮັດໃຫ້ມີຊັຍຊະນະ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເຮົາຈະເອົາຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາຊ່ອຍແນວໃດເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າຈະ ຕ້ອງທົນທຸກ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອໃຫ້ສະແດງຄວາມສັດຊື່ ແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈພຣະເຈົ້າ.

ບົດນຳ

ການທີ່ພຣະເຢຊູພົບກັບຄວາມທຸກທັງກາຍແລະໃຈໃນຄືນກ່ອນໜ້າເຂົາຈັບພຣະອົງ ເປັນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າຂອງເຮົາທັງຫລາຍກໍເພາະວ່າເມື່ອເຮົາພົບກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ເຮົາກໍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງທຸກຍາກລຳບາກກ່ອນເຮົາແລະເພື່ອເຮົາແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງມີທີ່ເພິ່ງທາງໃຈເມື່ອພົບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ.

1. ວັນຖືກຄຶງມາໃກ້ແລ້ວ: (ມັດທາຍ 21:1-26;46)

ວັນຈັນເປັນວັນທີ່ພຣະອົງຊຳຮະພຣະວິຫານ, " ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ຊົງຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື້ຂາຍໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານນັ້ນອອກເສັງ ແລະຂວ້າໂຕະຜູ້ແລກເງິນກັບທັງບ່ອນຜູ້ຂາຍນົກເຂົາເສັງ " (21:12). ການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຂັບໄລ່ບັນດາພໍ່ຄ້າ ແມ່ຄ້ານີ້ເຮັດໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍໃຈຮ້າຍຫລາຍເພາະເຂົາຂາດລາຍໄດ້ຈາກການງານເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກປະໂລຫິດກັບພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ວາງແຜນຂ້າພຣະອົງເສັງ (21:46). ຕໍ່ມາໃນວັນອັງຄານແລະວັນພຸດພຣະເຢຊູຊົງເທສນາທີ່ພຣະວິຫານເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າຟັງຄຳເທສນາຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຂົາຍິ່ງຄຽດແຄ້ນພຣະເຢຊູຈົນເຖິງຂັ້ນຢາກຂ້າພຣະອົງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງວາງແຜນຢ່າງແນບນຽນເພື່ອຈັບພຣະອົງໄປສັງຫານ.

ໃນແລງວັນພຣະຫັດ ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງສິນມະຫາສນິດແລະກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງຮ່ວມກັບສາວິກຂອງພຣະອົງ ເພື່ອບອກໃຫ້ສາວິກໄດ້ຮູ້ວ່າວັນເວລາຂອງພຣະອົງໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ, ຄຳວ່າເວລາຂອງພຣະອົງໃກ້ຈະມາເຖິງແປວ່າ ວັນເວລາທີ່ພວກທົ່ວໜ້າສາສນາໃກ້ຈະມາຈັບພຣະອົງໄປປະທານມາໃກ້ແລ້ວ. ພຣະອົງຊົງຮູ້ທັງໝົດຈຶ່ງສັ່ງພວກສາວິກໄປຈັດປັສຄານີ້ໃນຂໍ້ 17-19).

2. ຊົງຮັບປະທານປັສຄາ: (ມັດທາຍ 26:17-35)

ທີ່ທ້ອງຊັ້ນເທິງໃນແລງວັນພະຫັດພຣະເຢຊູໄດ້ກິນປັສຄາທີ່ເອີ້ນວ່າ ສິນມະຫາສິນິດ ຫລືລາງຄົນຮ້ອງວ່າສິນລະນິກ, ພຣະເຢຊູຊົງບອກສາວິກວ່ານີ້ເປັນເຂົ້າແລງຄາບສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງຈະກິນຮ່ວມກັບພວກສາວິກແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຖືກເຂົ້າຈັບໄປປະທານເສັງ. ເຂົ້າຄາບແລງວັນນີ້ເປັນຊົ່ວໂມງດຽວກັນທີ່ອິສຣາເອນຖືກປົດປ່ອຍອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ຫລັງຈາກຊາວອິສຣາເອນເອົາເລືອດແກະຫລືເລືອດແບ້ທາວິງປະຕູ ອັນເປັນສັນຍາລັກວ່າຄວາມຕາຍຈະບໍ່ມາເຖິງບ້ານເຮືອນຫລັງນັ້ນ (ອ່ານອິບພະຍົບ 128) ດ້ວຍເຫດນີ້ລູກາຈຶ່ງກ່າວວ່າ " ເມື່ອເຖິງໂມງແລ້ວພຣະອົງກໍປະທັບໂຕະກັບພວກສາວິກ " (ລູກາ 22:14).

ຫລັງຈາກກິນປັສຄາແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກສາວິກວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຕາຍ, ແລະຊົງບອກວ່າຈະມີຄົນນຶ່ງປະຕິເສດພຣະອົງ " ຝ່າຍເປໂຕຈຶ່ງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ " "ຖ້າຄົນທັງປວງສະດຸດໃຈເພາະທ່ານ ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະດຸດໃຈຈັກເທື່ອ" " ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງຕອບເປໂຕວ່າ " ໃນຄືນວັນນີ້ກ່ອນໄກ່ຂັນ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ" (ມັດທາຍ 26: 33-34). ເປໂຕແນ່ໃຈໃນຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງຕົນວ່າຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະອົງຈັກເທື່ອເລີຍ. ຄຳສັນຍາຂອງເປໂຕຈະເປັນຢ່າງໃດນັ້ນໃຫ້ເຮົາເບິ່ງຕອນຕໍ່ໄປ.

3. ຊົງປະເຊີນຄວາມຢ້ານ: (ມັດທາຍ 26: 36-39)

ແລ້ວພຣະອົງກໍພາພວກສາວິກອອກຈາກທ້ອງຊັ້ນເທິງເພື່ອໄປໄຫວ້ວອນທີ່ສວນທີ່ມີຊື່ວ່າ ສວນເຄັດເຊມາເນ ເປັນສິ່ງສຸດທ້າຍກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າແລະໜັກພຣະທັຍຫລາຍ (ແປວ່າ ເປັນທຸກໃຈຫລາຍ) ໃນເຫດການຕອນນີ້ເຮົາເຫັນແຈ້ງຢູ່ຢ່າງຄື: 1. ພຣະອົງຊົງບອກສາວິກວ່າ " ຈິດໃຈຂອງເຮົາທຸກໜັກແທບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ຈົ່ງຄອຍຢູ່ທີ່ນີ້ ເຝົ້າຢູ່ກັບເຮົາເທິນ" (ຂໍ້ 38). ແປວ່າພຣະອົງບອກສາວິກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກເປັນທຸກໃຈໃຫ້ສາວິກໄດ້ຮັບຊາບເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຄອຍເຝົ້າຢູ່ໃກ້ຊິດແລະໃຫ້ກຳລັງໃຈພຣະອົງໃນພາວະເຊັ່ນນີ້. 2. ພຣະອົງໄດ້ຊົງອ້ອນວອນບອກກັບພຣະບິດາວ່າ " ໂອພຣະບິດາເອີຍ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນຈາກລູກໄປທ້ອນ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈປາຖນາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງເທິນ " (ຂໍ້ 39). ແປວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຂໍຕໍ່ພຣະບິດາຫາກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕາຍພຣະເຢຊູກໍຂໍໃຫ້ຜ່ານພົ້ນໄປ, ນີ້ເປັນພຽງການຂໍຂອງພຣະເຢຊູ ແຕ່ສ່ວນເລິກແລ້ວພຣະອົງຍັງທູນພຣະບິດາວ່າ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະບິດາເທົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູທີ່ບອກສາວິກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນທຸກ ແລະຂໍໃຫ້ເຂົາຢູ່ໃກ້ແລະໄຫວ້ວອນເພື່ອພຣະອົງນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນ, ການທີ່ສາວິກບໍ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກສາວິກ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນສາວິກທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງ ເຊັ່ນເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະໂຢຮັນ ສິມຄວນຈະນຳພາສາວິກອື່ນໆປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກສາວິກໄດ້ຂາດຄວາມອິດທິນພາກັນນອນຫລັບໂດຍລືມໜ້າທີ່ຂອງເຂົາວ່າຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຊ່ອຍອ້ອນວອນ ແລະເປັນຜູ້ຊ່ອຍພຣະເຢຊູໃນຍາມທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນທຸກໃຈເຊັ່ນນີ້.

4. ຊົງເປົ່າປ່ຽວຢ້ານກົວ: (ມັດທາຍ 26: 40-41)

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນຢູ່ຊົ່ວຂະນະນຶ່ງພຣະອົງກໍຊົງກັບຄືນໄປຫາພວກສາວົກ ໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະເຫັນພວກສາວົກພາກັນເອົາໃຈໃສ່ໃນການອ້ອນວອນແລະລໍຖ້າພຣະເຢຊູຢ່າງຈິງຈັງ "ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບມາຫາພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງເຫັນເຂົາມອນຫລັບຢູ່" (ຂໍ້ 40). ການນອນຫລັບຂອງພວກສາວົກນັ້ນເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ຄວາມເຊື່ອແລ້ວນັບວ່າເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ອ່ອນແອທີ່ສຸດ, ນອກນັ້ນຍັງບົ່ງບອກອີກວ່າພວກສາວົກພາກັນປ່ອຍປະໃຫ້ພຣະເຢຊູຊົງເປັນທຸກຢ້ານກົວຢູ່ຄົນດຽວ. ຮູບພາບຕອນນີ້ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຊົງດຽວເທົ່ານັ້ນໄດ້ແບກພາຣະຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງ ແລະພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຕາຍແທນ ຄວາມຜິດແລະຄວາມບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄຖ່ຖອນພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນບົງໄຟນະຣົກອີກດ້ວຍ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນພວກສາວົກນອນຫລັບຢູ່ຈຶ່ງຊົງກ່າວດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈກັບເປໂຕວ່າ " ຢ່າງນັ້ນພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຈະຄອຍເຝົ້າຢູ່ກັບເຮົາຈັກທຸ້ມດຽວຫລື? " (ຂໍ້ 41). ເປໂຕຜູ້ໃຫ້ຄຳພັນສັນຍາກັບພຣະເຢຊູໃນ ຂໍ້ 33 ວ່າຈະບໍ່ສະດຸດໃຈຈັກເທື່ອ ຄຳສັນຍາຂອງລາວບໍ່ທັນຂ້າມຄືນລາວກໍຫລົງນອນຫລັບໄປເສັ້ງແລ້ວ, ລາວໄດ້ປະປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນແຕ່ຜູ້ດຽວ. ພວກສາວົກອື່ນໆກໍໄດ້ລືມຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງວ່າ "ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ເຮົາຈະໄປອ້ອນວອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ" (ຂໍ້ 36ຂ). ແປວ່າພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກສາວົກນັ່ງເຝົ້າຣະວັງຢູ່ສເມີ ແລະຢ່າລືມອ້ອນວອນເພື່ອຕົນເອງດ້ວຍ, ແລະແລ້ວຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຊົງເຫັນເຂົາມອນຫລັບຈຶ່ງສັ່ງອີກວ່າ " ຈົ່ງເຝົ້າຣະວັງຢູ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ ຈິດໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົງ ແຕ່ກາຍກໍອ່ອນກຳລັງ" (ຂໍ້ 41).

5. ຊົງຊະນະຄວາມຢ້ານ: (ມັດທາຍ 26: 42-46)

ຫລັງຈາກໂອ້ລົມສັ່ງສອນພວກສາວົກໃຫ້ເຝົ້າຣະວັງອ້ອນວອນແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດກັບໄປອ້ອນວອນອີກ, ຕອນນີ້ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ຈາກຄຳອ້ອນວອນຂອງພຣະອົງຄັ້ງທີນຶ່ງຂໍ້ 39, ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນວ່າ " ບົດາຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຖ້າຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງດື່ມ ກໍຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ" (ຂໍ້ 42). ແປວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະບົດາເພື່ອເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຈະເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ. ຫລັງຈາກອ້ອນວອນແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງກັບຄືນໄປຫາພວກສາວົກແລ້ວຊົງເຫັນພວກເຂົາພາກັນນອນຫລັບຢູ່ (ຂໍ້ 43).

ເຮື່ອງນີ້ສອນຄຣິສຕຽນວັນນີ້ວ່າ ຈິດໃຈເຮົາເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢູ່ ແຕ່ກາຍເຮົາເມື່ອຍລ້າຈາກການງານ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາຂາດການນະມັສການແລະຂາດການງານຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະພຣະເຢຊູຈຶ່ງສັ່ງພວກສາວົກວ່າ " ຈົ່ງເຝົ້າຣະວັງຢູ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ ຈິດໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົງ ແຕ່ກາຍກໍອ່ອນກຳລັງ" (ຂໍ້ 41). ການອ້ອນວອນຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນການເພີ່ມພລັງຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ ດັ່ງນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ຄວນລົດລະໃນການອ້ອນວອນ.

ເມື່ອເຫັນພວກສາວິກນອນຫລັບພຣະເຢຊູຈຶ່ງກັບໄປອ້ອນວອນອີກເປັນເທື່ອທີສາມ (ຂໍ້ 44). ຫລັງຈາກຊົງອ້ອນວອນເປັນເທື່ອທີສາມແລ້ວຄວາມຍ້ານທີ່ຈະຕາຍນັ້ນກໍ່ຫາຍໄປ ແລະພຣະອົງຊົງພ້ອມທີ່ຈະຕາຍເປັນການໄຖ່ໂທດຂອງຄົນທັງປວງຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ. ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກັບຄືນໄປຫາພວກສາວິກອີກ ຄັ້ງນີ້ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ " ພວກທ່ານຍັງນອນຫລັບເຊົາເມື່ອຍຢູ່ຫລື ເບິ່ງແມ່, ເວລາໃກ້ມາແລ້ວ ບຸດມະນຸດກໍລ້າງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຄົນນອກສິນທັມ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກັນໄປເທາະ ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ຈະມອບເຮົານັ້ນມາໃກ້ແລ້ວ " (ຂໍ້ 45-46). ຫລັງຈາກພຣະອົງຊົງອ້ອນວອນຄໍາເກົ່າເຖິງສາມເທື່ອແລ້ວນັ້ນໄດ້ເຮັດພຣະອົງໝົດຄວາມຍ້ານຕາຍແລະມາເຖິງເວລານີ້ພຣະເຢຊູພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຕາຍ ຈຶ່ງໄດ້ບຸກພວກສາວິກໃຫ້ຕື່ນຈາກຫລັບເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຂົາມາຈັບໄປປະຫານ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານໄດ້ຮຽນອັນໃດຈາກຄວາມຍ້ານຂອງພຣະເຢຊູ?
2. ພຣະເຈົ້າສາມາດຊ່ອຍທ່ານໃນຍາມມີບັນຫາແນວໃດ?
3. ທ່ານໄດ້ຮຽນແບບຢ່າງການແກ້ບັນຫາຈາກຜູ້ພົ້ນບັນຫາແນວໃດແດ່?
4. ທ່ານຈະນໍາເອົາບົດຮຽນນີ້ມາຊ່ອຍຕົນເອງຍາມມີບັນຫາຢ່າງໃດ?
5. ຈະເຮັດແນວໃດຫາກອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທື່ອນຶ່ງແລ້ວພຣະອົງບໍ່ຕອບ?
6. ທ່ານຫວັງອັນໃດຈາກການອ້ອນວອນ?
7. ທ່ານຕຽນມພ້ອມທີ່ຈະຮັບມືກັບບັນຫາແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 11

ບໍ່ກ້າເວົ້າວ່າເຊື່ອພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 22:31-34; 24-62
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ລູກາ 22
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການທີ່ເຮົາບອກວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະເຢຊູອາດເສັງຄ່າບາງຢ່າງ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະເສັງຄ່າອັນໃດເມື່ອເຮົາບອກວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະເຢຊູ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາກ້າບອກຜູ້ອື່ນວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະເຢຊູໃນທຸກສະພາບການ.

ບົດນຳ

ເລື່ອງເລົ່າທີ່ມີຈິງ: ຍິງສາວຄຣິສຕຽນຜູ້ນຶ່ງມີຊື່ວ່າວ່າ ເອເຊັງ ເຕີບໃຫຍ່ໃນເຂດແດນຂອງມຸສລິມ ທີ່ປາກີສະຖານ, ນາງຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງວາຍພຣະຊົນເພື່ອໂຖໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງ ແລະລາວຖາມວ່າ ໂມຮັມມັດໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ຄົນໃຫ້ພົ້ນ? ໃນທັນໃດນັ້ນກໍມີແມ່ຍິງມຸສລິມຄົນນຶ່ງເລີ້ມຕົ້ນຕົບຕີລາວ ແລ້ວຜູ້ອື່ນກໍເຂົ້າມາຕົບຕີລາວຈົນເກືອບເອົາຊີວິດບໍ່ລອດ, ຕໍ່ມາເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍມາຈັບລາວໄປຂັງຄຸກແລະຖືກຕັດສິນປະທານໃນຖານໝິ່ນປມາດ ໂມຮັມມັດ.

ເບິ່ງແມ່, ການທີ່ຈະຮັບປາກວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍເຮັດໃຫ້ນາງເສັງຊີວິດ ນາງຖືກທຸບຕີ, ຖືກແຍກຈາກຄອບຄົວເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຄຸກ. ນອກຈາກນາງເອເຊັງແລ້ວຍັງມີຫລາຍພັນຄົນທີ່ເສັງຊີວິດ ຫລືຖືກຂົ່ມເຫງເມື່ອເຊື່ອພຣະເຢຊູ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງມີອົງກອນນຶ່ງເກີດຂຶ້ນມີຊື່ວ່າ **Voice Of the Martyrs (VOM)** ແປວ່າ (ສຽງຂອງຜູ້ຍອມຕາຍ) ເພື່ອຈະຊ່ອຍກຸ່ມຄຣິສຕຽນທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງທົ່ວໂລກ. ສຳລັບທ່ານເດ! ທີ່ຈະບອກຜູ້ອື່ນວ່າທ່ານເຊື່ອພຣະເຢຊູທ່ານຕ້ອງເສັງຫຍັງແດ່? ທ່ານຈະໄດ້ອັນໃດແດ່?

1. ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ເຮົາດີ: (ລູກາ 22:31-34)

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມັກຈະອ່ານນິສັຍ, ອ່ານໜ້າຕາ ແລະອ່ານທ່າທີຂອງລູກແຕ່ລະຄົນໄດ້ ເພາະວ່າເຮົາເປັນຜູ້ລ້ຽງລູກມາແຕ່ມີເກີດ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາຜູ້ເປັນພໍ່ແລະແມ່ມີຄວາມສາມາດຮູ້ຈັກລູກຂອງເຮົາແຕ່ລະຄົນເປັນແນວໃດນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຍິ່ງຮູ້ຈັກເຮົາດີທີ່ສຸດບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູຊົງແຕ່ງຕັ້ງສິນມະຫາສິດໃນແລງວັນພະຫັດກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວທຳນວາຍເຖິງເປໂຕໂດຍຊົງກ່າວວ່າ "ຊີໂມນ, ຊີໂມນເອີຍ ເບິ່ງແມ່, ຊາຕານໄດ້ຂໍເອົາ

ພວກທ່ານໄວ້ ເພື່ອຈະຝັດຮ່ອນພອກທ່ານເໝືອນດັ່ງຝັດເຂົ້າເປືອກ ແຕ່ເຮົາໄດ້ໄຫວ້ວອນສຳລັບທ່ານ ເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຈະບໍ່ຂາດ " (ຂໍ້ 31-32ກ). (ໝາຍເຫດ: ໃນພາສາກຣີກ ແລະພາສາອັງກິດ ບໍ່ມີຄຳວ່າ ((ພວກ)) ແຕ່ມີຄຳວ່າທ່ານ ແຕ່ຄຳວ່າທ່ານໃນພາສາກຣີກ ລາງເທື່ອກໍໝາຍເຖິງພວກທ່ານ ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຖິງເປໂຕແຕ່ຜູ້ດຽວ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຂ້າ (ພອກ) ອອກເພື່ອໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມສະບັບຕົ້ນເດີມ).

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບສາວິກທຸກຄົນວ່າຊາຕານໄດ້ຂໍເອົາພວກທ່ານທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນແຕ່ເປໂຕເທົ່ານັ້ນ, ພຣະເຢຊູກ່າວເປັນຄຳອຸປະມາຄົນຝັດຮ່ອນເຂົ້າເອົາເຂົ້າເປືອກອອກຈາກເຂົ້າສານ, ຊາຕານໄດ້ຂໍທົດສອບສາວິກທຸກຄົນ ເໝືອນມັນໄດ້ຂໍທົດສອບທ່ານໂຢບ (ໂຢບ 1:6-12) ແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ມັນທົດລອງໄດ້ ແຕ່ຄັ້ງນີ້ພຣະເຢຊູບອກພວກສາວິກວ່າ ພຣະອົງເອງໄດ້ໄຫວ້ວອນເພື່ອພວກສາວິກເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຂາດຄວາມເຊື່ອ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ເປໂຕທີ່ຊົງຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ມານຊາຕານທົດລອງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຊາບດີວ່າເປໂຕຈະບໍ່ພົ້ນການທົດລອງຄັ້ງນີ້ ເມື່ອເປໂຕໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູກ່າວແລ້ວຈຶ່ງສະແດງຕົນເປັນຄົນເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົນເອງແລ້ວກ່າວວ່າ " ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄປກັບທ່ານ ເຖິງຈະຕິດຄຸກຫລືຕາຍກໍດີ " (ຂໍ້ 33). ເມື່ອຟັງແລ້ວເປັນຄຳຕອບທີ່ໜ້າເພິ່ງພໍໃຈໃນຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເປໂຕ ແຕ່ພຣະເຢຊູຮູ້ຈັກລາວແລະຮູ້ຈັກເຫດການລ່ວງໜ້າດີຈຶ່ງ ບອກເປໂຕຢ່າງແຈ້ງວ່າ " ກ່ອນໄກຂັ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ " (ຂໍ້ 34). ເປໂຕບໍ່ຮູ້ຈັກກັບຕົນເອງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຈັກເປໂຕດີກວ່າຕົວລາວເອງ, ເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມື້ອື່ນເຮົາຈະເປັນແນວໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ເຮົາທຸກຢ່າງ.

2. ຢູ່ໃນວົງລ້ອມຂອງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ: (ລູກາ 22:54-55)

ພວກເຮົາອາດເວົ້າເຮື່ອງພຣະເຢຊູໄດ້ເກ່ງຢູ່ຕອນເຮົາຢູ່ໂບດ ແຕ່ເມື່ອໄປບ່ອນບໍ່ມີໃຜເຊື່ອພຣະເຢຊູເລີຍນັ້ນຈະຍາກສຳໃດໜ້າທີ່ຈະກ່າວເຖິງນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນກ່ອນໜ້າອາຫານລາງຄົນກະຍັງຢ້ານ.

ຫລັງຈາກຮັບສິນມະຫາສິນດແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ພາພວກສາວິກອອກຈາກຫ້ອງຊັ້ນເທິງເພື່ອໄປອ້ອນວອນທີ່ສວນເຄັດເຊມະເນໃນເຂດແດນຂອງພູໜາກກອກເທດ ເຫດການຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວໃນບົດຮຽນອາທິດແລ້ວດັ່ງນັ້ນບົດຮຽນນີ້ຈະບໍ່ກ່າວຊຳອີກ ແຕ່ຈະກ່າວເຖິງຕອນເຂົາຈັບພຣະເຢຊູ ຄືມີຄົນກຸ່ມໃຫຍ່ ຮວມທັງຟາຣີຊາຍ ແລະບັນດາພວກທະຫານປະກອບດ້ວຍອາວຸດ ທີ່ນຳໂດຍຢູດາສາວິກຂອງພຣະອົງເອງເຂົ້າມາຈັບພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຕຽມພ້ອມຈະໄປໃຫ້ເຂົາຈັບ (ອ່ານ ຂໍ້ 47).

ຢູດາໄດ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຢຊູຈຸບແກ້ມພຣະເຢຊູຕາມທຳນຽມຂອງຊາວຍິວ ແຕ່ການຈຸບຂອງລາວບໍ່ແມ່ນຈຸບດ້ວຍຄວາມຮັກນັບຖື ແຕ່ແມ່ນຈຸບດ້ວຍພິດແຫ່ງການທໍຣະຍົດເພື່ອບອກພວກທະຫານວ່ານີ້ແຫລະແມ່ນພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເຂົາຕ້ອງການຈັບໄປປະຫານ. ພວກທະຫານໄດ້ເຂົ້າຈັບກຸ່ມພຣະເຢຊູເໝືອນກັບວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ຮ້າຍ, ເມື່ອເຂົາຈັບພຣະອົງແລ້ວກໍນຳຕົວພຣະອົງໄປຍັງບ້ານພັກຫລືຫ້ອງການຂອງມະຫາປະໂຮທິດ

ເພື່ອສືບຖາມກ່ອນໜ້າຂຶ້ນສານສູງສຸດຂອງຊາດຢິວ ແລະໄປຂຶ້ນສານຕໍ່ທີ່ສານແຊນຮິດຣິນ ຊຶ່ງເປັນສານສູງສຸດຂອງຈັກກະພັກໂຣມັນ. ພວກປະໂຣທິດມີເຫດຜົນທີ່ຈະຈັບໃນເວລາກາງຄືນ ເພາະວ່າລະຍະນີ້ເປັນເທສການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງ ຫາກເຂົາໄປຈັບພຣະເຢຊູໃນເວລາກາງເວັນກໍຢ້ານວ່າປະຊາຊົນປະທ້ວງ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງໄປຈັບພຣະເຢຊູໃນກາງຄືນ ແລະພາພຣະເຢຊູໄປຫາມະຫາປະໂຣທິດໃນຄືນນັ້ນທັນທີ.

ໃນນະຂະເຂົາຈັບພຣະເຢຊູໄປນັ້ນ ສາວິກເປໂຕໄດ້ຕິດຕາມໄປທ່າງໆ ສ່ວນສາວິກໂຢຮັນກໍຕາມໄປເຊັ່ນກັນເພາະໂຢຮັນກັບມະຫາປະໂຣທິດຮູ້ຈັກກັນ ສ່ວນເປໂຕນັ້ນຍັງຢູ່ທ່າງໄກ ດັ່ງນັ້ນໂຢຮັນຈຶ່ງໄປບອກຜູ້ຍິງເຝົ້າປະຕູໃຫ້ເປໂຕເຂົ້າໃນເດີນບ້ານ (ອ່ານໂຢຮັນ 18:16). ເມື່ອເປໂຕໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານແລ້ວກໍໄປນັ່ງຝັງໄຟນຳເຂົາທີ່ກາງເດີນບ້ານມະຫາປະໂຣທິດ (ລູກາ 22:55). ເມື່ອເປໂຕຫລຽວໄປມາແລ້ວເຫັນວ່າຄົນທີ່ນັ່ງຝັງໄຟຢູ່ນັ້ນບໍ່ມີໃຜເຊື່ອພຣະເຢຊູຈັກຄືນ.

3. ປະຕິເສດຕັ້ງຫລາຍເທື່ອ (ລູກາ 22:56-60)

ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕຮ່ວມຝັງໄຟນຳຄົນແປກໜ້ານັ້ນ ມີຍິງຄົນນຶ່ງທ້ວງເປໂຕຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍທີ່ຝັງໄຟວ່າ " ຄົນຜູ້ນີ້ແຫລະ ເຄີຍຢູ່ກັບຄົນນັ້ນ ແຕ່ເປໂຕຕອບປະຕິເສດວ່າ ຍິງເອີຍ, ຄົນຜູ້ນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ " (ຂໍ້ 56-57). ຍິງຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ອອກຊື່ພຣະເຢຊູ ແຕ່ຄົນທີ່ນັ່ງຝັງໄຟຢູ່ນັ້ນເຂົ້າໃຈວ່າລາວໝາຍເຖິງພຣະເຢຊູ, ສ່ວນເປໂຕກໍປລາດໃຈທີ່ຜູ້ຍິງນັ້ນຮູ້ຈັກລາວ ແຕ່ເນື່ອງດ້ວຍຕົກໃຈຢ້ານເປໂຕຈຶ່ງຕອບປະຕິເສດວ່າ

" ຄົນຜູ້ນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ ". (ຂໍ້ 57), ນີ້ເປັນການປະຕິເສດຄັ້ງທີນຶ່ງ. ໃນຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາມີຄົນນຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ " ໂຕ ເປັນຄົນໃນພວກນັ້ນເໝືອນກັນ ເປໂຕຈຶ່ງຕອບວ່າ

ຊາຍເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນດອກ " (ຂໍ້ 58). ນີ້ເປັນການປະຕິເສດຄັ້ງທີສອງ. ຢູ່ມາປະມານຊົ່ວໂມງນຶ່ງມີອີກຄົນນຶ່ງຕັ້ງໜ້າຢືນຢັນວ່າເປໂຕແມ່ນສາວິກພຣະເຢຊູ ລາວເວົ້າວ່າ " ຄັກແທ້ແລ້ວ ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເຄີຍຢູ່ກັບຄົນນັ້ນ ເພາະເປັນໄທຄາລິເລເໝືອນກັນ ແຕ່ເປໂຕໄດ້ຕອບວ່າ

" ຊາຍເອີຍ, ເຮືອງທີ່ມືງເວົ້ານັ້ນກູບໍ່ຮູ້ຈັກ " (ຂໍ້ 60). ນີ້ເປັນການປະຕິເສດຄັ້ງທີສາມ. ຫລັງຈາກເປໂຕກ່າວຄຳນັ້ນບໍ່ທັນແລ້ວ ກໍມີສຽງໄກ່ຂັນສອດຂຶ້ນໃນຣະຫວ່າງຄຳປະຕິເສດຂອງເປໂຕທັນທີ.

ເປັນຫຍັງເປໂຕຈຶ່ງປະຕິເສດພຣະເຢຊູເຖິງສາມເທື່ອ? ເຂົາບໍ່ໄດ້ຈັບລາວ ແລະບໍ່ຈັບສາວິກອື່ນໆດ້ວຍ, ບາງເທື່ອເຮົາມັກຈະມີຄຳຖາມແນວນີ້, ແຕ່ເຮົາຕ້ອງຣະວັງຕົວເອງເຊັ່ນກັນເມື່ອເຮົາຕົກຢູ່ໃນສະພາບຂອງເປໂຕ ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາຈະເປັນແນວໃດ? ເປໂຕເຄີຍໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບພຣະເຢຊູວ່າ " ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄປກັບທ່ານ ເຖິງຈະຕິດຄຸກຫລືຕາຍກໍດີ " (ຂໍ້ 33). ສລຸບແລ້ວຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເປໂຕກໍເປັນແນວນັ້ນແທ້ ແຕ່ຄວາມຕົກໃຈຢ້ານເຮັດໃຫ້ລາວປະຕິເສດພຣະເຢຊູ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກພວກສາວິກວ່າ " ຈິ່ງເຝົ້າຣະວັງອ້ອນວອນຢູ່ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ ຈິດໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈິ່ງ ແຕ່ກາຍກໍອ້ອນກຳລັງ " (ມັດທາຍ 26:41).

4. ເສັຽໃຈແລະເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ (ລູກາ 22:61-62)

ທ່ານເຄີຍປະຕິເສດພຣະເຢຊູບໍ່? ເຊັ່ນມີຍາດພີ່ນ້ອງເວົ້າວ່າ (ເຊື່ອກະຢ່າຊູ່ເຊື່ອຫລາຍ), ຫລືລາງເທື່ອມີ ເພື່ອນຜູງເວົ້າວ່າ (ຄືໂງ່ແທ້, ເອົາແຕ່ເງິນໄປໃຫ້ແຕ່ໂບດ) ຫລືເພື່ອນເວົ້າວ່າ (ຄົນລືມຊາດ ລືມສາສນາ) ສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ທ່ານຕອບເຂົາເຈົ້າວ່າແນວໃດ? ນອກຈາກການປະຕິເສດທາງວາຈາແລ້ວ ທ່ານເຄີຍປະຕິເສດພຣະ ເຢຊູໂດຍການກະທຳບໍ່? ເຊັ່ນ; ໄປບ່ອນຊຸມແຊວດື່ມສຸຣາຢາເມົາ ເມື່ອຫລຽວໄປມາບໍ່ເຫັນຄຣິສຕຽນຈັກຄົນ ກະເລີຍດື່ມໂລດ ຫລືລາງເທື່ອລັກໄປຂາບໄຫວ້ພຣະອື່ນ? ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນການປະຕິເສດໂດຍການກະທຳ, ການທີ່ເຮົາຈະປະຕິເສດພຣະເຢຊູທາງວາຈາຫລືການກະທຳນັ້ນແມ່ນເຮົາຂາດການອະທິຖານນັ້ນເອງ.

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູຄັ້ງທີສາມຍັງບໍ່ທັນຂາດຄຳ ໄກ່ກໍຂັ້ນຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ ແລະໃນຂະນະທີ່ ໄກ່ຂັ້ນນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ຫລຽວໄປເບິ່ງເປໂຕ ແລະເປໂຕກໍສືບຕາກັບພຣະອົງ, ເມື່ອນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງລະນຶກເຖິງ ທຳນວາຍຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວວ່າ " ວັນນີ້ກ່ອນໄກ່ຂັ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ " (ຂໍ້ 61). ການ ລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະອົງກ່າວເຮັດໃຫ້ເປໂຕເສັ້ງໃຈໃນຄວາມຜິດພາດຂອງຕົນ ດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈ ນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ເປໂຕກັບໃຈໃໝ່ ຫລືຕັ້ງໃຈໃໝ່ອີກເທື່ອນຶ່ງ . " ແລ້ວເປໂຕກໍອອກໄປຂ້າງນອກຮ້ອງໄທ້ ເປັນ ທຸກໃຈໜັກ " (ຂໍ້ 62). ພຣະເຢຊູຊົງເທສນາທີ່ຈ້າຍພູວ່າ " ຜູ້ໃດໂສກເສົ້າກໍເປັນສຸກ " (ມັດທາຍ 5:4). ຄັ້ງນີ້ ເປໂຕໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈທີ່ໄດ້ກະທຳຜິດ ຈຶ່ງເປັນທີ່ມາຂອງການກັບໃຈ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອເຮົາເຮັດຜິດແລ້ວຈຶ່ງ ຍອມຮັບແລະເສັ້ງໃຈທີ່ໄດ້ກະທຳ ແລ້ວຫວນກັບໃຈໃໝ່ຄືເປໂຕ ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກໂທດຄວາມ ຜິດນັ້ນ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານໄດ້ວາງຕົວແນວໃດ ເມື່ອທ່ານຕົກຢູ່ໃນກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູ?
2. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານເຄີຍປະຕິເສດພຣະເຢຊູດ້ວຍວາຈາ ຫລືການກະທຳບໍ່? ແລ້ວທ່ານເຮັດແນວໃດ?
3. ເຮົາຈະຍືນໝັ້ນຄົງຝ່າຍຄວາມເຊື່ອໄດ້ແນວໃດ?
4. ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຢຊູຊົງຍົກໂທດຄວາມຜິດຂອງເປໂຕບໍ່?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ຢ້ານຄວາມຕາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ໂກຣິນໂທ 15:50-58
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	1 ໂກຣິນໂທ 15
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພາະວ່າພຣະເຢຊູຊົງຄົນພຣະຊົນ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອກຳຄົນມາຈາກຕາຍຈຶ່ງບໍ່ຢ້ານຄວາມຕາຍ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເປັນຫຍັງຜູ້ເຊື່ອຈະຕ້ອງຕາຍ ແຕ່ມີຄວາມຫວັງ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພາະວ່າພຣະເຢຊູຊົງຊະນະຄວາມຕາຍ, ຂ້ອຍຈຶ່ງມີຄວາມຫວັງ.

ບົດນຳ

ຄຣິສຕຽນຈະເວົ້າວ່າ ບໍ່ຢ້ານຕາຍ ເພາະຄຣິສຕຽນເຂົ້າໃຈວ່າການຕາຍເປັນການໄປຮັບຊີວິດໃໝ່ໃນພ້າສວັນ ຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄຣິສຕຽນ, ແຕ່ຍັງມີຫລາຍຄົນຍັງຢ້ານຕໍ່ການຕາຍ ເພາະເຂົາເຈົ້າບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຕາຍໄປແລ້ວຈະໄປຢູ່ໃສ? ສ່ວນຄຣິສຕຽນແລ້ວ ພາກັນແນ່ໃຈວ່າ ຈະໄດ້ໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າບ່ອນທີ່ບໍ່ມີເຖົ້າ ບໍ່ມີແກ່ ບໍ່ມີເຈັບ ແລະບໍ່ມີຕາຍອີກ.

1. ການຄົ້ນມາຈາກຕາຍນັ້ນສຳຄັນຍິ່ງ: (1 ໂກຣິນໂທ 15)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮູ້ອັນຫນ້າປຽບບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການຕາຍ ແລະການຄົ້ນມາຈາກຕາຍ ໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 15 ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນມີບາງຄົນເວົ້າກັນວ່າ ບໍ່ມີການຄົ້ນມາຈາກຕາຍໃນຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງຊາວກຣີກ, ນອກນັ້ນຊາວກຣີກຍັງມີພຣະຕັ້ງຫລວງຫລາຍທີ່ເຮັດເປັນຮູບປັ້ນຕ່າງໆທີ່ຕິດຕັ້ງໄວ້ຕາມເຄຫາສະຖານຕ່າງໆດ້ວຍ. ເຮືອງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນພາກັນສົງສັຍ ເພາະວ່າໃຈຂອງເຂົາເຊື່ອພຣະເຢຊູ ແຕ່ຕາຂອງເຂົາເຫັນພຣະຂອງຊາວກຣີກ ແລະເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງຊາວກຣີກແຕກຕ່າງກັບເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງບອກຄຣິສຕຽນແລະຊາວກຣີກ ວ່າ " ຖ້າບໍ່ມີການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ ພຣະຄຣິດກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາ ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ການປະກາດຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດເໝືອນກັນ " (1 ໂກຣິນໂທ 15:13-14). ແລະສຳຄັນໂປໂລກ່າວຍັງອີກວ່າ " ຖ້າແມ່ນເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຄຣິດຝ່າຍຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນຫນ້າສັງເກດທີ່ສຸດໃນຫມູ່ຄົນທັງປວງ " (ຂໍ້ 19). ແປວ່າຫາກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດແຕ່ເວລາເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ ເມື່ອຫລັບຕາລາໂລກໄປແລ້ວບໍ່ມີຫຍັງ ຫລືບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄປໃສນັ້ນເປັນຫນ້າສັງເກດໃນຄວາມເຊື່ອນັ້ນ. ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຄືພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູຄຣິດໃນຂະນະທີ່ເຮົາຍັງມີ

ຊີວິດເປັນຄົນຢູ່ ແລະເມື່ອເຮົາຫລັບຕາລາໂລກນີ້ໄປແລ້ວເຮົາກໍມີຄວາມຫວັງຈະໄປຢູ່ຟ້າສວັນຮ່ວມກັບພຣະອົງ.

2. ການຄົນພຣະຊົນເຮັດໃຫ້ເຮົາເໝາະກັບສວັນ: (1ໂກຣິນໂທ 15:50-53)

"ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດທັມມະດາຈະມີສ່ວນໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ແລະສິ່ງທີ່ເປື້ອຍເນົ່າຈະມີສ່ວນໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປື້ອຍເນົ່າກໍບໍ່ໄດ້" (ຂໍ້ 50). ແປວ່າຄົນທຳມະດາສາມັນ ຫລືຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດຈະບໍ່ມີພາກສ່ວນໃນແຜ່ນດິນສວັນ, ທຸກຢ່າງໃນໂລກນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ອະນິຈັງເນົ່າເປື້ອຍໄປໄດ້ ສ່ວນທີ່ເປັນຂອງສວັນນັ້ນຈະບໍ່ຮູ້ຈັກເນົ່າເປື້ອຍ.

ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນຈິ່ງມີຄົນຖາມວ່າ ເຫດການນີ້ຈະມີຂຶ້ນຕອນໃດ? ໂປໂລມີຄຳຕອບວ່າ " ໃນຊົ່ວຂະນະດຽວ ໃນພັບຕາດຽວ ເມື່ອເປົ່າແກຄັ້ງສຸດທ້າຍນັ້ນ ດ້ວຍວ່າຈະມີສຽງແກ ແລະຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໂດຍບໍ່ເປື້ອຍເນົ່າ ແລະຝ່າຍພວກເຮົາກໍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃໝ່" (ຂໍ້ 52). ສຽງແກເປັນເໝືອນສັນຍານໃນການປຸກໃຫ້ຕົ້ນຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ກັບມາມີຊີວິດອີກ. ມີພຣະຄັມພິລາງຕອນໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງເປົ່າແກມີຢູ່ໃນ ເອຊາຍາ 27:13; ໂຍເອນ 2:1; ເຊຟານີຍາ 1:14-16; ເຊຊາຣີຍາ 9:14 ແລະໃນພຣະຄັມພິໄໝ່ມີຢູ່ໃນ ມັດທາຍ 24:31; 1ເທຊະໂລນິກ 4:16. " ນີ້ແຫລະ, ເຮົາມີຂໍ້ລັບເລິກບອກພວກເຈົ້າວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ລ່ວງຫລັບໄປຫມົດທຸກຄົນ ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃຫມ່ຫມົດທຸກຄົນໃນຊົ່ວຂະນະດຽວ ໃນພັບຕາດຽວ ເມື່ອເປົ່າແກຄັ້ງສຸດທ້າຍນັ້ນ ດ້ວຍວ່າຈະມີສຽງແກ ແລະຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາໂດຍບໍ່ເປື້ອຍເນົ່າ ແລະຝ່າຍພວກເຮົາກໍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃຫມ່" (ຂໍ້ 51-52). ໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດສະເດັດກັບຄືນມານັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປຸກພວກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ເຂົາມີກາຍໃໝ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເນົ່າເປື້ອຍດັ່ງທີ່ໂປໂລກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ " ເພາະວ່າກາຍທີ່ເປື້ອຍເນົ່ານີ້ຕ້ອງສວມກາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່າ ແລະກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຕ້ອງສວມກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນແລະເມື່ອໃດກາຍທີ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່ານີ້ຈະໄດ້ສວມກາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່າ ແລະກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຈະໄດ້ສວມກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ຄວາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິນັ້ນຈະສຳເຣັດ ຄືວ່າ, "ຄວາມຕາຍໄດ້ຕົກເຖິງປະຣາຊັຍແລ້ວ" (ຂໍ້ 53-54).

ຈິງແທ້ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງພົບກັບຄວາມຕາຍຝ່າຍໂລກນີ້ຫລືຕາຍຈາກກາຍນີ້ ແຕ່ການຕາຍຈາກກາຍນີ້ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະໄປຮັບເອົາກາຍໃໝ່ໃນຟ້າສວັນ ພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາກັບ ໂຈນຮ້າຍທີ່ຮັບເຊື່ອພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນວ່າ "ວັນນີທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາໃນທີ່ສຸຂເສີມ" (ລູກາ 23:43). ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍວັນໃດວັນນຶ່ງ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາພົ້ນຄົນໂດຍມີກາຍໃໝ່ທີ່ຟ້າສວັນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະກາຍຂອງພວກເຮົານັ້ນຈະຮູ້ຈັກວ່າບໍ່ເຖົ້າບໍ່ແກ່, ບໍ່ເຈັບເປັນອີກຕໍ່ໄປ ອັນນີ້ແຫລະເປັນຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາ.

"ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ພື້ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຈິ່ງຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ ຢ່າຫວັ່ນໄຫວ ຈິ່ງປະຕິບັດງານຂອງ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ບໍລິບູນທຸກເວລາ ດ້ວຍຮູ້ວ່າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ການຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຈະບໍ່ໄຮ້
ປໂຍດ" (1ໂກຣິນໂທ 15:58). ຄວາມຕາຍຈະເກີດມີແກ່ທຸກຄົນ ແຕ່ການຟື້ນຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນ
ທຸກຄົນທີ່ຈະຟື້ນຄືນໃໝ່ໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຄືນມາຈາກຕາຍ.

ດັ່ງນັ້ນຄົນທີ່ຕາຍໃນພຣະເຢຊູຄຣິດກໍຊະນະຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ ແລະເມື່ອຊະນະຄວາມຕາຍແລ້ວຈຶ່ງສາ
ມາດເວົ້າທ້າທາຍດັ່ງຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລທີ່ເວົ້າວ່າ " ໂອຄວາມຕາຍເຮີຍ, ຊັຍຊະນະຂອງມົງຢູ່ໃສ ໂອຄວາມ
ຕາຍເຮີຍ, ໄລພິດຂອງມົງຢູ່ໃສ" ໄລພິດຂອງຄວາມຕາຍຄືຄວາມບາບ ແລະຮິດອຳນາດຂອງຄວາມບາບຄື
ພຣະບັນຍັດ" (ຂໍ້ 55-56). ຄຳວ່າໄລພິດ ນັ້ນໂປໂລໄດ້ຄິດເຖິງພຣະທັມ ໂຮເຊອາ 13:14 ທີ່ກ່າວເຖິງໄລ
ພິດທີ່ຕອດຄົນໃຫ້ຕາຍ, ແລະໄລພິດທີ່ໂປໂລກ່າວອັນໝາຍເຖິງຄວາມບາບທີ່ຕອດມະນຸດໃຫ້ຕາຍ ແຕ່ທຸກ
ຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວຄວາມບາບຈະບໍ່ສາມາດຕອດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຕາຍໄດ້.

3. ການຄືນພຣະຊົນເຮັດໃຫ້ເຮົາຢາກຮັບໃຊ້: (1ໂກຣິນໂທ 15:58)

ໃນໂລກນີ້ມີຫລາຍສາສນາ ແຕ່ລະສາສນາກໍມີພຣະຂອງໃຜລາວ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງມັກເວົ້າວ່າ
ທຸກສາສນາສອນໃຫ້ເປັນຄົນດີໝົດ ເຮື່ອງນີ້ເປັນຄວາມຈິງແທ້ທຸກສາສນາສອນໃຫ້ເປັນຄົນດີໝົດ, ແຕ່ຫາກ
ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຫວັງຈະເປັນຄົນດີເທົ່ານັ້ນ ບາງທີ່ລາວບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອສາສນາເພື່ອເປັນຄົນດີເພາະຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ
ສາສນາໃດໆກໍຍັງເປັນຄົນດີຖືກໄປໃນໂລກນີ້, ຫລືລາງເທື່ອຄົນທີ່ເຊື່ອສາສນາຍັງເຮັດຊົ່ວກວ່າຜູ້ບໍ່ເຊື່ອສາ
ສນາເສັຍອີກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະຄຣິສຕຽນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເພື່ອຫວັງເປັນຄົນດີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໄດ້
ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍເພາະວ່າຄຣິສຕຽນຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ລົງມາຈາກສວັນແລ້ວມາ
ເກີດໃນໂລກເພື່ອເປັນຜູ້ມາຕາຍໂຖ່ໂທດທີ່ມະນຸດໄດ້ກະທຳ ແລ້ວມະນຸດທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູນັ້ນຈະ
ໄດ້ໄປຢູ່ສວັນຫລັງຈາກຊີວິດໃນໂລກນີ້, ອີກຢ່າງນຶ່ງຕອນຄຣິສຕຽນຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ເກືອບເວົ້າໄດ້ວ່າ
ເກືອບຮ້ອຍເປີເຊັນຄຣິສຕຽນເປັນຄົນດີ ແລະຍັງດີຫລາຍກວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອື່ນໆອີກ ເພາະຄຣິສຕຽນ
ເປັນຄົນທີ່ເກີດໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດແລ້ວ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຄຣິສຕຽນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ
ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຄືນມາໃໝ່ ແລະສະເດັດໄປສູ່ສວັນໃນພຣະທັມ ກິຈການ 1: 9-11.

ໂປໂລລົງທ້າຍບົດ 15 ດ້ວຍການເລົ່າໂລມໃຈ ເພາະວ່າພຣະເຢຊູຊົງພິຊິດຄວາມຕາຍ ແລ້ວຄືນພຣະຊົນມາ
ອີກນັ້ນເປັນຈຸດສູນກາງອັນສຳຄັນໃນການໂຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງ
ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາແລະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປຄືພຣະອົງ ດ້ວຍ
ເຫດນີ້ພວກສິດຫລືສາວິກຂອງພຣະອົງທຸກຄົນກໍຈະຄືນເໝືອນກັນກັບພຣະອົງ. ສຸພາສິດລາວກ່າວວ່າ ຄຣູ
ເປັນແນວໃດ ສິດກໍເປັນແນວນັ້ນ. ການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດນີ້ແຫລະເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນມີກຳລັງ
ໃຈຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາຕ່າງໆ ແລ້ວຍັງຖວາຍຕົວຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ເຮົາຈະເຫັນຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະ
ເຢຊູພາກັນເອົາໃຈໃສ່ໃນການສິດສອນພຣະຄັມພີ, ພາກັນສ້າງສາວິກ ຕລອດເຖິງການປຸກສ້າງຄຣິສຕະຈັກ
ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຈະເຣີນສວຍງາມອີກ. "ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງຕັ້ງຫມັ້ນ
ຢູ່ຢ່າຫວັ່ນໄຫວ ຈົ່ງປະຕິບັດງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ບໍລິບູນທຸກເວລາ ດ້ວຍຮູ້ວ່າໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າ ການຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຈະບໍ່ໄຮ້ປໂຍດ" (ຂໍ້ 58). ແປວ່າ ໂປໂລໄດ້ເຕືອນສະຕິໃຫ້ຄຣິສຕຽນຕັ້ງພື້ນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ຢ່າທີ່ຖອຍຕໍ່ອຸປະສັກ ແລ້ວປະຕິບັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ສຳເຣັດທຸກຢ່າງ ເພາະວ່າລາງວັນນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງຕັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ແລ້ວຄືພ້າສວັນອັນເປັນມໍຣະດົກຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຍ້ານຄວາມຕາຍ?
2. ຄົນທຸກຄົນຮູ້ວ່າຕົວເອງຈະຕ້ອງຕາຍມື້ໃດມື້ນຶ່ງຂ້າງໜ້າ, ແລະໂອກາດທີ່ຈະຊອກສແວງຫາສວັນມີໄວ້ແກ່ທຸກຄົນ ເປັນຫຍັງຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ໃຊ້ໂອກາດຕອນມີຊີວິດຢູ່ຊອກຫາທາງໄປສວັນທີ່ແນ່ນອນ?
3. ໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນຜູ້ເຊື່ອ ທ່ານມີຄວາມແນ່ໃຈຢ່າງໃດທີ່ແຕກຕ່າງກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ?
4. ຄົນທີ່ຕາຍກ່ອນໜ້າພຣະເຢຊູສະເດັດຄົນມາຈະແນ່ໃຈຢ່າງໃດ ເພື່ອໃຫ້ຊີວິດນີ້ມີຄວາມໝາຍຢ່າງເຕັມສ່ວນ?
5. ທ່ານຈະຖວາຍຕົວຮັບໃຊ້ພຣະອົງອັນໃດແດ່ ເພື່ອຜູ້ອື່ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນຄືກັບທ່ານ?
6. ທ່ານຈະເລົ່າໂລມໃຈຜູ້ທີ່ຍ້ານຕໍ່ຄວາມຕາຍຢ່າງໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ຢ້ານການເປັນພະຍານ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ກິຈການ 4:1-22
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ກິຈການ 3-4
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນຈະນຳພາໃນການເປັນພະຍານ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເຮັດແນວໃດເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຢ້ານໃນການເປັນພະຍານ.
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະວິນຍານນຳພາ.

ບົດນຳ

ພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນໄດ້ນຳພາເປໂຕ ແລະໂຍຮັນໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດຢ່າງໃດນັ້ນ ພຣະວິນຍານອີງດຽວກັນກໍຈະນຳພາທ່ານຢ່າງນັ້ນ ຂໍພຽງແຕ່ທ່ານເຊື່ອແລະໄວ້ວາງໃຈເທົ່ານັ້ນ.

1. ຕື່ນຂອງຄຳພະຍານ ພາກ 1: ໂມໂຫ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ (ກິຈການ 4:1-4)

ມີຫລາຍຄົນເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢູ່ ແຕ່ມີຄວາມຢ້ານໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນຈະວ່າແນວໃດ? ຢ້ານເພິ່ນຊັງແດ່? ຢ້ານເພິ່ນບໍ່ສົນໃຈແດ່? ຢ້ານເພິ່ນວ່າແນວອື່ນກະພໍປານນັ້ນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນເຮົາມາໃຫ້ເຊື່ອແລະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຕ້ອງເປັນພະຍານ ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະວ່າແນວໃດກໍຕາມ (ສິ່ງສຳຄັນ ເຮົາຢ່າດີໃຈຈົນເກີນໄປຫາກເພິ່ນຮັບເຊື່ອ ແລະຢ່າເສັຽໃຈຫາກເພິ່ນບໍ່ເຊື່ອ ຫລືເຮັດການບໍ່ດີໃສ່ທ່ານ, ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານໃນນາມທ່ານເອງ ແຕ່ແມ່ນໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູ ຫາກເພິ່ນຮັບເຊື່ອ ກໍໃຫ້ເພິ່ນຂອບພຣະຄຸນສັອເສີນພຣະເຈົ້າ ຫາກເພິ່ນບໍ່ຮັບເຊື່ອຫລືເຮັດແນວບໍ່ດີໃສ່ທ່ານກໍຢ່າເສັຽໃຈ ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງທ່ານແລ້ວ ແລະເພິ່ນເຮັດແນວບໍ່ດີອັນໃດອັນນຶ່ງກໍແມ່ນເພິ່ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູພຸ້ນບໍ່ແມ່ນເຮັດໃຫ້ທ່ານ). ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ບໍ່ຕອນໂຊໂລກອນໜ້າປ່ຽນຊື່ມາເປັນໂປໂລ ເພິ່ນຂີ່ມ້າອອກໄປຈັບຄຣິສຕຽນໃສ່ຄຸກນັ້ນມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ຕອນນັ້ນມີສຽງດັງຈາກສວັນວ່າ " ໂຊໂລ, ໂຊໂລ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຂີ່ມ້າເທງເຮົາ? " (ກິຈການ 9: 4).

ອັດສາວິກເປໂຕແລະໂຍຮັນ ພາກັນໄປໄຫວ້ວອນທີ່ພຣະວິຫານ, ໃນຂະນະທີ່ທ່ານທັງສອງໄປເຖິງປະຕູເຂົ້າພຣະວິຫານນັ້ນພວກທ່ານໄດ້ເຫັນຄົນງ່ອຍຜູ້ນຶ່ງນຶ່ງຂໍທ່ານຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານທັງສອງຈຶ່ງປະກາດຂ່າວປະເສີດໂດຍເຮັດການອິດທິຣິດໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດວ່າ " ເງິນແລະຄຳເຮົາບໍ່ມີ ແຕ່ອັນເຮົາມີຢູ່ນັ້ນເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຄືໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດໄທນາຊາເຮັດ ຈຶ່ງຢ່າງໄປ " (ກິຈການ 3: 6). ແລ້ວຄົນນັ້ນກໍຢ່າງໄດ້ທັນທີ ແລະເບິ່ງແມ ຊາຍທີ່ເປັນງ່ອຍມາແຕ່ມີເກີດຈິນອາຍຸສີ່ສິບປີແລ້ວບໍ່ເຄີຍຢ່າງ

ລາວກໍຍ່າງໄດ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວດີໃຈຫລາຍຈົນບໍ່ແມ່ນແຕ່ລາວຍ່າງລາວຍັງເຕັ້ນໄປມາອີກ ແລະໃນການນີ້ ເອງມີພວກຜູ້ໃຫຍ່ລາງຄົນໂມໂຫ (ໃຈຮ້າຍ) ແທນທີ່ເຂົາຈະດີໃຈເມື່ອຄົນໆອຍຜູ້ນຶ່ງຍ່າງໄດ້. ໃນເລື່ອງນີ້ເປັນ ບົດຮຽນດັ່ງນີ້:

1. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ຈະຕ້ອງມີຮະບຽບໃນການໄຫວ້ວອນອະຖິຖານ (ສາວິກທັງສອງໄປ ໄຫວ້ວອນອະຖິຖານຢູ່ພຣະວິຫານ), ສ່ວນເຮົາບໍ່ຈຳເປັນໄປໂບດເພື່ອອ້ອນວອນແຕ່ລະເທື່ອ.
2. ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຕ້ອງວ່ອງໄວຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນຂອງຜູ້ອື່ນ (ສາວິກໄປໄຫວ້ວອນ ແຕ່ ເຫັນຊາຍໆອຍນຶ່ງຂໍທານ ລາວຈຶ່ງສະແດງຄວາມເຊື່ອໂລດ).
3. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຕ້ອງເຮັດການທຸກຢ່າງໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ບໍ່ແມ່ນຕົວເຮົາ ເອງ. (ສາວິກບອກຄົນໆອຍວ່າ "ເງິນແລະຄຳເຮົາບໍ່ມີ ແຕ່ອັນເຮົາມີຢູ່ນັ້ນເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຄື ໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດໄທນາຊາເຮັດ ຈຶ່ງຍ່າງໄປ" (ກິຈການ 3: 6).
4. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອບໍ່ຄວນນ້ອຍໃຈເມື່ອມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງບໍ່ເຫັນດີ (ມີພວກຜູ້ໃຫຍ່ລາງຄົນບໍ່ດີໃຈ ຫລືໃຈຮ້າຍໃຫ້ ພວກສາວິກທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຍໆອຍຍ່າງໄດ້).

ເປໂຕ ແລະໂຢຮັນຮູ້ວ່າພວກປະໂຣທິດ, ຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊະດູກາຍບໍ່ດີໃຈ ແລະໃຈຮ້າຍໃຫ້ສາວິກທັງ ສອງ ແຕ່ສາວິກບໍ່ໄດ້ທ້ຖອຍແລະຍັງປະກາດຕໍ່ໄປໂດຍກ່າວຢ່າງຮຸນແຮງວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນທ່ານຈຶ່ງຖືມໃຈ ເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ແລ້ວຫລົບຕ່າງຄືນ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະຊົງລົບລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານທັງຫລາຍເສັ້ງ" (ກິຈການ 3: 19). ແລ້ວພວກປະໂຣທິດ ກັບນາຍທະຫານຮັກພຣະວິຫານຈຶ່ງເຂົ້າມາກ່າວໂທດ ແລະຈັບສາ ວິກທັງສອງໄປຂັງຄຸກ ໃນຄະດີສ້າງຄວາມປັນປ່ວນໃນພຣະວິຫານ (4:1-4).

2. ອຳນາດຄຳພະຍານ: ໂດຍພຣະວິນຍານ (ກິຈການ 4:5-12)

ມີຫລາຍຄົນເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢູ່ ແຕ່ມີຄວາມຍ້ານໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ເພາະວ່າບໍ່ເຄີຍ ເມື່ອບໍ່ເຄີຍຈຶ່ງ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ຫາກເພິ່ນຖາມມາຂ້ອຍຈະຕອບເພິ່ນແນວໃດ? ຂ້ອຍຍ້ານວ່າຂ້ອຍຈະເວົ້າຜິດກະພໍ ປານນັ້ນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະຊະນະຄວາມຍ້ານ? ລອງມາເບິ່ງຊີວິດຂອງສາວິກເປ ໂຕລອງເບິ່ງວ່າ ຄັ້ງນຶ່ງເພິ່ນໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຢຊູເຖິງສາມເທື່ອ (ອ່ານມັດທາຍ 26:69-75) ເພາະເພິ່ນ ຍ້ານໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຮ່ວມກຸ່ມຄົນບໍ່ເຊື່ອ ແລ້ວຕໍ່ມາເພິ່ນກາຍເປັນອັດສາວິກເຂັ້ມແຂງໄດ້ແນວໃດ? ຄັນບໍ່ແມ່ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້ານຳພາເພິ່ນໆ ກໍເປັນຄົນຂີ້ຍ້ານຢູ່ນັ້ນແຫລະ . ຫລັງຈາກເປໂຕກັບຄືນໄປຫາປາ ຕາມອາຊີບເດີມແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດຕົວໃຫ້ລາວເຫັນໃນຂະນະທີ່ລາວຫາປາຢູ່ ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງ ລາວວ່າໃຫ້ລ້ຽງແກະຂອງພຣະອົງ (ອ່ານໂຢຮັນ 21:1-19). ນັບແຕ່ວັນນັ້ນມາ ເປໂຕຈຶ່ງມີຄວາມກ້າໃນການ ເປັນພະຍານ ແລະປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໂດຍການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດອົງດຽວກັນນັ້ນກໍຈະໄຜດປະທານຄວາມກ້າຫານໃຫ້ແກ່ເຮົາຫາກເຮົາອອມຖວາຍ ຕົວແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ຫລັງຈາກເຂົາຈັບເປໂຕແລະໂຍຮັນໃສ່ຄຸກແລ້ວ ເຂົາກໍນຳເອົາສາວິກທັງສອງມາໂຕ່ຖາມທີ່ສານສູງສຸດທີ່ມີຊື່ວ່າສານ ແຊນຣິດຣິນ ຊຶ່ງເປັນສານທີ່ມີອຳນາດເຕັມໃນການສັງປະທານຊີວິດ, ສາວິກເປໂຕ, ໂຍຮັນໄດ້ຖືກຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຖົ້າແກ່, ພວກນັກທັມ, ພວກມະຫາປະໂຮທິດ ແລະກາຍະຟາ ມະຫາປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່. ເຫດການຕອນນີ້ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງສະມາຊິກໂບດຜູ້ນຶ່ງໄປຂຶ້ນສານຕັດສິນວ່າຈະສິ່ງກັບປະເທດຫລືຕ້ອງຖືກໂທດຕາມກົດຮະບຽບ, ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນວ່າຄອບຄົວຜູ້ຕ້ອງຫາພາກັນມີດຽບດ້ວຍນ້ຳຕາຊຶມຢູ່ຕອນລອດເວລາໃນຂະນະລໍຖ້າຄຳຕັດສິນ ຍ້ານວ່າສານຈະຕັດສິນຂັບໄລ່ໜີອອກນອກປະເທດ. ສ່ວນເປໂຕແລະໂຍຮັນນັ້ນຍິ່ງໜັກກວ່າການຂັບໄລ່ອອກນອກປະເທດ ແຕ່ແມ່ນການເປັນການຕາຍຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ, ຫາກເຮົາເປັນເປໂຕຫລືໂຍຮັນເຮົາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເຂົາຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ “ທ່ານທັງສອງໄດ້ເຮັດການນີ້ໂດຍຮິດອັນໃດຫລືໂດຍນາມອັນໃດ” (ຂໍ້ 7). ຄຳຖາມນີ້ແມ່ນເຂົາຖາມເຖິງການທີ່ສາວິກທັງສອງເຮັດໃຫ້ຄົນໆອຍຍ່າງໄດ້ແນວໃດໃນພຣະທັມ ກິຈການ 3. ພວກເຂົາຄິດວ່າເປໂຕແລະໂຍຮັນຄົງບໍ່ມີຄຳຕອບດີໆ ເພາະທັງສອງເປັນຄົນສາມັນ ຂາດການສຶກສາ.

ພຣະຄັມພິບອກວ່າ “ ຂະນະນັ້ນເປໂຕເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ” (ຂໍ້ 8ກ). ແປວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຢູ່ກັບສາວິກທັງສອງນັ້ນໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ສາວິກຕອບຄຳຖາມແບບເທສນາໃຫ້ເຂົາຟັງເລີຍຈາກຂໍ້ 9-12. ໂດຍສະເພາະຢາກເນັ້ນໜັກຄຳຕອບທີ່ຕອບໂດຍຕົງວ່າ “ ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄທນາຊາເຮັດ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຕອກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນ ດ້ວຍພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຄົນຜູ້ນີ້ຈຶ່ງດີປົກກະຕິຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານ ” (ຂໍ້ 10). ເມື່ອຕອບຄຳຖາມແລ້ວສາວິກກໍສວຍໂອກາດປະກາດຂ່າວປະເສີດວ່າ “ ໃນຜູ້ອື່ນຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ມີ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີນາມຊື່ອື່ນໃດທົ່ວໃຕ້ຟ້າ ທີ່ຊົງປະທານແກ່ມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງໄດ້ພົ້ນ ” (ຂໍ້ 12).

3. ຜົນຂອງຄຳພະຍານ ພາກ 2: ຊູ່ເຂັນ ແລະ ເລົ້າໂລມ (ກິຈການ 4:13-22)

ເມື່ອພວກເຖົ້າແກ່, ພວກນັກທັມ, ພວກມະຫາປະໂຮທິດ ແລະກາຍະຟາ ມະຫາປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ ໄດ້ຍິນແລ້ວກໍພາກັນປລາດໃຈໃນຄຳຕອບຂອງຄົນຂາດການສຶກສາທີ່ຕອບຄຳຖາມໄດ້ດີ ແຖມຍັງມີຄວາມກ້າຫານແບບເຂົາຄິດບໍ່ເຖິງເລີຍ, ນອກນັ້ນເຂົາຍັງເຫັນຊາຍໆອຍທີ່ສາວິກເຮັດໃຫ້ລາວຍ່າງໄດ້ນັ້ນມາຍືນຢູ່ກັບເປໂຕແລະໂຍຮັນ ຊາຍນີ້ໄດ້ມາຍືນເປັນພະຍານວ່າລາວເຄີຍເປັນຄົນໆອຍ 40 ປີ ມາບັດນີ້ລາວຍ່າງໄດ້ກໍຍ້ອນສາວິກທັງສອງປິ່ນປົວລາວໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ ເປໂຕກັບໂຍຮັນອອກໄປຂ້າງນອກຊົ່ວຄາວເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ປຶກສາກັນວ່າຕໍ່ໄປຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດ? (ຂໍ້ 15-16).

ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕກັບໂຍຮັນລໍຖ້າຟັງຕັດສິນຢູ່ຂ້າງນອກນັ້ນ, ຂ້າງໃນຂອງສານໄດ້ມີການຖືກຖຽງກັນຈົນໄດ້ວິທີການທີ່ຈະຈັດການກັບເປໂຕກັບໂຍຮັນວ່າ “ ໃຫ້ພວກເຮົາຫ້າມຊູ່ເຂົາບໍ່ໃຫ້ອ້າງອອກນາມຊື່ນັ້ນແກ່ຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ ” (ຂໍ້ 17ຂ). ເມື່ອເຂົາຕົກລົງດັ່ງນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງນຳຕົວເປໂຕກັບໂຍຮັນເຂົ້າມາຟັງຄຳຕັດສິນ, ເມື່ອເປໂຕກັບໂຍຮັນເຂົ້າມາແລ້ວເຂົາຈຶ່ງຫ້າມ ຂົ່ມຊູ່ສາວິກທັງສອງບໍ່ໃຫ້ກ່າວຫລືສອນອັນໃດໃນນາມພຣະເຢຊູອີກ (ຂໍ້ 18). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເປໂຕແລະໂຍຮັນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ທີ່ຈະຟັງຄຳຂອງພວກທ່ານຫລາຍກວ່າຈະຟັງຄຳຂອງ

ພຣະເຈົ້າ ຈະເປັນການຊອບທັມຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າຫລື ຂໍພວກທ່ານຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງເພາະວ່າຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າອຳໄວ້ໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນແລ້ວ" (ຂໍ້ 19-20). ຄຳກ່າວຂອງສາວິກທັງສອງແຮງເຮັດໃຫ້ບັນດາເຖົ້າແກ່, ພວກນັກທັມ, ພວກມະຫາປະໂຫິດ ແລະກາຢະຟາ ມະຫາປະໂຫິດຕົນໃຫຍ່ປລາດໃຈ ແລະໜ້າຮັສຈັນໃນຄຳເວົ້າຂອງສາວິກ ຈົນປາກບໍ່ອອກທີ່ໄດ້ຍິນຫລັກສາສນາສາດອັນເລິກລັບຈາກສາວິກທັງສອງທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຄົນບໍ່ມີການສຶກສາ ເພາະພວກເຂົາທັງໝົດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຜູ້ມີການສຶກສາສູງດ້ານສາສນາສາດກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມສາມາດຄືແນວນັ້ນ. ການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປໂຕແລະໂຢຮັນເຮັດເອົາເອງ ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກທີ່ທຳການໃນຊີວິດຂອງສາວິກທັງສອງ ໃຫ້ມີພລັງອຳນາດແລະຕອບຄຳຖາມພວກເຂົາຈົນເຂົາປາກບໍ່ອອກ.

" ແລະເມື່ອຂູ່ເຂົາທັງສອງອີກແລ້ວກໍປ່ອຍໄປ ບໍ່ເຫັນມີເຫດທີ່ຈະໃສ່ໂທດຢ່າງໃດ ເພາະເຫັນແກ່ພິລເມືອງດ້ວຍວ່າຄົນທັງປວງພາກັນສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ " (ຂໍ້ 21). ພວກຜູ້ມີອຳນາດຍັງເກງໃຈປະຊາຊົນ ເພາະວ່າປະຊາຊົນກໍເຫັນຊາຍໆອຍນັ້ນຢ່າງໄດ້ຍ້ອນຮິດເດດຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕັດສິນລົງໂທດເປໂຕແລະໂຢຮັນແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະປ່ອຍເປໂຕແລະໂຢຮັນໄປ ແຕ່ຂູ່ເຂັ້ນຫ້າມເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຢຊູອີກ. ສຳລັບທ່ານເດ! ຍັງຢ້ານໃນການປະກາດຢູ່ບໍ່? ຍ້ານບໍ່ຮູ້ຈັກເວົ້າບໍ່? ເບິ່ງເປໂຕແລະໂຢຮັນລອງເບິ່ງ ພວກເພິ່ນປະກາດດ້ວຍຮິດອຳນາດອັນໃດ? ເພິ່ນຕອບຄຳຖາມຜູ້ມີສະຕິປັນຍາແນວໃດ? ທ່ານກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວວັນນີ້ດັ່ງນັ້ນຢ່າຢ້ານເລີຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງຢ້ານໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ?
2. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບທ່ານ? ຖ້າຮູ້ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຢ້ານ?
3. ທ່ານຢ້ານອັນໃດຈຶ່ງບໍ່ກ້າເປັນພະຍານ? ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະບໍ່ຢ້ານ?
4. ເປໂຕແລະໂຢຮັນ ກ້າຍ້ອນອັນໃດ? ເພິ່ນຕອບແບບນັກສາສານາໃຫຍ່ດ້ວຍອັນໃດ?
5. ຄັນທ່ານຫາກເວົ້າວ່າບໍ່ຢ້ານ ຫລັງຈາກເລິກໂບດໄປທ່ານຈະໄປປະກາດໃຫ້ໃຜຟັງ?

ຫວ